

عاجز پاچا

يو وخت په يو خای کې يو پاچا وو چې يو هوبنيار مشاور يې درلود. پاچا هوبنيار سړي ته وويل، «يو خای داسې يو پاچا دی چې خپل خان ته تکره جنگيالی، صادق او بي کبره سړی وايي.

زه پوهېږم چې هغه يو غبنتلی جنگيالی دی، ځکه چې د هغه له خاوري څخه خوا او شا سمندر راگرځېدلی دی. هغه يو د بېړيو سمندري ځواک لري چې په توپونو باندي سمبال دی؛ هغوی نه پرېږدي چې څوک دې د هغوی خاوري ته ورنژدې شي. له سمندر څخه پورې پر يوه غاړه باندي د تورو اوبو يو رېگ روان دی. هلته يوازې يوه نری پلي لاره ده، چې پر هغې باندي په يو وخت کې يوازې يو سړی تېرېدای شي. د دې لارې امنيت هم د توپونو په وسيله نېرې شوی دی، او که چېرې کوم څوک حمله پرې وکړي، هغوی پرې د توپونو ډزې کوي. دا بېخي ناشوني ده چې څوک ان د هغه خاوري ته نژدې ورشي.

عاجز پاچا

خو دا چي هغه خپل ځان ته ريښتيني سړي او بي
کبره شخص وايي، زه نه پوهېږم چي آيا هغه ريښتيا
وايي که دروغ؟! نو زه غواړم چي ته ماته د هغه
پاچا يو انځور راوړي. «پاچا (چي خبري يي کولي)
له هغه پاچا پرته چي په هکله يي غږېدي، نور د ټولو
پاچايانو انځورونه له ځان سره درلودل. هېڅ پاچا د
هغه پاچا انځور نه درلود، ځکه چي هغه خپل ځان
له ټولو خلکو څخه پټ ساتي. هغه خپل ځان له خپل
رعيت څخه ليري ساتي او د پردې تر شا به کېناستي.

هوبنيار سړي هغي پاچايي ته سفر وکړ. هغه پرېکړه
وکړه چي لومړی بايد د هغي ځمکې اصلي خاصيت
ويپژني. يو څوک کولی شي چي د يوي ځمکې
خاصيت د هغي د خلکو له ساعت تېري څخه وپېژني.
د دې لپاره چي يوڅوک د يوه ځای په هکله څه
معلومات ترلاسه کړي په کار ده چي د هغه ځای
ټوکي ټکالي يادي کړي. ټوکي ډېر ډولونه لري.

ځيني وختونه يو سړی غواړي چي بل سړی د خپلو
خبرو له لاري خپه کړي. کله چي دويم سړی وښيي
چي هغه د لومړي په خبرو خپه شو، هغه وايي، «ما
هسي ټوکي کولي». يو مثل دی چي وايي، «يو سړی
د بل په وړاندي هرڅه ترسره کوي [اور لرونکي او

عاجز پاچا

مرگوني وسلې کاروي... [او بيا وايي زه فقط ټوکې کوم]

داسې هم وي چې يو څوک په ريښتيا سره ټوکې کوي، خوله دې سره، سره هم، بل شخص د هغه په خبرو خپه کېږي. د ساعت تېرې نور ډولونه هم شته.

داسې يوه پاچايي ده چې نورې ټولې پاچايي په کې شاملې دي. په هغې پاچايي کې چې ټولې پاچايي په کې شاملې دي، يو ښار دی چې د هغې پاچايي ټول ښارونه پکې شامل دي. په هغې پاچايي کې چې ټولې پاچايي په کې شاملې دي په هغه ښار کې چې ټول ښارونه پکې شامل دي يوه ماني ده چې ټولې ماني په کې شاملې دي. په هغه ځای کې يو سړی دی چې هرڅه يې په هغې ماني.... کې شامل کړي دي. هلته هغه سړی ناست دی چې د هغې پاچايي ټولې ساعت تېرې او ټوکې جوړوي.

هوښيار سړي ډېرې پيسې له ځان سره واخيستي او هلته ورغی. هغه د بېلابېلو ډولونو ټوکې او ساعت تېرې چې هلته جوړېدې، وليدې.

له ټوکو څخه هغه پوه شو چې هغه ځمکه ټوله، سر تر پايه، له دروغو ډکه ده. هغه وليدل چې ټوکې په

عاجز پاچا

دي هڪله جوڙبڏلي چي ڇنگه خلڪ په ڪاروبار ڪي
و غولول شي او تپر ايسٽل شي، او ڇنگه چي به خلڪو
يوه قضيه محڪمي ته رسوله، فيصلې به پري د
دروغو او رشوت پر بنسٽ وتلي. تر دي چي ڪه به
يو ڇوڪ سٽري محڪمي ته تلي، هلته به هم له دروغو
پرته بل ڇه نه وو، او دغه قضيه به ٽولي په توڪو
اوبنتلي.

له دي مسخرو ڇخه هونبنيار سري پوه شو چي دغه
حڪمه ٽوله له دروغو او خيانت ڇخه ڊڪه ده، او هلته
ريبنٽيا او صداقت بڀخي نشته.

بيا هغه د سوداگري مالونو په پپروڊلو او پلورلو
باندي لاس پوري ڪر، پري يي بنودل چي دي ڇنگه
غولول ڪپري. هغه خپله قضيه محڪمي ته ورسوله،
او ويي ليدل چي هغوي هرڇه په دروغو او رشوت
سره پرمخ بپول. يوه ورڇ به هغه رشوت ورڪر او
په سبا به يي هغه ته ويل ڪڍل چي ته ڇوڪ يي مورن
دي هيڇ نه پڙنو؟!.

هغه خپله قضيه يوي لوري محڪمي ته ورسوله، او
ويي ليدل چي هلته هم ٽول دروغ روان دي. په پاي
ڪي هغه سٽري محڪمي ته ورغي او ويي ليدل چي
هلته هم هرڇه په دروغو او رشوت سره پرمخ ڪي.

عاجز پاچا

په پای کې، هغه خپله قضیه پاچا ته ورسوله. کله چې هغه پاچا ته ورغی، ورته ویي ويل، «ته پر چا پاچایي کوي؟ پاچایي دې ټوله، سر تر پایه، له دروغو ډکه ده. صداقت پکې هېڅ نشته». بیا یې پیل وکړ، او د دې پاچایي روانې تېرايستني یې ټولې ورته په گوته کړې.

پاچا چې دا خبرې واورېدې خپل غوږ یې د پردې خواته ته راکوږ کړ (ځکه چې هغه د پردې تر شا ناست و) چې د هوښیار سړي خبرې په ځیر سره واورې. پاچا په دې خبره ډېر زیات حیران شو چې داسې یو سړی هم شته چې د هغه په پاچایي کې په ټولو دروغو باندې خبر دی.

کله چې د دولت وزیرانو د هوښیار سړي خبرې واورېدې ډېر پرې په غوسه شول، خو هغه په دې پاچایي کې د دروغو د چلند په هکله خپلو خبرو ته دوام ورکړ.

بیا هوښیار سړي وویل،

«دا به منطقي وي چې وویل شي چې له دې امله چې ته پاچا یې، ته هم بېخي د دې نورو په څېر یې - چې ته دروغ خوښوي، بېخي لکه په پاچایي کې چې دا

عاجز پاچا

نور خلک دي، خو يو شی شته چې ماته بنيي چې ته ريښتيني سړی يې. دا چې ته د دي پاچايی دروغ نشي زغملی، نوخپل خان له خپل رعیت څخه يوي ډډې ته ساتي» له دي سره، هوبنيار سړي شروع وکړه چې ډېر په لوړه سويه د پاچا ستاينه وکړي.

پاچا چې ډېر بي کبره سړی و. هرکله به يې چې د لويی خبره کېدله، هغه به ډېره عاجزي بنودله. کله چې يو څوک په ريښتيا سره عاجز وي، څومره چې د هغه ستاينه کېږي او لويوالی يې يادېږي، هغه خپل خان کوچنی او عاجز بنيي. له دي امله کله چې هوبنيار سړي د هغه ستاينه کوله او د هغه لويي يې يادوله، پاچا خان ډېر کوچنی او عاجز بنودی، تر دي چې هغه په ريښتيا هم هېڅ شو.

بيا نو پاچا خپل خان بېرته نشو پورته کولی. هغه پرده يوي خواته کړه چې هوبنيار سړی وويني. هغه غوښتل وگوري چې هغه څوک دی چې په دي ټولو خبرو باندې خبر دی، خو کله چې پاچا دا کار وکړ، هوبنيار سړي د هغه مخ وليد. په دي توگه، هوبنيار سړي وکولی شول چې خپل تر لاس لاندې انځور وکارې او خپل پاچا ته يې وروري.

هوبنيار سړی او ساده سړی

يو وخت په يوه بنار کې دوه د کورونو څښتنان وو. هغوی پراخه شتمني او لوی کورونه لرل. دغو دواړو د کورونو څښتنانو دوه زمان (يعني، هر يوه يې يو، يو زوی) لرل. دواړو ماشومانو يو د بل سره يو ځای په يوه بنوونځي کې زده کړې کولې. په هغوی کې يو هوبنيار او بل ساده وو. (داسې نه چې کم عقل وو؛ بلکه د هغه فکر ساده او ناپېچلی وو.) د هغو دواړو زمان يو پر بل ډېر گران وو. سره له دې چې يو يې هوبنيار او بل يې ساده ذهن درلود، خو بيا هم پر يو بل ډېر سره گران وو.

وختونه تېرېدل، د دواړو کورونو د څښتنانو شتمني پسي کمېدله. هغه همداسې پسي ښکته تلل تر هغه چې هر څه يې له لاسه ورکړل او بېوزلي شول، او له کورونو څخه پرته نور هېڅ هم ورپاتې نه شول.

زمانو په لويېدلو پيل وکړ، پلرونو خپلو زمانو ته وويل، «مونږ نور داسې څه نه لرو چې ستاسو

هوبنيار سړی او ساده سړی

لگښت پرې وکړو او مرسته درسره وکړو. تاسو د خپلو ځانونو له پاره هر څه چې کولی شئ ويې کړئ.»

ساده سړی لار او موچيتوب يې زده کړ. دا چې هوبنيار سړی ځيرک وو نو داسې ساده کار ته لانه رې، نو پرېکړه يې وکړه چې بهر نړۍ ته ووځي او وگوري چې څه کولی شي. هغه لار او په بازار کې يې لټون پيل کړ. هغه يوه لويه بگۍ وليده چې په څلورو اسونو پورې تړلې وه او چټکه، چټکه روانه وه. هغه له سوداگرو څخه پوښتنه وکړه، «تاسو د کوم ځای ياست؟»

هغوی ځواب ورکړ، «د اروپا.»

«او تاسو چېرې ځئ؟»

هغوی ځواب ورکړ، «اروپا ته.»

هغه له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «مزدور مو په کار دی؟»

هغوی وليدل چې هغه ځيرک او لېوال دی، نو هغوی ته مناسب ښکاره شو او هغوی له ځان سره بوتلې.

هوبنيار سري او ساده سري

هغه له هغوی سره روان او د سفر پر وخت يې د هغوی ډېر بڼه خدمت وکړ.

کله چې هغوی په ختيځه اروپا کې وارسا ته ورسېدل، دا چې هغه هوبنيار وو، هغه له ځانه سره فکر وکړ، «دا چې زه تيار وارسا ته رارسېدلی يم، ولې بايد زه له دغو سوداگرو سره پاتې شم؟ بنایي چې له دوی سره د پاتې کېدلو په پرتله بڼه فرصت ترلاسه کړم. بڼه دا دی چې لاړ شم او وگورم.»

هغه په بازار کې وگرځېد، او د هغو خلکو په هکله يې پوښتنې گروپړنې پيل کړې چې دی يې دلته راوستلی وو، او دا چې آیا له هغوی څخه غوره نور څوک شته. خلکو هغه ته وويل چې دغه خلک (چا چې هغه دلته راوستلی وو) ريښتيني دي او دا به بڼه وي چې دی له هغوی سره اوسي. البته، دا ډېره سخته وه چې له هغوی سره پاتې شي، ځکه چې د هغوی سوداگري په ډېرو ليرو ځايونو کې وه.

هغه وگرځېد او د يوې مغازې کارکونکي يې وليدل چې په بازار کې گرځېدل. هغوی په خپل مناسب دود چې هغوی ورسره آشنا وو، له خپلو خوليو او د اوږدو څوکو لرونکو بوتانو او نورو سوتره شيانو سره چې هغوی له ځانونو سره لرل او اغوستي وو،

هوبنيار سړی او ساده سړی

گرځېدل. هغه چې ځيرک او ژر زده کوونکی ځوان سړی وو، او دا له هغه سره ډېره بڼه جوړېده، ځکه چې دا یو ځانگړی شی و، او په هغه ځای کې و چېرې چې دی اوسېدی.

هغه هغو خلکو ته ورغی چې دی یې دلته راوستلی وو چې له هغوی سره د خپلې برخې په هکله خبرې وکړي او ورته ووايي چې هغه په دې قانع نه دی چې له هغوی سره پاتې شي، او د هغه څه په بدل کې چې هغوی دی دلته راوستلی دی، هغه په لاره کې د هغوی خدمت کړی دی.

هغه لار او له یوه هټیوال سره یې کار پیدا کړ. هلته د کار طریقې داسې وه چې هغوی له یوې ډېرې ټیټې سطحې څخه سخت کار پیلوي او لږه مزدوري ترلاسه کوي. وروسته هغه پرمختگ کوي. هټیوال هغه سخت کار ته ورکړ، داسې چې هغه به تجارتي مالونه مهمو مشتریانو ته د کارکوونکو په ډول ور وړل چې رختونه به یې په مټ باندې را ځړولي وو. دا کار د هغه له پاره ډېر سخت و. ځینې وختونه اړینه وه چې هغه باید خپل تجارتي مال پاس یوه بل منزل ته پورته کړی وای، او دغه کار د هغه له پاره ډېر سخت و. هغه (چې یو فیلسوف او هوبنيار و) له ځان

هوبنيار سري او ساده سري ﴿﴾

سره يي فکر وکړ «ولې زه دغه کار ته اړتيا لرم؟
لويه خبره دا ده چې زه اصلي هدف تر لاسه کړم: چې
واده وکړم او وکولى شم چې خپل ځان سنبال کړم.
زه لا تر اوسه دې ته اړتيا نه لرم چې د هغه په هکله
فکر وکړم. د هغه له پاره به زه وروسته هم وخت
ولرم. په دغه وخت کې، دا زما له پاره غوره ده چې
په نړۍ کې وگرځم، چې ډېر هېوادونه ووينم.»

نو هغه لار او په بازار کې وگرځېد، هغه سوداگر
وليدل چې په يوه لويه بگۍ کې سپاره وو. هغه له
هغوى څخه پوښتنه وکړه، «تاسو چيرې روان يئ؟»

هغوى ځواب ورکړ، «جنوبي اروپا».

هغه له هغوى څخه غوښتنه وکړه، «کولى شئ چې
ما درسره هلته بوځئ؟»

هغوى وويل، «هو»

هغوى هغه هلته بوتلى. له هغه ځاى څخه هغه ايټاليا
ته لار، او له هغه ځاى څخه هغه مخکې هسپانيا ته
لار. په دې کې ډېر کلونه تېر شول او هغه د ډېرو
هېوادونو د ليدلو له امله لا ډېر د لوړ فکر خاوند شو.

هوبنيار سړی او ساده سړی

هغه له ځان سره فکر وکړ، «اوس مناسبه ده چې د ژوند د هدف په هکله غور وکړي.» هغه د خپلې فلسفې له مخې په دې هکله فکر کول شروع کړل چې څه وکړي. دا هغه ته بڼه ښکاره شوه چې زرگري زده کړي، چې مهمه ده، بڼه کار دی، ښې پوهې ته اړتیا لري؛ او گټور کار دی. دا چې هغه ځيرک او فلسفي وو، نو دې ته يې اړتيا نه لرله چې د دغه کسب په زده کړه باندې کلونه ولگوي – يوازې د کال په څلورمه برخه وخت کې هغه دا مهارت ترلاسه کړ او يو ډېر بڼه کسبگر ترې جوړ شو. دی له هغه کسبگر څخه چې ده ته يې ښوونه کړې وه ډېر ماهر وگرځېد.

وروسته، هغه له ځان سره فکر وکړ، «سره له دې چې زه دغه کسب لرم، خو دا زما له پاره کافي نه دی. نن، دا مهمه ده. ښايي، په يوه بل وخت کې، يو بل شی مهم وگڼل شي.» هغه لاړ او د قېمتي کانو پرې کوونکي سره شاگرد شو. د هغه د ځيرکتيا له امله، هغه دغه مهارت په لنډ وخت – د کال په څلورمه برخه وخت کې زده کړ.

بيا هغه د خپلې فلسفې په اساس له ځان سره فکر وکړ، «سره له دې چې زه دوه کسبونه لرم، څوک

هوبنيار سړی او ساده سړی

پوهېږي که دا دواړه خپل اهميت وبايلي. نو زما له پاره به بڼه دا وي چې داسې يو مسلک زده کړم چې همېشه مهم وي. هغه د خپلې خيړکتيا او فلسفې په وسيله پلټنه وکړه او دې نتيجه ته ورسېد چې هغه بايد طب زده کړي، چې دا داسې يو شی دی چې همېشه ورته اړتيا وي او عزت په کې وي. د طب د زده کړې په دوران کې، لومړی ضروري ده چې د لاتيني، پخوانی اروپايي ژبې ليک او لوست زده شي، او دا چې يو څوک بايد فلسفه زده کړي. هغه د خپلې خيړکتيا په مرسته، دا هم په لږ وخت – د يوه کال په څلورمه برخه وخت کې زده کړل. له هغه څخه يو لوی ډاکټر او فيلسوف جوړ شو چې د حکمت په ټولو برخو کې يې پوهه لرله.

بيا هغه له يوه داسې حالت سره مخامخ شو چې نړی د هغه په سترگو کې هېڅ بڼکارېدلې؛ يعنې هغه داسې فکر کاوه چې بل هېڅوک هم هېڅ خيړکتيا نه لري. د هغه د لوی حکمت له امله، دا چې هغه يو لوی کسبگر، حکيم او ډاکټر و، په نړی کې هر څه ورته نه څه بڼکارېدل.

هغه پرېکړه وکړه چې هغه وخت رارسېدلی دی چې د ژوند هدف ترلاسه شي يعنې دا چې هغه بايد يوه

هوبنيار سري او ساده سري

بنځه وکړي. هغه له ځان سره فکر وکړ: «که زه دلته واده وکړم، څوک به پوه شي چې له ما څخه څه جوړ شوی دی؟ بڼه به دا وي چې بېرته کورته ستون شم، چې هغوی وگوري چې له ما څخه څه جوړ شوی دی — يعنې دا چې زه يو وړوکی هلک وم، او اوس داسې لوی سري راڅخه جوړ شوی دی.» هغه لاړ او کور ته روان شو، او په لاره کې پرې ډېر تکليفونه تېر شول. د هغه د لورې پوهې له امله، هغه داسې څوک نه لرل چې خبرې ورسره وکړي، او نه يې داسې د شيې تېرولو ځای پيدا کړ چې د هغه خوښ شي، او هغه په ټول وخت کې ډېر زيات په تکليف شو.

اوس رايي چې د هوبنيار سري کيسه يوي خوا ته پرېږدو، او د ساده سري کيسه پيل کړو.

ساده سري موچيتوب زده کړ. دا چې هغه ساده و، هغه بايد ډېره هڅه کړې وای چې زده يې کړي، خو بيا هم هغه په خپل کار کسب کې پوره ماهر نه و. هغه بنځه وکړه، چې د خپل لاسي کار څخه يې د ژوند معاش برابر او. دا چې هغه ساده و، او په خپل کار کې ډېر ماهر نه و، له دې امله د هغه عايد ډېر کم او ناکافي و. تر دې چې هغه د خوراک له پاره هم وخت نه درلود — ځکه چې هغه بايد تل کار کړی

هوبنيار سري او ساده سري

واي، په دې چې هغه دغه دنده نشول بشپړولی. هغه به چې کار کاوه، کله به يې چې په بوت کې سوري اېستی او د موچي تار به يې په کې ننوېستی؛ په همدې وخت کې به يې له ډوډۍ څخه مړۍ کوله او خوړله به يې. د هغه طريقه تل ډېره خوندوره وه. هغه به تل خوشحال و. هغه هر ډول خوراک، څښاک او پوښاک درلودل. هغه به خپلې ښځې ته ويل، «ښځې، يو څه راکړه چې ويې خورم.» هغې به يوه ټوټه ډوډۍ ورکړه او هغه به وخوړه.

بيا به هغه وويل، «د لوبيا بنوروا راکړه» او هغې به هغه ته د ډوډۍ بله ټوټه ور غوڅه کړه او هغه به وخوړه. هغه به ډېره وستايله، او و به يې ويل، «دا څومره ښه، او خوندوره بنوروا ده!» همداسې به، هغه هغې ته وويل چې غوښه او نور ښه خواړه ورکړي. بيا به هغې هغه ته ډوډۍ ورکړه، او هغه به وخوړه. او بيا به هغه ډېره وستايله، او و به يې ويل، «دا څومره ښه غوښه ده!» او نور ښه خواړه چې هغه به ډېرې وختونه غوښتل هم همداسې وو. هغه به چې هر ډول خواړه غوښتل، هغې به همېشه هغه ته د ډوډۍ يوه ټوټه ورکوله. هغه به له دې څخه ډېر خوند اخيست او د خوړو ډېره ستاينه به يې کوله — چې هغه څنگه ښه ده، بېخي داسې لکه هغه چې په

هوبنيار سړی او ساده سړی ﴿﴾

ريښتيا سره هماغه ډول خواړه خوړلي وي ځکه چې هغه به د ډوډۍ له خوړلو څخه د هرو غوښتل شويو خوړو خوند اخيست. د هغه د ډېرې ساده گۍ او ډېرې خوښۍ له امله به هغه له ډوډۍ څخه هغه خوند اخيستی لکه په ريښتيا سره چې يې هماغه خواړه خوړلي وي.

په ورته ډول، هغه به ويل، «بنځي، شيدي راکړه چې ويې څښم.» هغې به اوبه ورکړي، او هغه به وستايلى: «دا څومره ښې شيدي دي!»

وروسته به هغه غوښتنه وکړه، «شربت راکړه.» هغې به هغه ته اوبه ورکړي، او هغه به په ورته ډول وستايلى: «دا څومره ښه شربت دی!»

«د شاتو شربت راکړه [يا کوم بل څښاک]» هغې به اوبه ورکړي، او هغه به خوښ شو او څښاک به يې وستايلى، بېخي داسې لکه هغه چې په ريښتيا سره څښلى وي.

د اغوستن په برخه کې هم همداسې وه. هغه او بنځي به يې د پسه يوه زير پوستين په شرگډه کارولى. کله به چې هغه د نرمو ښو کورتي ته اړتيا لرله، د بېلگې په توگه، چې بازار ته لاړ شي، هغه به ويل، «بنځي،

هوبنيار سري او ساده سري

د پسه د نرمو بنو کورتي راکړه. هغي به هغه ورکړه.

کله به چې هغه اړتيا لرله چې د ميلمستيا کالي واغوندي چې د خلکو مجلس ته لارشي، هغه به ويل، «بنځي، د ميلمستيا کالي مي راکړه.» هغي به د پسه پوستين ورکړ. هغه به پرې خوبن شو او و به يې ستايله: «څه بنايسته ميلمستياکالي دي!»

کله به چې هغه د کتان چيني ته ضرورت درلود، چې لمانځه ته لار شي، هغه به ويل، «بنځي، چينه راکړه.» هغي به د پسه پوستين ورکړ. هغه به وستايله او و به يې ويل، «دا څه بنايسته چينه ده!»

همدارنگه، کله به چې هغه غوښتل چې يوه ورېښمينه کورتي واغوندي، بيا به هم هغي ورته د پسه پوستين ورکړ، او هغه به بيا خوشحاله شو او و به يې ستايله [وبه يې ويل]، «دا څومره ښه د بنو ورېښمو کورتي ده!» او همداسي به له ټولو شيانو سره خوبن او خوشحال وو.

کله به چې هغه يو بوت جوړ کړ – او په غالب گومان چې درې کونجونه به يې لرل، ځکه چې هغه نشول کولی چې خپل کسب په بشپړ ډول ښه وکړي – هغه

هوبنيار سړی او ساده سړی

به بوټ په لاس کې واخيست او بنه ډېر صفت به يې وکړ، او سخت خوند به يې ترې اخيست. هغه به ويل، «بنځي، دا څومره بنايسته او بنه بوټ دی! دا بوټگی څومره خوږ دی! دا بوټگی بېخي د شاتو اوبورې په څېر خوږ دی!»

هغې به له هغه څخه پوښتنه وکړه، «که داسې وي، ولې نور موچيان پر يوه جوړه بوټانو درې روپۍ اخلي، او ته پرې يوازې يوه نيمه روپۍ اخلي؟»

هغه به ځواب ورکړ، «زه د هغه پروا نه لرم. هغه د هغه کار دی، او دا زما کار دی. او سربېره پر دې – ولې د نورو خلکو په هکله خبرې وشي؟ رايه چې وشمېرو چې د دغه بوټ پر سر زه څومره گټه کوم. د څرمني قيمت دومره دی، د سرينو او تار، او نورو شيانو قيمت دومره دی، د څرمني تر منځ د ډکولو قيمت دومره دی، د دې ډول نورو شيانو قيمت دومره دی؛ په دې توگه زما گټه په کې ۷۵ پوله ده. نو د داسې گټې په صورت کې بيا ستونزه څه ده؟» هغه به تل له خوښۍ څخه سره غوړېدې او تازه کېدې.

نورو خلکو ته هغه د خدا او توکو سبب ښکارېدې. هغوی به چې څومره غوښتل هومره به يې ساعت تېرې پرې کوله؛ ځکه چې هغوی داسې يو څوک

هوبنيار سري او ساده سري

درلود چې هغوی به پرې مسخري کولې او ځانونه به يې پرې خوشحالول، ځکه چې هغه به هغوی ته د يوه لېوني په څېر ښکارېدی. خلک به په ارادي توگه راتلل او له هغه سره به يې خبرې پيلولې چې مسخري پرې وکړي. ساده سري به هغوی ته ويل، «ملنډې به نه وهی.» او هغوی به هغه ته داسې ځواب ورکاوه، «سمه ده، ملنډې به نه وهو،» هغه به هغه څه چې هغوی به ويلي وو ومنل او له هغوی سره به يې خبرې پيل کړې. له دې اخوا، هغه به دا هڅه نه کوله چې تحليل کړي [چې کيدای شي د هغوی ځواب هم د هغوی د ملنډې يوه برخه وي] دا تحليل کول په خپله ملنډه ده - ځکه چې هغه يو ساده سري وه.

کله به چې هغه په پای کې پوه شو چې د هغوی نيت ملنډې وهل دي، هغه به وويل، «نو څه خبره ده چې تاسو ترما ډېر هوبنياران ياست؟ دا به تاسو احمق وگرځوي، ځکه چې په ما څه شوي دي؟ بل لوري ته، د دې له پاره چې تاسو تر ما ډېر هوبنياران اوسئ، دا به بيا هم تاسو احمق وگرځوي!»

(دا نو د ساده سري حال و. اوس به زه بيا د هوبنيار سري په هکله خبرې وکړم.)

هوبنيار سري او ساده سري

په ورته وخت کې، هلته يو لوی شور جوړ و ځکه چې هوبنيار سري سفر کړی و او بېرته له جلال او ډېرې ځېرکتيا سره راستون شوی و. ساده سري هم هغه ته په منډه او خوښۍ سره ورغی چې ښه راغلاست ورته ووايي. هغه خپلې ښځې ته وويل، «هله، ورينمينه چينه مې راکړه! ځم چې خپل گران ملگري ته مې ښه راغلاست ووايم او ويې وينم.» هغې د پسه پوستين ورته راواخيست، او ده د هغه خواته ورمنډه کړه.

هوبنيار سري په يوه بگۍ کې په جلال سره تگ کاوه. ساده سري په ډېره مينه او خوښۍ سره د هغه خواته ورغی چې ښه راغلاست ورته ووايي. هغه ده ته وويل، «زما گرانه وروره، څه حال دي دي؟ د خدای شکر دی چې ته يې دلته راوستې، او پر ما يې رحم وکړ چې ومې کولی شول چې و دي وينم»

هوبنيار سري هغه ته وکتل ... د هغه له پاره ټوله نړۍ هېڅ وه (لکه چې مخکې ياده شوه، په نړۍ کې ټولو خلکو هغه ته هېڅ اهميت نه درلود، ځکه چې هغه خپل ځان تر ټولې نړۍ هوبنيار گانه) او په ځانگړې توگه داسې يو سري چې د يوه لېوني په څېر ښکارېدی. خو، د هغوی د کوچنيوالي د وخت د ډېرې

هوبنيار سړی او ساده سړی

مینی له امله، هغه وخت چې هغوی یو بل ته ډېر زیات گران وو، ده هغه ته بڼه راغلاست وویل، او بڼار ته ورسره لاړ.

په ورته وخت کې، دواړه د کورونوڅښتنان یعنی د دغو دوو زامنو پلارونه (هغه وخت چې هوبنيار سړی په خارج کې وو) مړه شوي وو او کورونه ترې پاتې وو.

ساده سړی، چې په خپل ځای کې پاتې وو، د خپل پلار کور ته ور کډه شو او مالکیت یې ترلاسه کړ.

هوبنيار سړی، چې په بهرنیو هېوادونو کې وو، داسې څوک نه لرل چې د کور پالنه یې وکړي. د هوبنيار سړي کور ولوېد او خراب شو، چې هېڅ شی هم ترې پاتې نشو. نو هوبنيار سړي په راستنېدلو سره د اوسېدلو له پاره کور نه درلود. هغه یوه ځانگړي مېلمستون ته لاړ، چې هلته هغه په تکلیف شو، ځکه چې مېلمستون د هغه پر خوښه نه وو برابر. په دې توگه، ساده سړي اوس یوه نوې بهانه پیدا کړه [چې خوشحاله واوسي]، او هر وخت به په مینه او خوښۍ سره په منډه له خپل کور څخه هوبنيار سړي ته راتلی. هغه پوه شو چې هوبنيار سړی په مېلمستون کې څنگه په تکلیف دی.

هوبنيار سړی او ساده سړی

ساده سړي هوبنيار سړي ته وويل، «زما وروره، زما کور ته راشه او له ما سره واوسېره! ته کولی شي چې له ما سره واوسېري، او زه به مې خپل ټول شيان يوي خوا ته ټول کړم، او ټول کور به تا ته در پرېږدم.» هوبنيار سړي دا خبره ومنله، نو هغه د ده کور ته ورغی او د هغه سره يې واړول.

هوبنيار سړی تل په تکليف وو، ځکه چې هغه داسې اعتبار درلود چې يو خاص هوبنيار، يو لوی کسبگر او يو لوی ډاکټر و. يوحاکم هغه ته راغی او د يوي طلايي گوتمی د جوړولو وينا يې ورته وکړه. هغه د هغه له پاره يوه ډېره بڼه گوتمی جوړه کړه چې په ډېر بنايسته ډول پرې انځورونه کښل شوي وو، يوه ونه پرې کښل شوې وه چې ډېره بناسته وه. حاکم راغی، او گوتمی ته هېڅ خوشحاله نشو. دا د هغه له پاره ډېره د خفگان خبره وگرځېده، ځکه چې هغه پوهېدی چې که دغه گوتمی چې ونه پرې کښل شوې ده په هسپانيا؛ لويديزه اروپا کې وای، هلته به په غير عادي ډول بڼه گڼل شوې وای، هغې ته به د يوه ريښتيني نوښت په سترگه کتل کېدل، خو هغه سړي هېڅ خوبه نه کړه.

هوبنيار سړی او ساده سړی

يو ځل، يو لوی حاکم راغی او يو قيمتي کانی يې له ځان سره راوړ چې له يوه ليرې وطن څخه راغلی وو. او يو بل کانی هم ور سره و چې يو انځور پرې کښل شوی و، او له هغه څخه يې غوښتنه وکړه چې پر لومړني کاني باندې چې هغه راوړی و دغه انځور وکارې. هغه دغه انځور له يوې غلطې پرته چې يوازې هغه پرې پوهېدی، په دقيق ډول جوړ کړ. حاکم راغی او کانی يې واخيست، او ډېر يې خوښ کړ. خو هوبنيار سړی د غلطې له امله ډېر زيات وځورېد؛ هغه له ځان سره فکر وکړ: «زه ډېر ځيرک يم، خو بيا مې هم دا غلطې وکړه.»

د طب په برخه کې، هم هغه له ستونزو سره مخامخ شو. يو ناروغ به هغه ته راغی او هغه به يې درملنه وکړه. هغه ډېر ښه پوهېدی چې که ناروغ د جوړېدو وای هغه به په ريښتيا سره رغېدلی وای ځکه چې هغه ډېر ښه درمل ورکړي وو. خو وروسته به ناروغ مړ شو؛ خلکو به ويل چې د هغه له لاسه مړ شو، او هغه به له دې امله سخت ناراحت شو.

ځينې وختونه به هغه د يوه ناروغ درملنه وکړه او ناروغ به روغ شو، او خلکو به ويل چې دا هسي يو تصادفي کار و. هغه به په منظمه توگه په تکليف و.

هوبنيار سري او ساده سري

همدارنگه، کله به چې هغه يوه غوستن ته اړتيا لرله، هغه به درخي را وغوښت او له هغه سره به يې کار کاوه او تر هغه وخته به يې پرې فشار ور ور چې دا به يې ور وښوده چې اغوستن څنگه د هغه له غوښتنو سره سم هسي چې هغه ورسره عادت وو، جوړ کړي. خياط به نظر تر لاسه کړ او اغوستن به يې د هغه له غوښتنو سره سم جوړ کړ خو په يخن کې چې هغه به پرې سم نه و پوه شوی ترې يوه غلطي شوې وه. په دغه کار سره به هغه ډېر خورېدې ځکه چې هغه پوهېدې چې: «ان که دلته داسې هيڅوک هم نه وي چې پرې پوه شي، که زه له داسې يخن سره په هسپانيا کې وای، په ما پورې به خداوې کېدلې او کم عقل به ښکارېدم» او په دې توگه هغه همېشه ډېر زيات خورېدې.

ساده سري به په منظمه توگه منډې وهلي، او په خوښۍ او خوشحالي سره به هوبنيار سري ته ورتلی، خو هغه به تل ليدل چې هغه تر فشار لاندې دی او خورېږي.

هغه له ده څخه پوښتنه وکړه، «يو څوک چې ستا په څېر هوبنيار او شتمن وي، ولې بايد تل داسې وخورېږي؟ ته نه گوري چې زه تل خوشحاله يم؟»

هوبنيار سري او ساده سري

هوبنيار سري ته دا ملنډه بنکارېده او هغه ده ته لېونی بنکارېدی.

ساده سري هغه ته وویل، «ان عادي خلک، کله چې په ما پورې توکي کوي، هم کم عقل دي، حُکه که څه هم چې هغوی تر ما ډېر هوبنياران دي، لومړی او اصلا هغوی کم عقل دي! [لکه مخکې چې ياده شوه]. دا خبره ان د داسې چا په حق کې چې ستا په څېر هوبنيار وي هم سمه ده. نوڅه خبره ده چې که ته تر ما ډېر هوبنيار يي؟»

ساده سري ځواب ورکړ او هوبنيار سري ته يي وویل، «که يوازي خدای پاک داسې څه وکړي چې ته زما سطحې ته راشي [يعنې، دا چې ته هم يو ساده سري وگرځي].»

هوبنيار سري ځواب ورکړ، «دا شونې ده چې زه ستا سطحې ته در ورسېرم. که چېرې خدای مه کړه خدای پاک له ما څخه پوهه واخلي، يا دا چې که زه ناروغ شم، خدای مه کړه، کېدای شي چې زه هم ستا په څېر لېونی شم حُکه چې ته نوڅه شی يي؟ خو يو لېونی يي. خو ستا له پاره چې زما سطحې ته راوړسېري؟ دا بېخي ناشونې ده چې ته دې داسې هوبنيار شي لکه زه چې يم.»

هوبنيار سړی او ساده سړی

ساده سړي خُواب ورکړ، «د الله تعالی له پاره هر څه اسان دي. کېدای شي چې زه د سترگو په رپ کې ستا سطحې ته در ورسېږم.»

هوبنيار سړي په دې خبرې پورې ډېر زیات وخنډل.

اوس دغو دواړو زامنو ته خلکو «هوبنيار سړی» او «ساده سړی» ویل. هغوی به یوه ته «هوبنيار سړی» ویل او بل ته به یې «ساده سړی» ویل. که څه هم چې په نړۍ کې هوبنياران او ساده خلک ډېر وو، دلته بېخي معلومه وه، ځکه چې هغوی دواړه د یوه ښار وو، او سره یو ځای یې زده کړې کړې وې، او یو یې په ریښتیا سره ډېر زیات هوبنيار شوی وو، په داسې حال کې چې بل یې ډېر زیات ساده شوی وو. د سرشمېرنې په کتابونو کې چې هر څوک د هغه د کورنۍ له نامه سره ثبت و، د هغوی لقبونه د «هوبنيار سړی» او «ساده سړی» په بڼه یاد شوي وو.

یو وخت، پاچا د سرشمېرنې کتاب کتی نو ویي لیدل چې هلته دوه زامن لیکل شوي دي، چې یو د «هوبنيار سړي» او بل د «ساده سړي» په نومونو یاد شوي وو. دا د پاچا له پاره ډېره جالبه ښکاره شوه چې دغه دوه کسان د «هوبنيار سړي» او «ساده

هوبنيار سري او ساده سري

سري» نومونه لري. پاچا ډېر و غوښتل چې له هغوی سره وگوري. خو پاچا فکر وکړ، «که چېرې زه په هغوی پسې ناڅاپه څوک وړ ولېږم چې ما ته راشي، هغوی به ډېر وډار شي. هوبنيار سري به هېڅ پوه نشي چې څنگه ځواب راکړي، او ساده سري بنيايي له ډېرې وېرې لېونی شي.»

پاچا پرېکړه وکړه چې هوبنيار سري ته يو هوبنيار سري وړ ولېږي او ساده سري ته يو ساده سري وړ ولېږي. خو په يوه لوی [د پلازمېنې] ښار کې ساده سري چېرې پيدا کېدلی شي؟ ځکه چې په لوی ښار کې خو ډېر خلک هوبنياران وي. خو دا څرگنده خبره ده چې هغه شخص چې د خزاني مسؤل و هغه يو ساده سري دی، ځکه چې يو څوک پر خزانه باندې يو هوبنيار سري نه گماري، په دې چې بنيايي د هغه د هوبنياری او ځيرکتيا له لارې د هغه وطن پيسې ځان ته ووهي. له دې امله، يو څوک يو ساده سري د خزاني مسؤل مقرر وي.

پاچا يو هوبنيار سري او يو ساده سري (چې خزاندار و) ځان ته وړ و غوښتل او هغو دواړو (يعنې، هوبنيار سري او ساده سري) ته يې وړ ولېږل. هغه هغوی دواړو ته بېل، بېل لیکونه ورکړل. هغه

هوبنيار سري او ساده سري

همدارنگه هغوی ته د ولايت په والي باندې، چې دغه دواړه زامن يې تر واک لاندې سيمه کې اوسېدل، يو ليک ورکړ. په ليک کې هغه امر وکړ چې والي بايد هوبنيار سري او ساده سري ته د هغه په خپل نامه ليکونه ورولېږي خو هغوی ونه ډار شي. هغه بايد هغوی ته وليکي چې مسئله عاجله نه ده، نه هم پاچا په خاص ډول څه حکم کړی دی چې هغوی دې خامخا ورشي بلکه، د هغوی خپله خوښه ده. که چېرې هغوی غواړي، بيا نو بايد ورشي. پاچا غواړي چې هغوی هسي وگوري.

دواړو قاصدانو— هوبنيار سري او ساده سري — سفر وکړ او والي ته راغلل او هغه ته يې ليک ورکړ. والي د هغو دواړو زامنو په هکله پوښتنې وکړې، او ورته وويل شول چې هوبنيار سري ډېر هوبنيار او شتمن دی، او ساده سري ډېر زيات ساده دی، او هر ډول پوښاک يې د پسه له پوستين څخه دی (لکه مخکې چې ياده شوه.) والي پرېکړه وکړه چې دا خو بېخي نامناسبه ده چې هغه دې د پاچا حضور ته د پسه په پوستين کې ور ولي، نو د ده له پاره يې مناسب لباس جوړ کړ او د ساده سري په بگۍ کې يې ځای پرځای کړ. هغه هغوی ته، لکه مخکې چې ياده شوه، ليکونه ورکړل.

هوبنيار سري او ساده سري ﴿﴾

قاصدانو سفر وکړ او هغو دواړو ته ورغلل، او لیکونه— هوبنيار سري هوبنيار سري ته او ساده سري ساده سري ته ورکړل. ساده سري چې څنگه خپل ليک تر لاسه کړ، ساده قاصد ته وويل چې دا چا راوړ، «زه نه پوهيږم چې په دغه ليک کې څه ليکلي دي. ته يې راته ولوله.»

هغه ځواب ورکړ، «زه به يې تاته روښانه کړم چې په هغه کې څه ليکل شوي دي. پاچا غواړي چې ته ورشي.»

هغه سمدلاسه وويل، «ټوکه خو به نه وي.»

هغه ځواب ورکړ، «نه ټوکه نه ده، بېخي ريښتيا خبره ده.»

هغه سمدلاسه ډېر خوشحال شو. هغه منډه کړه او خپلې بنځې ته يې وويل، «بنځې، پاچا راته رالېږلی دی!»

هغې پوښتنه وکړه، «د څه له پاره؟ ولې يې درته رالېږلی دی؟»

هغه وخت نه درلود چې هغې ته هېڅ ځواب ووايي. هغه سمدلاسه په خوښۍ سره هغې بگۍ ته ورمونده

هونبنيار سري او ساده سري

کړه چې بايد د قاصد سره پکې سفر وکړي، او پکې سپور شو. دا وخت هغه کالي وليدل (چې والي د هغه له پاره جوړ کړي وو او د هغه په بگۍ کې يې ايښي وو). هغه نور هم خوشحال شو – اوس يې نو کالي هم پيدا کړل! هغه ډېر خوشحال وو.

په دې وخت کې، پاچا ته خبر ورغی چې والي درغلي کړي ده، او پاچا هغه له کاره ايسته کړ. پاچا پرېکړه وکړه چې دا به ښه وي چې والي يو ناپېچلی سري وي، يعنې، يو ساده سري وي، ځکه چې يو ساده سري به دولت په صداقت او بشپړتيا سره وچلوي، ځکه چې هغه د پرتمين نظرونه او پلانونه نه لري. پاچا فکر وکړ چې دا به ښه وي چې ساده سري والي کړي (يعنې هغه ساده سري چې د هونبنيار سري ملگری و، چې پاچا قاصد ورلېږلی و). پاچا يو حکم خپور کړ چې ساده سري، چا ته چې هغه قاصد ورلېږلی، به والي وي. دا چې هغه به د والي پر ښار باندې راتېرېږي، بايد چې د ښار په دروازو کې سري ودرول شي: د هغه په رارسېدلو سره سمدلاسه، هغوی بايد هغه ودروي او هغه ته د والي په توگه د چارو واگي ور وسپاري. او هغوی همداسې وکړل: هغوی په دروازو کې ودرېدل، او د هغه په

هوبنيار سړی او ساده سړی

رار سپدلو سره سمدلاسه، هغوی هغه ودراره او ورته ویی ویل چې د والي په توگه مقرر شوی یی.

هغه پوښتنه وکړه، «توکه خو نه ده – [که څنگه؟]»

هغوی حواب ورکړ، «بېخي نه، مونږ خو له تا سره توکي نه کوو!»

ساده سړی سمدلاسه والي شو، چې پوره واک او صلاحیت یې درلود. اوس چې د هغه بخت راوینښ شو (او [بڼه] بخت یو څوک هوبنياروي) اوس هغه یو څه پوهه ترلاسه کړه. البته، هغه له خپلي ذهني پوهې څخه هېڅ کار وانه خیست. هغه په ساده ډول خپل ځان د مخکې په څېر له خپلي ساده گۍ سره وښود او دولت یې په ساده گۍ، ریښتینولۍ او په سمه توگه وچلاوه. هغه داسې چلند وکړ چې بېخي پکې فساد او بې انصافي نه وه. د دولت د مدیریت په برخه کې، ډېرې ځیرکتیا او د پرتمین نظرونو ته اړتیا نشته، یوازې ریښتینولي او ساده گۍ په کار ده. کله به چې دوه کسان هغه ته د انصاف غوښتلو له پاره ورغلل، هغه به د خپلي ساده گۍ او ریښتینولۍ له مخې له کومې دوه مخۍ او غلطۍ پرته وویل، «ته بې گناه او ته پر یی،» او په دې توگه به هغه هر څه په ریښتینولۍ سره اداره کول.

هوبنيار سړی او ساده سړی

دی د هغه وطن پر خلکو ډېر گران و. هغه وفادار مشاورین لرل چې په رینتیا پرې گران و. د دغه گرانښت له امله، له هغوی څخه یوه هغه ته مشوره ورکړه، «ته باید خامخا د پاچا په حضور کې حاضر شي، ځکه چې هغه لا له مخکې څخه په تا پسي احوال درلیرلی؛ سربېره پر دې، طریقه دا ده چې یو والي باید د پاچا حضور ته ورشي. له دې امله، که څه هم چې ته ډېر پر سمه روان یې، او پاچا به ستا له خوا د حکومت په اداره کولو کې کوم فساد پیدا نه کړي خو بیا هم، د پاچا خوی داسې دی چې د فلسفي پوهې او بهرنیو ژبو په هکله د خبرو کولو په بهیر کې پر نورو موضوعاتو باندي خبرې کوي.

له دې امله، ستا له پاره به دا ښه او مناسبه وي چې وکولی شي چې هغه ته ځواب ورکړي. نو ښه به دا وي چې زه تا ته فلسفي پوهه او ژبې در وښم.»

ساده سړي دا خبره ومنله. هغه وویل، «په دې کې څه ستونزه ده چې که زه پوهه او ژبې زده کړم؟» نو هغه دا زده کړل او د فلسفي پوهې او بهرنی ژبې سره بلد شو.

بیا هغه ته ناڅاپه ور په یاد شوه چې د هغه ملگري، هوبنيار سړي، ویلي وو چې دا به بېخي په خیال کې

هوبنيار سري او ساده سري

د راورلو وړ نه وي چې دی دې د هغه په سطحه پوهه ترلاسه کړي: «اوس ما د هغه په سطحه پوهه ترلاسه کړې ده!» (البته، سره له دې چې هغه له ماهرانه نظرياتو سره اشنا شوی و؛ هغه له خپلې [ذهني] پوهې څخه هېڅ کار وانه خيست. بلکه هغه د مخکې په څېر خپل چلند په ساده ډول وښوده.)

تر دې وروسته، پاچا ساده سري (والي) پسې احوال وروليږلی. او هغه [ساده سري] هم ورغی. په پيل کې، پاچا له ساده سري سره د دولت د پرمخ بېولو په هکله خبرې وکړې، او پاچا په ريښتيا سره ډېر خوشحال شو، ځکه چې هغه ولیدل چې هغه په امانت او پوره ريښتنولي سره واک چلاوه، او هېڅ بې انصافي يا خيانت يې نه کاوه. بيا پاچا د [فلسفي] پوهې او بهرنيو ژبو په هکله خبرې اترې پيل کړې. ساده سري په مناسب ډول ځواب ورکړ، او پاچا ته دا لا ډېره په زړه پورې ښکاره شوه! پاچا وويل، «زه چې گورم دی ډېر هوبنيار دی، خو بيا هم داسې په ساده ډول چلند کوي.» پاچا ته دا ډېره، ډېره ښه ښکاره شوه، او پاچا هغه د ټولو وزيرانو پر سر وزير کړ. پاچا امر وکړ چې هغه ته بايد يو ځانگړی ښار ورکول شي، چې هغه بايد هلته واوسېږي، او امر يې وکړ چې د هغه له پاره ښايسته دېوالونه جوړ کړل

هوبنيار سري او ساده سري

شي - بېخي داسې لکه څنگه چې بنايي. پاچا هغه ته يو سند ورکړ چې د سر وزير په توگه د هغه مقرري يې تاييدوله. او همداسې وشول؛ چې هغوی د هغه حای چاپېر چې پاچا ورته په گوته کړی و ډېر عجيب او بنايسته دېوالونه جوړ کړل. هغه دغه لور شان په قوت سره تر لاسه کړ.

اوس هوبنيار سري، کله چې د پاچا ليک ور ورسېد، هغه هوبنيار شخص ته چې راوړی يې وو حواب ورکړ، «صبر وکړه. د شپې دلته پاتې شه، او مونږ به په دې هکله خبرې اترې وکړو او پرېکړه به وکړو.»

مانبام، ده د هغه له پاره يوه بڼه مېلمستيا برابره کړه. کله چې هغوی د مانبام ډوډی خوړله، هوبنيار سري (د ساده سري ملگري) ژور فکر ته مخه کړه او د خپلې هوبنيارۍ او فلسفې له مخې يې تحليلونه پيل کړل. هغه غږ پورته کړ او ويې ويل، «دا څه معنی لري چې پاچا دې زما په څېر يوه عادي سري ته سري راولېږي؟ زه څوک يم چې پاچا بايد ماته يو څوک راولېږي؟» دا څنگه کېدای شي؟ [ځکه چې هغه] داسې يو لوی پاچا دی چې داسې واک او مقام لري، او زه د داسې يوه لوی پاچا په وړاندې ډېر

هوبنيار سړی او ساده سړی

عادي شخص يم. آيا دا شونې ده چې پاچا ماته يو څوک راوليږي؟ که ته دا وايي چې دا زما د حکمت له امله ده، آيا زه له پاچا سره څه د مقایسې وړيم؟ او آيا پاچا هوبنيار خلک نه لري؟ همدارنگه، پاچا خپله هم يو ډېر هوبنيار سړی دی. دا ټول څه روان دي، چې پاچا ماته يو څوک رالېږي؟» هغه له دې امله ډېر، ډېر حيران و.

هغه چې په دې هکله په حيرانتيا سره فکر کاوه، غږ کړ (هغه بل هوبنيار سړي ته، هغه قاصد چې ليک يې راوړی و)، «آيا ته پوهېږي چې زه تا ته څه وایم؟ دا زما نظر دی چې دا ثابته خبره ده چې په نړۍ کې پاچا هېڅ نشته. په دې هکله ټوله نړۍ تېروتلې ده — هغوی فکر کوي چې يو پاچا موجود دی. راءه چې په دې هکله له يوه بل اړخ څخه فکر وکړو: دا څنگه کېدای شي چې ټوله نړۍ د يوه واحد شخص، چې پاچا گڼل کېږي، په لاسونو کې ورکول شي؟ نو اصلا په نړۍ کې پاچا هېڅ نشته.»

هوبنيار قاصد ځواب ورکړ، «ما تا ته له پاچا څخه يو ليک راوړی دی،» هوبنيار سړي (د ساده سړي ملگري پوښتنه وکړه، «آيا تا ليک نېغ په نېغه د پاچا له لاسه واخيست؟»

﴿ هوبنيار سري او ساده سري ﴾

هغه خواب ورکړ، «نه. يو چا د پاچا له خوا څخه ماته ليک راوړ.»

هغه خواب ورکړ او ويي ويل، «اوس ته په خپلو سترگو ويني چې زما خبره سمه ده، چې پاچا هېڅ نشته!» بيا، هغه له هغه څخه پوښتنه وکړه، «دومره راته ووايه، ته د پلازميني استوگن يي؛ ته هلته لوی شوی يي – راته ووايه، آيا تا يو حل هم پاچا ليدلی دی؟»

هغه خواب ورکړ، «نه.» دا سمه خبره وه چې هر چا خو پاچا نه و ليدلی، ځکه چې پاچا له ډېر غیر عادي حالتونو څخه پرته نه ليدل کېدی.

اصلي هوبنيار سري يو غږ وکړ: «اوس ته کولی شي چې په ريښتيا سره هم وگوري چې زما خبره سمه ده. پاچا اصلا هېڅ نشته، ځکه چې ان تا هم هېڅکله پاچا نه دی ليدلی.»

هوبنيار قاصد پوښتنه وکړه، «که خبره داسې وي، نو پر وطن باندي واکمني څوک کوي؟»

اصلي هوبنيار سري خواب ورکړ، «دا به زه درته تشریح کړم. دا چې زه په دې هکله ډېر پوهېږم، نو

هونبنيار سري او ساده سري

په دې هکله بايد له ما څخه پوښتنه وشي. له دې امله چې ما په اروپا کې دېرو بهرنيو هېوادونو ته سفرونه کړي دي. هلته دود داسې دی چې هغوی اويا کسيزې جرگې لري چې هغوی د يوې ځانگړې دورې له پاره پر وطن باندې واکمني کوي. او هغوی د ټول هېواد واک سره وپشلی دی، چې يو په بل پسې واکونه په لاس لري. (دا لومړۍ خبره، يو پکې يو د جرگې غړی وي، بيا يوه درجه ښکته، او يو بل د هغه ځای نيسي او په وطن باندې واکمني کوي – چې هرځل يو بېل سري وي.)»

د هغه خبرو پر هغه بل هونبنيار سري (قاصد) باندې اغېز پيل کړ، او خبره دې ته ورسېده چې دا د هغوی دواړو له پاره يو حقيقت وگرځېد چې په نړۍ کې هېڅ پاچا نشته.

اصلي هونبنيار سري بيا خبرې پيل کړې او ويې ويل، «تر سهاره پورې صبر وکړه؛ زه به تا ته په لا ډېر مشخص ډول وښيم چې په نړۍ کې پاچا هېڅ نشته.»

هونبنيار سري سهار پاڅېد او هونبنيار قاصد يې هم راپاڅاوه، او ورته يې وويل، «له ما سره کوڅې ته راجه، زه به تا ته دروښيم چې دا ټوله نړۍ څنگه تېرولې ده، او دا چې پاچا هېڅ نشته.»

هوبنيار سري او ساده سري ﴿﴾

هغوی بازار ته لارل، او یو عسکر یې ولید. هغوی هغه ونيولی او پوښتنه یې ترې وکړه، «ته چاته نوکري کوي؟»

هغه ځواب ورکړ، «پاچا ته.»

«آیا تا په خپل ژوند کې کله پاچا لیدلی دی؟»

هغه ځواب ورکړ، «نه.»

هغه (یعنې لومړني هوبنيار سري، چې د ساده سري ملگری و، چې مونږ یې د «لومړني» هوبنيار سري په نامه یادوو) ځواب ورکړ او ویې ویل، «وگوره! داسې کم عقلي ده!» (یعنې، عسکر د پاچا خدمت کوي، خو نه یې شي لیدلی – ځکه چې لکه چې یاده شوه هوبنيار سري همپشه غوښتل چې په خپل کم عقلتوب سره ثابته کړي چې پاچا هېڅ نشته.)

تر هغه وروسته هغوی یوه پوځي مشر ته ورغلل او له هغه سره یې خبرې پیل کړې، هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته چا ته نوکري کوي؟»

هغه ځواب ورکړ، (پاچا ته.)

«آیا تا پاچا لیدلی دی؟»

هوبنيار سري او ساده سري ﴿﴾

«نه.»

نو هغه وويل، «بڼه، اوس يې ته په خپلو سترگو گوري چې، دا څرگنده خبره ده چې هر څوک غولېدلی دی، او دا چې پاچا هېڅ نشته.» (ځکه چې افسر هېڅکله پاچا نه دی ليدلی.» هغوی په خپلو منځونو کې سره ومنله چې پاچا هېڅ نشته.

لومړني هوبنيار وويل، «راځه، چې لاړ شو او په نړۍ کې سفر وکړو، او زه به په پرله پسې توگه تا ته دروېښم چې ټوله نړۍ په لويه تېروتنه کې لوېدلې ده.»

هغوی په نړۍ کې وگرځېدل. هر چپرې چې به تلل، ليدل به يې چې خلک تېروتي دي. (يعنې، هوبنياران د خپل «حکمت» له لارې په داسې بې عقلۍ کې ورپرېوتل، او تر دې حده په کې وړاندې تلل چې فکر يې کاوه چې ټوله نړۍ تېروتي ده.) او د پاچا مسئله (يعنې، د هغوی په اند دا ثابته خبره وه چې پاچا هېڅ نشته) د هغوی له پاره يو متل وگرځېد. هرچپرې به چې هغوی وليدل چې خلک تېروتي دي، هغوی به پاچا د يوې پرتلې په توگه وړاندې کړ: «دا چې دا

هوبنيار سري او ساده سري

‘صحيح’ دى، همدارنگه دا چې هلته يو پاچا شته –
هغه هم [‘صحيح’] دى.»

هغوى همداسې په نړۍ كې خپل تگ او سفر ته دوام وركړ، تر هغه چې هر هغه څه يې خلاص كړل چې ورسره وو. هغوى پيل وكړ او يو اس يې خرڅ كړ، او بيا يې بل خرڅ كړ، تر هغه چې هغوى هر څه خرڅ كړل او پر پښو باندې تگ ته اړ شول. هغوى په منظمه توگه په نړۍ كې هر څه ازمويل، او په هر څه كې دې پايلې ته رسېدل چې نړۍ تېروتي ده. هغوى سوالگر شول، پر پښو روان شول، او اوس يې نو هېڅ له ځانونو سره نه لرل. هيچا هم د هغوى په څېر سوالگرو ته هېڅ پام نه كاوه.

نو هغوى په نړۍ كې تر هغه وگرځېدل چې په پاى كې هغه ښار ته ورسېدل چې وزير (هغه ساده سري، د هوبنيار سري ملگرى) اوسېدى. په هغه ښار كې، يو ښه سري [يو سپيڅلى او حيرانوونكى سري] و. ښه سري ته ډېر زيات درناوى كېدى ځكه چې هغه په ريښتيا سره لوى كرامتونه لرل. تر دې چې د دربار اشرافو هم هغه ته ډېره لويه مرتبه او درناوى لرل. دغه هوبنيار سري ښار ته راغلل، وگرځېدل او د ښه سري د كور مخې ته ورسېدل. هغوى هلته

هوبنيار سړی او ساده سړی

ډېرې زانگوگانې وليدلې چې له څلوېښتو څخه تر پنځوسو پورې ناروغ خلک پکې و. هوبنيار سړي فکر وکړ چې دلته به يو ډاکټر وي. هغه غوښتل چې دننه ورشي او له هغه سره وگوري ځکه چې هغه خپله هم يو لوی ډاکټر و؛ هغه غوښتل چې دننه لاړ شي او هلته تماس ونيسي.

هغه پوښتنه وکړه، «دلته څوک اوسېږي؟»

خلکو ځواب ورکړ، «يو ښه سړی»

هغه په زوره، زوره وخنډل او خپل ملگري ته يې وويل، «دابل دروغ او کم عقلي ده! دا د پاچا په هکله تر تېروتنې لا ډېره د ملنډو خبره ده! ملگريه، اجازه راکړه چې د دې غلطې کيسه درته وکړم، چې نړی د دغو دروغو په هکله څنگه تېروتي ده.»

دغه وخت هغوی وړي شول او پوه شول چې هغوی لا هم درې يا څلور پوله لري. هغوی د انگر ځای ته ورغلل. هلته يو چا کولی شوای چې د درې يا څلورو پولو په مقابل کې خواره ترلاسه کړي. هغوی د ځانونو له پاره د خوړو غوښتنه وکړه، او هغوی ته خواره تيار کړای شول. کله چې هغوی خواره خوړل، نو خبرې يې کولې او د ښه سړي د

هوبنيار سري او ساده سري

«دروغو» او «تپروتني» په هکله سره غږېدل (يعني دا چې نري څنگه تپروتني ده).

لنگر پخوونکي د هغوی خبرې واورېدي او ډېر زيات خپه شو، ځکه چې بڼه سري ته هلته ډېر په درنه سترگه کتل کېدل. هغه هغوی ته وويل، «څه چې لري هغه وخورئ او له دغه حای څخه وځئ.»

بيا د بڼه سري يو زوی هلته راوړسېد، او هغوی د هغه په مخکې هم د هغه د پلار سپکاوي ته دوام ورکړ. د لنگر پخوونکي پر هغوی باندي د بڼه سري د زوی په مخکې د هغه د سپکاوي له امله چيغې کړې، تر دې چې پخوونکي هغوی سخت ووهل، اوله خپلې ودانۍ څخه يې واپستل.

هغوی ډېر زيات په غوسه شول، او غوښتل يې چې هغه سري چې دوی يې وهلي وو محکمي ته کش کړي. هغوی پرېکړه وکړه چې د هغه حای مالک ته ورشي چېرې چې هغوی خپل بکسونه ايښي وو، خو په دې برخه کې د هغه مشوره واخلي چې د ارزانه خوړو د پخلنځي پخوونکي چې هغوی يې وهلي وو، څنگه محاکمه کړي. هغوی لارل او د مېلمستون خاوند ته يې وويل چې د پخلنځي مسؤل هغوی سخت ووهل.

هوبنيار سړی او ساده سړی

هغه له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «ولې؟»

هغوی ورته وویل چې د ښه سړي په هکله مو خبرې کولې.

هغه ځواب ورکړ، «بېخي، دا سمه نه ده چې خلک ووهل شي، خو تا د ښه سړي پر ضد په خبرو کولو سره هېڅ ښه کار نه دی کړی، ځکه چې ښه سړي ته دلته په ډېره درنه سترگه کتل کيږي.»

هغوی ولیدل چې هغه هم «تېروتي» دی. هغوی هغه پرېښود او یوه چارواکي ته چې یو بی دینه سړی و ورغلل.

هغوی هغه ته د خپلو وهل کېدو کیسه وکړله.

هغه له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «ولې؟»

هغوی ورته وویل چې د ښه سړي پر ضد یې خبرې کولې.

چارواکي هغوی لا ډېر ووهل او ویي شړل.

هغوی له هغه څخه لارل، او یوه جگپوړي چارواکي ته ورغلل. هیچا هم د هغوی په حق کې انصاف ونه کړ. هغوی له یو څخه بل او له بل څخه بل ته لارل،

هوبنيار سري او ساده سري

چي تل به له تېر څخه لورپوري و (او هيچا هم د هغوی له پاره هيڅ ونه کړل، بلکه هر ځل هغوی بڼه وهل خوړل) تر هغه چي هغوی وزير ته (چي هغه پخوانی ساده سري و) ور ورسېدل. د لومړي وزير د استوگنځي په مخکي ساتونکي پر پيره ولاړ وو. هغوی لومړي وزير ته خبر ورکړ چي يو سري د هغه پاملرنه غواړي. هغه لارښوونه وکړه چي هغه بايد دننه ورشي.

هوبنيار سري سرو وزير ته ورغی. هغه چي ورننوت، لومړی وزير سمدلاسه پوه شو چي دا هغه هوبنيار سري دی چي د هغه ملگری و. خو هوبنيار سري هغه ونه پېژاند، ځکه چي هغه دومره لويه مرتبه ترلاسه کړي وه.

لومړي وزير سمدلاسه له هغه سره خبرې پيل کړي او ورته ويي ويل، «ويني چي زما ساده گي څنگه زه دي لوري درجي ته راورسولم، او ستا هوبنياری تا ته څه درکړل؟!»

هوبنيار سري خبرې پيل کړي او ويي ويل، «دا چي ته زما ملگری ساده سري يي په دي باندي به زه او ته وروسته خبرې وکړو. اوس ما ته محکمه برابره

﴿ هوبنيار سري او ساده سري ﴾

کړه چې له هغوکسانو سره حساب وکړم چې زه يې
وهلی يم.»

هغه له ده څخه پوښتنه وکړه، « هغوی ته ولې
ووېلي؟»

ده ځواب ورکړ، «ځکه چې ما د هغه بڼه سري
پرضد خبرې کولې او ومې ويل چې هغه فرېبکار او
يو لوی درغلگر دی.»

ساده لومړي وزير هغه ته وويل، «ته اوس هم د خپلې
هوبنيارۍ په دام کې نښتی يې. وگوره، تا به ويل چې
ته کولی شي چې په ساده ډول زما سطحې ته
راورسېږې، خو زه نشم کولی چې ستا هغې ته در
ورسېږم. اوس يې ته ويني چې زه لا د وخته ستا
درجې ته رسېدلی يم [ځکه چې لکه چې ياده شوه،
ساده سري اوس ډېر هوبنيار شوی هم و] خو ته لا تر
اوسه پورې زما درجې ته نه يې را رسېدلی. او زه
وينم چې دا ستا له پاره لا هم سخته ده چې زما ساده
گی ته راورسېږې.» سره له دې چې هغه له پخوا
راهیسي د هغه د لويوالي له وخته له هغه سره بلد و،
هغه امر وکړ چې هغه ته دې کالي ورکول شي چې
وايي غوندي، او هغه له هغه څخه غوښتنه وکړه چې
له هغه سره يوځای خواږه وخورې.

هوبنيار سري او ساده سري

کله چې هغوی خواره خوړل، هغوی یو له بل سره خبرې پیل کړې، او هوبنيار سري هڅه وکړه چې خپله (احمقانه) نظريه چې پاچا هيڅ نشته ثابته کړي. ساده لومړي وزير د هغه خبره ونگوله، «ته څه وايي؟ ما خپله پاچا ليدلی دی!»

هوبنيار سري هغه ته په خدا حواب ورکړ، «آيا ته په رښتيا سره ډاډه يې چې هغه پاچا و؟ ته هغه خپله پېژني؟ آيا ته دا ثابتي شې چې د هغه پلار او نيکه پاچايان وو؟ ته څنگه پوهېږي چې هغه پاچا دی؟ خلکو تا ته وويل چې دا پاچا دی، او هغوی ستا څخه احمق جوړ کړ.»

ساده سري د پاچا له شتون څخه د انکار پر خبره ډېر ټينگ په غوسه شو.

په همدغه وخت کې، يو څوک راغی او ويې ويل، «شيطان په تا پسي احوال رالېږلی دی.»

ساده سري ډېر سخت ټکان وخوړ. هغه منډه کړه او خپلې بنځې ته يې ډېر په وېره سره وويل چې شيطان په هغه پسي احوال رالېږلی دی. د هغه بنځې هغه ته مشوره ورکړه چې په ښه سري پسي احوال ورولېږي. هغه يو څوک په هغه پسي ورولېږی. ښه

هوبنيار سري او ساده سري

سري راغي او هغه ته يي تعويذونه او نور د خوندیتابه وردونه ورکړل، او ورته ويي ويل چې اوس نو هغه بايد له هيڅ شي څخه هم ونه وپرېزي. هغه پر دې ډېره عقیده لرله.

وروسته، هوبنيار سري او ساده سري سره گډ کښاستل. هوبنيار سري له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته څه شي دومره ډېر ووپرولي؟»

هغه وويل، «د شيطان له امله، چې مونږ ته يي احوال رالپړلي دي.»

هغه په ده پورې وخنډل او ورته ويي ويل، «ته باور لري چې شيطان شته؟!»

ساده لومړي وزير ځواب ورکړ، «بيا نو چا احوال رالپړلي و؟»

هوبنيار سري ځواب ورکړ او ويي ويل، «ډاډه اوسه، هغه زما ورور و، چې غواړي له ما سره وگوري؛ دا چل هغه ترتيب کړی او په ما پسې يي په توکه کې احوال رالپړلي دي.»

هوبنيار سري او ساده سري

ساده سري له هغه څخه پوښتنه وکړه، «که خبره داسې وي، هغه څنگه له دې ټولو ساتونکو څخه راتېر شو؟»

هغه ځواب ورکړ، «څرگنده خبره ده چې هغوی ته يې رشوت ورکړی دی، او هغوی دروغ ويلې دي، چې ويلې يې دي چې هغوی هغه نه دی ليدلی.»

په دې وخت کې، يو څوک بيا راغی او د مخکې په څېر يې وويل، «شيطان تاته احوال رالېږلی دی.» دا ځل ساده سري ټکان ونه خوړ، او نه هم وډار شو، او دا له دې امله چې هغه له بڼه سري څخه د خونديتوب وړدونه ترلاسه کړي وو.

هغه (ساده سري) هوبنيار سري ته وويل، «سمه ده، اوس ته څه وايي؟»

هغه وويل، «زه بايد تاته دا روښانه کړم. زه يو ورور لرم چې ما ته په غوسه دی، او هغه دغه لوبه د دې له پاره جوړه کړې ده چې ما ووېروي.» هوبنيار سري پورته شو او هغه ته يې چې هغوی ته راغلی و، وويل، «هغه چې مونږ ته رالېږل شوی دی هغه څنگه ښکاري؟ د هغه وپښتان څه رنگ لري [او داسې نور]؟»

﴿ هوبنيار سري او ساده سري ﴾

او هغه نوري پوښتني وکړي.

هغه ده ته خواب ورکړ چې هغه په يوه خاص ډول معلومېږي.

هوبنيار سري وويل، «وگوره، زما ورور په دغه ډول ښکاري!»

ساده سري هغه ته وويل، «آيا ته له هغه سره ځي؟»

هغه خواب ورکړ، «هو، زه به له هغوی سره لاړ شم. يوازي داسې وکړه چې ما ته يو وسله وال ساتونکی راکړه چې کوم څوک ما ژوبل نه کړي.»

هغه ده ته يو وسله وال ساتونکی ورکړ، او دواړه هوبنيار سري له هغه سري سره لاړل چې په هغوی پسې راغلی و. (يعني، هغوی له شيطان سره لاړل ځکه چې هغوی نه غوښتل چې په دې باور وکړي چې هغه خپله شيطان و.)

ساتونکي بېرته ځني راغلل. ساده وزير له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «هوبنيار خلک څه شول؟»

هغوی خواب ورکړ چې هغوی هېڅ پوه نشول چې هغوی چيرې لاړل.

هوبنيار سري او ساده سري

او هغه (يعني، د شيطان قاصد) دغه هوبنيار سري له خانه سره ونيول او يوه له ختو ډک لښتي يا ويالي ته يې راوستل. هلته شيطان د لښتي په منځ کې پر يوه تخت باندې کېناست. لښتي د سرينس په څېر ټينگ او نښلوونکي و، او هغوی ځانونه په خټه کې هېڅ نشول بنورولي.

هوبنيارو خلکو چيغې کړې، «خبثانو، تاسو ولي مونږ زوروي؟ آيا په نړۍ کې د شيطان په څېر بل څه شته؟ تاسو خبيث خلک ياست! تاسو بي گناه مونږ کړوي!» (دا چې دغو هوبنيارو سريو لا هم نه غوښتل چې په دې باور وکړي چې شيطان شته، نو هغوی وويل چې خبيث خلک بي گناه هغوی کړوي.

دواړه هوبنيار خلک په لښتي کې پرېوتل. هغو د دغه حالت په هکله تحليل پيل کړ: «دا څه دی؟ دوی له بدمعاشانو څخه پرته نور هېڅ هم نه دي هغه چې يو ځل مونږ ورسره جگړه کړې وه، او اوس هغوی مونږ داسې ډېر کړوي.» هوبنيار سري يو څو کاله په لښتي کې پراته وو. هغوی هلته سخت وکړول شول.

يو ځل، ساده لومړی وزير د هغه بڼه سري د کور مخ ته تېرېدی، او خپل ملگری هوبنيار سري ورياد

هوبنيار سري او ساده سري

شو. هغه دننه ورغی چې بنه سري وگوري، او هغه ته يې په مناسب ډول درناوی وکړ. ده له هغه څخه پوښتنه وکړه چې آيا کېدای شي چې هغه هوبنيار سري را وښيي؟، او آيا کولی شي چې هغه را خوشي کړي. ساده لومړي وزير بنه سري ته وويل، «آيا ستا هغه هوبنيار سري په یاد دی چې شيطان ورپسې احوال راولپړی او کومې خوا ته يې بوتلی، او ما بيا له هغه وخت راهيسې نه دی ليدلی؟»

بنه سري ځواب ورکړ، «هو، زما په یاد دی.»

ده له هغه څخه غوښتنه وکړه چې که هغه ځای ور وښيي چې هوبنيار سري پکې دی، چې دی هغه له هغه ځای څخه را وباسي.

بنه سري هغه ته وويل، «زه بېخي کولی شم چې د هغه ځای تاته دروښيم او راويي باسم، خو له ما او تا پرته بل هيڅوک هلته نشي تللی.»

هغوی سره يوځای لارل. بنه سري هغه څه چې پرې پوهېدی وکړل، او هغوی هلته ورسېدل. هغوی وليدل چې هوبنيار خلک په ټينگ لښتي کې، په خټه کې پراته دي.

هوبنيار سري او ساده سري

کله چې هوبنيار سري لومړی وزير وليد، هغه و هغه ته ورچيغې کړې، «زما وروره! وگوره! هغوی ما وهي! او دغه بدمعاشان ما په نه خبره سخت کړوي!»

لومړي وزير پر هغه باندي نيوکه وکړه: «ته اوس هم په خپلي هوبنياری پورې کلک نښتی يې، او نه غواري چې په هېڅ شي باندي باور وکړې! ته وايي چې دا خلک دي؟ اوس به ته وگوري: دا هغه بڼه سري دی چې تا نه منلی. اوس به تا ته وښودل شي چې دی يوازنی سري دی چې کولی شي چې تا راوباسي (او هغه به تا ته ريښتيا دروښيي).»

ساده وزير غوښتنه وکړه چې بڼه سري دې هغوی راوباسي او ورته و دي بڼي چې دا شيطان دی، او دا چې دا خلک نه دي.

بڼه سري هغه څه وکړل چې کول يې، او هغوی پرېښودل شول چې پر وچه ځمکه باندي ودرېږي. هلته بېخي لښتی نه و. شيطاني ارواگانې په دوره باندي بدلې شوې.

بيا هوبنيارسري په لومړي ځل ريښتيا وليدل، او مجبور شو چې د خپلي خوښې پر خلاف اعتراف

﴿ هوبنيار سري او ساده سري ﴾

وکړي، چې يو پاچا په ريښتيا سره شته، او دا چې په
ريښتيا سره يو ښه سري شته، او داسې نور.

سوداگر او فقير

يو وخت په يو حای کې يو لوی سوداگر و چې ډېره شتمني يې درلوده. هغه ډېره لويه سوداگري درلوده، او مالي اسناد او ليکونه يې ټولې نړۍ ته تلل وو. هغه تر ټولو بڼه هر څه درلودل.

تر هغه کښته يو فقير اوسېدی. هغه ډېر زيات غريب او په هر څه کې د شتمن سوداگر بېخي برعکس و (داسې چې د هغوی مقامونه يو د بل پر ضد وو، ځنګه چې سوداگر ډېر زيات شته درلودل په ورته وخت کې فقير ډېر زيات فقر درلود).

هغوی دواړو کوچنيان نه لرل. سوداگر کوچنيان نه درلودل، او همداسې فقير هم کوچنيان نه درلودل.

يو ځل سوداگر خوب وليدی چې خلک د هغه کورته راغلي وي او شيان په کڅوړو کې اچوي او ټولوي يې. هغه پوښتنه کوي «تاسو څه کوئ؟» هغوی حواب ورکوي «مونږ هرڅه د فقير کره وړو» (دا هغه فقير و چې له هغه څخه کښته اوسېدی).

سوداگر او فقير

هغه په دې کار سره ډېر زيات وکړېدى او ډېر نا ارام شو، ځکه چې هغوى غوښتل چې د هغه ټول شته ترې واخلي او د فقيرکړه يې يوسي، او هغه نشول کولى چې هغوى له دې کار څخه په خپله غوسه راوگرځوي ځکه چې ډېر زيات خلک په دې کار بوخت وو. نا آشنا خلکو دهغه د ټولو سوداگريزو مالونو، شتمنى او ملکيت هر څه په کڅوړو کې ټول کړل. هغوى هر څه د فقيرکړه پورل، او له تشو دېوالونو پرته يې هيڅ هم پرېښودل.

هغه ډېر زيات خفه و، چې راپاڅيد نو پوه شو چې دا هر څه يو خوب و، خو ان وروسته له هغه چې پوه شو چې دا هرڅه يوازې يو خوب و، او د خداى شکر يې ادا کړ چې هر څه لا هم د هغه په واک کې وو، د هغه زړه ډېرپه ډار سره ټوپونه وهل. خوب هغه ډېر خپه کړ، او هغه نشول کولى چې له ذهنه يې وباسي.

سوداگر له پخوا څخه پر فقير او د هغه پر بنځي پام کولى، او هر هغه څه به يې ورکول چې وس يې پرې رسېدى. اوس تر خوب ليدلو وروسته هغه د هغوى په هکله خپله پاملرنه له مخکې څخه نوره هم ډېره کړه، خو هرکله به چې غريب سړى او بنځه يې د

﴿ سوداگر او فقير ﴾

هغه کور ته ورغلل، د هغه په څېره کې به تغير راغی او ډېر به وډار شو، ځکه چې هغه ته به هغه خوب ورياد شو.

هغوی، يعنې فقير او بنځه يې، له هغه کره ډېر ورتلل او له هغه سره به يې ليدل. يو ځل، کله چې د فقير بنځه د هغه کره ورغله، نو هغه هغې ته څه ورکړل، د هغه په څېره کې تغير راغی، او ډېر ووپرېد او سربدال شو.

بنځې وويل، «بخښنه غواړم، کولی شي راته ووايي چې څه دليل دی چې هر کله چې مونږ تا ته راشو، ستا په څېره کې ډېر زيات تغير رايي». هغه هغې ته د خپل خوب ټوله پېښه بيان کړه، او دا چې اوس له هغه وخت راهيسې د هغه زړه له وپرې ټک شوی دی.

هغې يوه ټاکلې نېټه ياده کړه او پوښتنه يې وکړه چې، «آيا خوب په هغه شپه و؟» هغه ځواب ورکړ، «هو». «د هغه معنی څه ده؟» هغې وويل، «په هغې شپې ما هم يو خوب ولید». «ما خوب ولید چې زه ډېره شتمنه يم او دا چې خلک زما کور ته راتلل او کڅوړې يې ټکولې. ما له هغوی څخه پوښتنه وکړه چې چپرې يې وړي، او هغوی ځواب راکړ، «د فقير

﴿ سوداگر او فقير ﴾

کره!» (هغوی سوداگرته اشاره کوله، خو دا وخت هغوی هغه ته فقير ويل.) ته ولي د يوه خوب په هکله دومره فکر کوي؟ خوب خو ما هم ليدلی دی.»

د هغې د خوب په اور بدلو سره سوداگر نور هم ووپرېد او وارخطا شو. داسې بنسکارېدل چې د هغه شتمني او ملکیت دې فقيرته ورکول کېږي او د فقير، فقر دې ده ته راوړل کېږي. هغه ډېر سخت ووپرېد.

يوه ورځ د سوداگر بنځې په بگۍ کې سفر وکړ. هغې له ځان سره نورې بنځې بوتلې، د فقير بنځه يې هم له ځان سره بوتله، او په چکر لارې.

د سفر پر وخت، يو جنرال او لښکر يې هم پر دغې لارې تېرېدل. کله چې پوځ تېرېدی، هغوی واټ بند کړ. جنرال وليدل چې بنځې روانې دي، هغه حکم وکړ چې له هغوی څخه يوه بايد له ځانه سره بوځي. د هغه عسکر لارل او د فقير بنځه يې ترې بېله کړه او مجبوره يې کړه چې د جنرال د بگۍ خوا ته ور سره لاړه شي. هغوی بيا هغه له ځان سره بوتله.

داسې لاره نه وه چې هغه دې پرې خلاصی ومومي ځکه چې په لږ وخت کې هغوی ډېر لېږي لارل او د دې ترڅنګ، له جنرال سره يو لښکر هم و. نو جنرال

﴿ سوداگر او فقير ﴾

هغه له ځان سره کړه او خپلې سيمې ته يې يوړله. بنځه له خدای څخه ډېره ډارېده؛ هغې د هغه د غوښتنو اورېدلو ته هېڅ غور و نه نيوی، او ډېر يې ژړل. هغوی هغې ته ډېرې زارې وکړې او له هغې سره يې ډېره مينه وښوده، خو بيا هم هغې له خدای څخه ډېره وېره ښودله.

نو هغه، د سوداگر بنځه، او نورې بنځې له خپل سفر څخه بېرته راستنې شوې، خو د فقير بنځه نه وه.

فقير ډېر زيات ژړل، خپل سر يې په پرېشانی سره پر دېوال واوه، او په پرله پسې توگه يې د خپلې بنځې ماتم کولی.

يوه ورځ سوداگر د فقير د کور ترڅنگ تېرېدی، وايي ورېدل چې هغه ډېر سخت ژاړي، او خپل سر پر دېوال وهي. هغه دننه ورغی او پوښتنه يې وکړه، «ته ولې داسې ژاړې؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه ولې ونه ژاړم؟» «ما ته څه راپاتې شول؟ څوک به شتمني لري څوک به کوچنيان لري، خو زه نور څه لرم؟ اوس مې بنځه هم راڅخه يوړل شوه، نو ما ته څه راپاتې شول؟»

﴿ سوداگر او فقير ﴾

د فقير د غم او درد په ليدلو سره د سوداگر زړه سخت ودرېد او له فقير سره يې همدردي پيدا شوه.

بيا سوداگر يو بې پروا کار وکړ، چې بېخي لېونتوب و. هغه لار او پوښتنه يې وکړه چې جنرال چپرې اوسېږي، او هغه لوري ته يې سفر وکړ.

هغه ډېر بې پروا کار وکړ. هغه مخامخ د جنرال کور ته ورغی. جنرال هلته ساتونکي هم درلودل، خو سوداگر، له دې امله چې پر بل حال و، هېڅ شي ته هم پام ونه کړ. هغه ساتونکيو ته هېڅ پام ونه کړ.

ساتونکيو هم سخت ټکان وخور او چې داسې يو سړی يې وليد چې داسې وحشيانه عمل کوي نو ډېر نارام شول. هغه دلته څنگه راغی؟ او د خپلې پرېشانی له امله، ساتونکيو د هغه مخه ونه نيوله، او هغه وکولی شول چې له ټولو ساتونکيو څخه تېر شي او د جنرال تر استوگنځي پورې، چې د فقير بڼه پکې پرته وه، ځان ورسوي.

هغه هغې ته ورغی او راويښه يې کړه. ورته وېي ويل «راځه».

﴿ سوداگر او فقير ﴾

کله چې هغې هغه وليد، وارخطا شوه او ووپرېده، هغه هغې ته وويل، «راځه له ماسره، چټکه راځه». بنځه له هغه سره راروانه شوه، او بيا هغوی له ټولو ساتونکيو څخه تېرشول، تر دې چې بهر ووتل، بيا نو د هغه سوچ سرته ورغی او پوه شو چې څه کاريې کړی دی، يو ډېر بېپروا کار. هغه پوه شو چې ژر به هلته يوه لويه غوغا جوړه شي، همداسې وهم شول. د جنرال د سړيو له خوا يوه لويه غوغا جوړه شوه.

سوداگر لار او خپل ځان يې په يوه کنده کې چې د باران له اوبو لکه وه پټ کړ. هغوی ترهغه وخت پورې پټ وو چې غوغا پای ته ورسېده. هغه تر دوو ورځو پورې په دې کنده کې له هغې سره يوځای پاتې و.

هغې هغه لويه قرباني چې سوداگر د هغې له پاره ورکړه، او هغه لوی کړ او چې هغه د هغې له پاره پر ځان ومانه، وليدل، نو په خدای يې قسم ياد کړ چې خپل ټول بڼه بخت او طالع (شونې وه چې هغه دې څه بڼه بخت، بنايي ډېر ارزښت، او طالع ولري) به له سوداگر څخه ونه سپموي. تر دې چې که هغه وغواړي چې د هغې ټوله بریا او لويوالی واخلي، او هغه بېخي هسې شي لکه چې هغه په اصل کې وه،

﴿ سوداگر او فقير ﴾

خو بيا به يي هم له هغه څخه ونه سپموي، خو په داسې يو ځای کې به شواهد څنگه پيدا کړای شي؟ هغه هغه کنده د يوه شاهد په توگه ونيوله.

دوي ورځي وروسته، هغه له هغې سره لار. هغوی وړاندې لارل، او لارل. هغه پوه شو چې هلته په هغه ځای کې هم د هغې لټون کېدی. دا ځل هغه لار او ځان يي له هغې سره په يو مذهبي حمام کې پټ کړ.

هغه د هغې لويې قربانۍ او کړاو په هکله بيا فکر وکړ چې سوداگر د هغې له پاره گاللي وو. هغه بيا د مخکې په څېر قسم ياد کړ، (چې د هغې ټول بڼه او داسې نور) او مذهبي حمام يي د شاهد په توگه ونيول. هغوی هلته هم د يو دوو ورځو له پاره پاتې شول. او بيا روان شول او مخکې لارل.

بيا هغه پوه شو چې دلته هم د هغې لټون روان دی. نو بيا، هغه له هغې سره پټ شو، هر ځل په يو بل ځای کې، د اوبو په اوو بېلابېلو ځايونو کې: هغه کنده او حمام چې مخکې ياد شول، يو حوض، يوه چينه، يو لښتی، يو سيند او يو ډنډ. په هر ځای کې چې هغوی پټېدل، هغې تل د هغه د ځان قرباني او کړاو

﴿ سوداگر او فقير ﴾

چي هغه د هغي له پاره پر خان گالل، خپل خان ته وريادول او تل به يې هسي قسم کوي لکه چي مخکي يې ياد کړي وو. هر خل به يې خاي د يو شاهد په توگه نيوي. هغوي سفر ته دوام ورکړ، چي هر خل به په دغو خايونو کي پتېدل، تر هغه چي په پای کي هغوي يوه سمندر ته ورسېدل .

څنگه چي سيند ته راوړسېدل، دا چي سوداگر يو لوی سوداگر و او د سيند لاري ورته معلومي وي، هغه وکولي شول چي داسي تياري ونيسي چي خپل وطن ته پرې ورسېږي. هغه سفر وکړ او د فقير له بنخي سره يو خاي کور ته راغي، او بنخه يې بېرته فقير ته ور وسپارله. هرې خوا ته خوشحالي شوه.

پر سوداگر باندې خدای له دې امله چي داسي يو نېک کار يې وکړ، او سربېره پردې يې هغه په پوره امانت سره راوستي وه (يعني د خدای وېره ورسره وه او هغي ته يې لاس نه و وروړي)، خدای رحم وکړ او په هغه کال يې يو زوی ورکړ. هغي (د فقير بنخي) هم چي له جنرال او سوداگر دواړو سره د پاتي کېدلو پر وخت يې د هغوي دواړو دغوښتنې په مقابل کي مقاومت کړي و، هغه هم لايقه وگڼل شوه، او يوه لور يې وزېږوله؟

﴿ سوداگر او فقير ﴾

نجلی په بېسارې توگه وړ او ډېره بڼکلي وه. هغه داسې يوه بڼکلا وه چې هغه يې له نور بشریت څخه بېله کړې وه. داسې بڼکلا هېڅکله هم په انسانانو کې نه وه ليدل شوې. خلکو به ويل، «خدای دې يې له بدو سترگو وساتي» (کله چې يوڅوک داسې بې جوړې وي هغه په سختی سره ثمر ته رسېږي ډېر وخت له نظره کېږي). د هغې بڼکلا ډېره لوړه وه، چې بېلگه يې تر دې مخکې هېڅکله هم په نړۍ کې نه وه ليدل شوې.

ټول خلک به راتلل چې هغه وگوري، او هغوی د هغې بڼکلا ته، چې ډېره بېسارې وه، ډېر حيران وو. هغوی تل هغې ته له مينې نه سوغاتونه ورکول. هر چا دومره سوغاتونه ورو لېږل چې فقير شتمن شو.

په ورته وخت کې، له سوداگر سره داسې نظر پيدا شو چې هغه بايد له فقيرې سره د هغه د لور د ډېرې بڼکلا له امله چې ډېره بې جوړې وه، د خپلوی خبره وکړي. هغه له ځان سره وويل چې بسايي دا د هغو خوبونو معنی وي چې په کې هغه څه چې د هغه وو فقيرته راوړل کېدل، او هغه چې د فقير وو، ده ته راوړل کېدل. د خوب معنی بسايي دا وي چې هغوی بايد د خپلو کوچنيانو تر منځ يو واده رامنځته کړي،

﴿ سوداگر او فقير ﴾

او د هغوی د یوځای کېدلو په پایله کې به هغه څه چې د هغوی وو د هغوی ترمنځ سره ګډ شي.

یوه ورځ چې د فقیر بڼه د سوداگر کره راغلي وه، سوداگر د هغه د دې هیلې په هکله ورته وویل چې که هغوی د خپلو کوچنیانو ترمنځ د واده له پاره تیاری وکړي. هغه وښودله چې ښایي د دې له لارې یې هغه خوبونه رینتیا راووځي.

هغې ځواب ورکړ، «ما هم د دې په هکله فکر کاوه»، «خو ما زړه نه شو کولی چې د داسې یو واده په هکله له تاسو سره خبره وکړم. که ته غواړې، زه به ځې تیاره یم چې داسې کار وکړم، او زه به هېڅکله هم ستا مخه ونه نیسم. ما لا پخوا قسم کړی دی چې زه به هېڅکله هم له تا څخه هیڅ بڼه هم ونه سپوم.»

د سوداگر زوی او د فقیر لور سره یوځای ښوونځي ته تلل، او خارجي ژبې یې، لکه څنگه چې هلته دود و، زده کړې. په ورته وخت کې به خلک راتلل چې نجلۍ د هغې د ځانګړې ښکلا له پاره وګوري، او هغوی هغې ته هومره ډېر سوغاتونه ورکړل چې فقیر شتمن شو.

سوداگر او فقير

سلطنتي وزيران هم راغل چي هغه وگوري، او هغوی په هغه څه چي ويې ليدل ډېر زيات خوشحال شول. هغوی پوه شول چي د هغې بنکلا بي جوړې او ډېره لوړه ده، ځکه چي هغه له عادي بشري حدودو څخه تېره وه .

د هغې د ډېرې خيالي بنکلا له امله، له ځينو وزيرانو سره داسې نظر پيدا شو چي له فقير سره د واده خبره وکړي. هغو وزيرانو چي زامن يې درلودل ډېر غوښتل چي زامن دي يې له هغې سره واده وکړي، خو د هغو له پاره نامناسبه بنکارېده چي داسې د يوې ټيټې طبقې له شخص سره دي واده وکړي. له دې امله هغوی اړتيا درلوده چي هڅه وکړي چي د فقير مقام لوړ کړي .

هغوی داسې تياري ونيو چي فقير لومړی د امپراتور په خدمت کي د يو ډگرمن په توگه کار پيل کړي. وروسته هغه لوړ او نور هم لوړ شو، ځکه چي هر ځل هغوی د هغه د ترفيع ورکړه چټکوله، تر دې چي هغه په چټکۍ سره ډېر لوړ او جنرال شو. په دې وخت کي وزيرانو غوښتل چي ور وړاندي شي او له هغه سره د واده خبره وکړي، خو دا کار سخت و، ځکه چي ډېرو وزيرانو غوښتل چي داسې وکړي، او

﴿ سوداگر او فقير ﴾

ډېرو د هغه له پاره د ترفيع د ترلاسه كولو په برخه كې هڅه كړې وه. (له دې امله، هغه ونشول كولى چې له هېڅ يوه سره هم پر واده جوړ راشي.) د دې ترڅنگ، هغه نشول كولى چې د سوداگر له امله هم له هغوى سره پر واده جوړ شي، ځكه هغه لا له وخته څرگنده كړې وه چې د هغه لور بايد د سوداگر زوى ته ور واده شي.

فقير چې اوس يو جنرال و، نورې برياوې يې هم ور په برخه شولې. امپراتور چې به هغه هر ځل جگړو ته لېږي، بريالى به راگرځېدى. نو امپراتور نوره ترفيع هم ور كړه، په دوامداره توگه لوره او لوره، او هغه به تل ډېر بريالى و.

بيا امپراتور مړ شو. ټول رعيت پرېكړه وكړه چې فقير بايد نوى امپراتور شي. كله چې وزيران سره جرگه شول، هغوى ټول پر دې سره سلا شول چې هغه دې امپراتور شي.

نو هغه سړى چې پخوا فقير و اوس امپراتور شو. هغه جگړې وكړې او ډېر بريمن شو، او ډېرې ځمكې يې ونيولې. هغه نورې جگړې وكړې، او تل بريالى راستون شو، چې په دوامداره توگه يې برياليتوبونه ترلاسه كول، تر هغه چې ټولو نورو

﴿ سوداگر او فقير ﴾

پاچاهيو پرپکړه وکړه چې هغوی به په خپله خوښه د هغه واکمنی او حکمونو ته غاړه ږدي. ځکه چې هغوی د هغه لوی بری ولید، چې هغه د نړی ټوله ښکلا او هرې ښې طالع درلودې. له دې امله ټول پاچایان سره جرگه شول او پرپکړه یې وکړه چې هغه به د ټولې ځمکې امپراتور وي، او هغوی هغه ته یو په سرو زرو لیکلی سند ورکړ.

امپراتور (هغه چې مخکې فقير و او پر ټوله نړی امپراتور شو) اوس نه غوښتل چې له سوداگر سره د واده تړون وکړي، ځکه چې له یوه امپراتور سره نه ښایي چې لور یې د یوه سوداگر د زوی سره واده وکړي. خو، د هغه ښځې ملکې، د سوداگر له پرېښودلو سره مخالفت وکړ. (یعنې هغه د سوداگر پر خوا ودرېده ځکه چې هغه د هغې له پاره خپل ژوند په خطر کې اچولی و، او داسې نور) او امپراتور ولیدل چې هغه نشول کولی چې د سوداگر د زوی واده د بلې نجلی سره وکړي، په تېره بیا له دې امله چې د هغه ښځې په کلکه سره د سوداگر ملاتړ کاوه.

نو هغه د سوداگر په اړه د ځینو پلانونو طرحه کول پیل کړل. د هغه لومړی حرکت دا و، چې هغه یې

﴿ سوداگر او فقير ﴾

شتو ڪري. هغه دا ٽول پلانونه داسي تر سره ڪول لکه هپڻ چي د هغه له خوا ڇڻه نه وي، او هغه په دوامداره توگه داسي ترتيبات نيول چي هغه خراب ڪري. يو امپراتور بي له شڪه دا توان لري. هغه په دوامداره توگه د سوداگر له پاره تاوانونه، او په سوداگري کي ماتي وروارول، تر هغه چي هغه بي شتو، او يو پوره فقير، شو.

خو، ملڪي په دوامداره توگه د سوداگر ملاتر ڪاوه. امپراتور پوه شو چي تر هغه پوري چي بي زوي ژوندي وي، (يعني د سوداگر زوي) دا به ناشوني وي چي له بل ڇا سره دي بي د لور واده وشي. نو هغه داسي هڻي پيل ڪري چي د سوداگر زوي له منجهه يوسي. نو يو پلان بي جوڙ ڪر چي له هغه ڇڻه ڄان خلاص ڪري، د دروغو تورونه بي ولڳول، او قاضيان بي مقرر ڪرل چي قضيه وچلوي. قاضيان پوه شول چي امپراتور غواري چي ڄوان يوي ڏي ته ڪري، نو هغوي هغه ته داسي سزا واوروله چي هغه په يوه بوجي کي بند او په سيند لاهو شي.

ملڪه له دي امله په زړه کي ڊپره غمجنه وه خو تر دي پوري چي ان ملڪي هم نه شول کولي چي د امپراتور مخالفت وڪري.

﴿ سوداگر او فقير ﴾

ملکه هغو خلکو ته چې وظيفه ورکول شوې وه چې
خوان سيند ته ورواچوي، ورغله. هغه د هغوی په
پينو کې پرېوتې، ډېرې ننواتې يې ورته وکړې چې د
هغې له پاره دې هغوی هغه ته اجازه ورکړي چې
لاړ شي. تر هرڅه ايسته، خو هغه د دې وړ گرځول
شوی و چې ودې وژل شي؟ هغې غوښتنه وکړه چې
هغوی دې يو بل بندي چې په مرگ محکوم شوی
وي، راوباسي او سيند ته دې يې واچوي، او خوان
دې خوشي کړي.

د هغې هڅو پايله ورکړه او هغوی له هغې سره قسم
وکړ چې خوان به ژغوري او هغوی همداسې وکړل.
هغوی بل سړی راوښو او سيند ته يې واچاوه، او د
سوداگر زوی ته يې اجازه ورکړه چې لاړ شي.
هغوی هغه ته وويل، «خه! خه!» او هغه هم پر خپله
مخه لاړ.

خوان لا له وخته پوخ و، نو هغه په خپله مخه ولاړ.
مخکې له دې، يعنې مخکې له دې چې خوان لاړ شي،
ملکې خپله لور خان ته وروغوښته. هغې وويل،
«زما لورې، ته بايد پوهه شي چې دغه د سوداگر
زوی په تقدير کې ستا د ژوند ملگری دی.»

﴿ سوداگر او فقير ﴾

هغي بيا خپلي لور ته ټوله هغه كيسه وكړه چې پرې تېره شوي وه. «سوداگر خپل ارام او خوبني زما له پاره قرباني كړل او په اوو ځايونو كې (يعنې په اووه ډوله اوبو كې) له ما سره يو ځای و، او هر ځل ما په خداى قسم كړى دى چې زه به له هغه څخه هېڅ داسې بڼه چې زه يې لرم نه سپموم، او دغه اووه ځايونه [كنده، مذهبي حمام، او د اوبو اوه نور ډولونه] مې د شاهدانو په توگه نيولي دي. نو ته چې زما ټول بڼه، بخت، او برياليتوب يې؛ بې له شكه چې ته د هغه د زوى يې او د هغه زوى ستا د ژوند ملگرى دى. خو ستا پلار د خپلي لويى له امله غواړي چې هغه بې له گناه ووژني. ما لا د وخته يوه هڅه كړې چې هغه وژغورم او په بري سره مې هغوى دي ته تيار كړي چې هغه بچ كړي. نو ته بايد پوهه شي چې هغه ستا د ژوند ملگرى دى او ته بايد په نړۍ كې له هېڅ بل سړي سره د واده له پاره موافقه ونه كړي».

نجلۍ د خپلي مور خبرې ومنلې، ځكه چې هغه هم له خداى څخه وپرېده. هغي خپلي مور ته ځواب ورکړ چې هغه به په يقين سره د هغي په خبرو عمل كوي.

نجلۍ بيا لاره او د سوداگر زوى ته يې چې لا په محبس كې و يو ليك واستاوه. هغي ورته وليكل چې

سوداگر او فقير

زه ستايم او تا د خپل ژوند ملگری گڼم. هغې هغه ته د نقشي يوه برخه ورو لېږله چې ټول هغه ځايونه پرې رسم شوي وو چې د هغې مور پکې د هغه له پلار سره پته شوي وه، چې هغه اووه شاهدان وو: کنده، مذهبي حمام، او نور ځايونه. پر هغې باندې هغې د يوې کندي، يو مذهبي حمام، او د اوبو د نورو ځايونو انځورونه کښلي وو. هغې هغه ته ډېر سخت اخطار ورکړ چې هغه بايد ډېر، ډېر پام وکړي چې دغه يادښت له ځان سره وساتي. بيا هغې د ليک په پای کې په خپل نامه لاسليک وکړ.

تر دې وروسته، همداسې پېښ شول: مسؤل شخص د هغه پر ځای بل سړی راوست او د سوداگر زوی ته يې اجازه ورکړه چې لاړ شي، او هغه پر خپله مخه لاړ.

هغه لاړ او لاړ تر دې چې سمندر ته ورسېد، هلته هغه په يوه بېړۍ کې سپور شو او په سمندر ورگډ شو. يو غښتلی طوفاني باد راوالت، او بېړۍ يې د يوې دښتې غاړې ته واېسته. باد دومره غښتلی و چې په زور سره يې بېړۍ ماته شوه، خو سپرلي ژوندي پاتې شول، او وچې ځمکې ته ورسېدل. هلته يوه دښته

سوداگر او فقير

وه، نو د بېړۍ خلك د خوړو په لټون پسې ووتل؛ هر يو د خوړو له پاره د څه په موندلو پسې شو.

له هغه ځای څخه بېړۍ نه تېرېدې، ځكه هغه يوه دښتې سيمه وه. له دې امله، هغوی داسې تمه نشول كولى چې بله بېړۍ دې راشي او هغوی دې خپلو كورونو ته ورسوي. هغوی دښتې ته لاړل چې خواړه ولټوي. نو هغوی تيت او سره بېل شول.

ځوان سړى په دښته ورننوت، لاړ او پسې لاړ، تر هغه چې له غاړې څخه ډېر ليرې شو. كله چې هغه پرېكړه وكړه چې بېرته راوگرځي، نه يې شول كولى چې دا كار وكړي. څومره چې به هغه ډېره هڅه كوله چې بېرته راوگرځي، هومره به ليرې كېدى، تر هغه چې پوه شو چې نشي كولى چې بېرته راستون شي. له دې امله، په دښته كې وړاندې او پسې وړاندې لاړ. هغه يوه لينده درلوده چې خپل ځان پرې په دښته كې د وحشي حيواناتو په وړاندې له خطر څخه وژغوري.

چېرې چې هغه لاړ، ويې كولى شول چې د خوراك له پاره يو څه ومومي. هغه لاړ او پسې لاړ تر دې چې له دښتې څخه ووت، او يو ځای ته ورسېد. هلته

سوداگر او فقير

يوتش حای و چي اوبه پکي وي او خوا او شا تري
مپوه لرونکي ونې هم راگرخېدلي وي. هغه مپوه
وخوره او اوبه يي وڅښلي.

هغه پرېکړه وکړه چې تر هغو چې ژوندی وي، دلته
به اوسېږي. هغه پوه شو چې د هغه له پاره به سخته
وي چې ښاري ژوند ته بېرته وروگرځي او څوک
پوهېږي چې که هغه دا حای پرېږدي آیا هغه به د دې
په څېر بل کوم ښه حای پيدا کړي؟ له دې امله هغه
پرېکړه وکړه چې هم هلته پاتې شي او خپل پاتې عمر
په هغه حای کې تېر کړي.

هغه دغه حای ډېر گټور وگڼلی، مپوي به يې خوري
او اوبه به يې څښلي. حینې وختونه به هغه بهر وتلی
او د خپلي ليندې په واسطه به يې يو سوی يا هوسی
ووېشت، او غوښه به يې وخوره. هغه به کبان هم
نيول ځکه چې هلته په هغو اوبو کې ډېر ښه کبان
وو. له دې امله هغه فکر وکړ چې دا به د هغه له پاره
ډېره ښه وي چې د خپل پاتې عمر له پاره هلته پاتې
شي.

امپراتور وروسته تر هغه چې د سوداگر زوی يې په
سزا ورساوه، او له هغه څخه بېغمه شو (ځکه
امپراتور فکر کاوه چې پر ځوان سړي باندي په رښتيا

سوداگر او فقير

سره فيصله عملي شوي ده، او هغه نور په نړۍ کې نشته)، اوس يې نو کولی شول چې د خپلې لور د واده تړون وکړي. له دې امله له بېلابېلو پاچايانو سره د هغې له پاره د يوه انډول د پيدا کولو خبرې پيل شوي.

امپراتور د خپلې لور له پاره يوه ځانگړې ماني جوړه کړه چې هغه هلته اوسېده. هغې د اشرافو (وزيرانو) ځواني بنځې او لوني د خپلو مجلسونو له پاره ورغوښتي، او هلته اوسېده. هغې به د موسيقي آلې غږولې او په ورته ساعت تېريو کې به لکه څنگه چې دود و، بوخته وه.

کله به چې هغې ته د يوې جوړې وړانديز وشو، نو هغې به تل داسې ځواب ورکاوه چې ټولې خبرې (چې د جوړې په هکله وې) به يې رد کړي، او ويل به يې چې هغه سړی چې غواړي له دې سره واده وکړي هغه دې خپله راشي. هغه د سندرو ويلو په هنر (يعني په بني پوهې سره د بنايسته سندرو د ترنم کولو مهارت) کې ډېره رسېدلې وه. هغې د ماهرو صنعتگرو په وسيله يو داسې ځای برابر کړ چې هغوی (د هغې غوښتونکیو) کولی شول هلته ورشي. د هغې غوښتونکی به هغې ته مخامخ هلته درېدی او خپلې سندري به يې ويلې چې په هغې کې به د مينې

سوداگر او فقير

نظمنه، لکه داسې عشقي لغتونه چې يو څوک يې په مینه کې خپلې معشوقې ته بولي، شامل وو.

پاچايان به راتلل چې هغه و هڅوي. هغوی به هغه ځای ته ورتلل او هر يوه به خپل نظم لوست. نجلی به د هغوی له ډلې څخه ځينو خلکو ته د خپلو کنيځو له لارې په يو عشقي نظم سره ځواب ورکاوه. نورو ته به، چې د هغې به ډېر خوښ شول، هغې په خپله ځواب ورکاوه. هغې به خپل غږ په سندره کې اوچت کړ او په عشقي الفاظو به يې ځواب ورکړ. او له هغو خلکو سره به چې د هغې به لا ډېر خوښ شول هغې خپله ليدل، چې مخ به يې ورته بنودی، او په شعرونو او عاطفې سره به يې ځواب ورکاوه. البته، په پای کې به هغې ټولو ته ويل، «خو پرتاسو اوبه وانه وښتې.» هېڅوک نه پوهېدی چې د هغې هدف څه دی.

هرکله به چې هغې خپل مخ وښود، خلک به د هغې د ډېرې ښکلا په ليدلو سره پر ځمکه راپرېوتل. ځينې به ناروغ او کمزوري شول. نور به د هغې د سخت او عجب ښايست د ليدلو له امله د رامنځته شوي ناروغۍ څخه بې سده شول. له دې سره سره چې خلک بې سده او کمزوري کېدل، پاچايان به لا هم

سوداگر او فقير

راتل او له هغې سره به يې مينه څرگندوله، خو په پای کې به هغې ټولو ته سره ورته ځواب ورکولې.

په ورته وخت کې، د سوداگر زوی هلته په هماغه ځای کې پاتې شو، او د ځان له پاره يې يو ځای جوړ کړ چې په کې واوسېږي. هغه هلته استوگن شو، هغه به هم موسيقي غږوله. د سندرو په هنر کې يې مهارت درلود. هغه داسې لږکې پيدا کړل چې د موسيقي آلې ترې جوړېدې او دغه ډول آلې يې په خپله جوړې کړې. د حيواناتو له رگونو څخه يې ورته تارونه جوړ کړل. نو دا آلې به يې ځان ته ږغولې.

د سوداگر زوی هغه يادښت له ځان سره ساتلی و چې د امپراتور لور هغه وخت ورلېږلې و چې دی په زندان کې و. هغه يادښت راواخيست او خپلې آلې به يې غږولې. هغه به ټول هغه څه چې هغه ته ور پېښ شوي وو، لکه دا چې څنگه د هغه پلار يو سوداگر و او داسې نور او دا چې څنگه هغه ايسته غورځول شوی و، وريادول.

هغه لار او يادښت يې واخيست او پر يوه ونه باندې يې نښه وکړه. هلته، په ونه کې دننه، هغه يو ځای جوړ کړ، او يادښت يې پکې پټ کړ.

﴿ سوداگر او فقير ﴾

وروسته هغه د يو څه وخت له پاره هلته و، يوه ورځ، داسې يو سخت باد راوالتو چې د هغه ځای ونې يې ټولې ماتې کړې. هغه نشول کولی چې هغه ونه وپېژني چې يادښت يې پکې پټ کړی و. تر هغه وخته پورې چې ونې ولاړې وې هغه کولی شول چې خپله نښه وپېژني، خو اوس چې ونې لوېدلې وې، دا ونه له ډېرو نورو هغو سره چې لوېدلې وې گډه شوې وه، او هغه د هغې ځانگړې ونې د پېژندلو هېڅ نښانې نه درلودله. د هغه له پاره ناشونې وه چې ټولې سره بېلې کړي او هغه يادښت ومومي، ځکه چې هلته ډېرې زياتې ونې وې. له دې امله هغه وژړل او ډېر غمجن شو.

د سوداگر زوی پوه شو چې که هغه هلته پاتې شي بنسکاره خبره ده چې لېونی به شي، ځکه چې هغه يو ډېر لوی غم ليدلی و. نو پرېکړه يې وکړه چې بايد له دغه ځای څخه لاړ شي. پروا نه کوي چې که هرڅه ورپېښ شي، خو هغه بايد دغه ځای پرېږدي. که هغه داسې کار ونه کړي، نو د خپل ژور خفگان له امله به له خطر سره مخامخ شي.

نو هغه يو څه غوښته او مېوه په يوه کڅوړه کې واچول، او پر نامعلوم لوري وخوځېد. هغه به په هغه

﴿ سوداگر او فقير ﴾

خاى کي نڀي لڳولي ڇي هغه به خني ووت. هغه ترهغه لار ڇي يو استوگنځي ته ورسېد. هغه پوښتنه وکړه، «دا کومه ځمکه ده؟» او هغوى ځواب ورکړ. هغه پوښتنه وکړه ڇي آيا کله مو هم د نري د امپراتور په هکله اورېدلي دي. هغوى ځواب ورکړ «هو». هغه پوښتنه وکړه ڇي آيا د هغه د لور، د ډبري ښکلا په هکله مو کله اورېدلي دي. هغوى ځواب ورکړ، «هو، خو ناشوني ده ڇي څوک دي واده ورسره وکړي،» (ځکه ڇي هغه هره مرکه ردوي). هغه، د دې ټکي په پام کي نيولو سره ڇي هغه به ونشي کولى ڇي هغه خاى ته لار شي، يوه پرېکړه وکړه. هغه د هغه وطن پاچا ته ورغى، او خپل زړه يې ورته تش کړ. پاچا ته يې وويل ڇي زه د هغې د ژوند رښتيني ملگري يم، او زما له امله، هغه له بل چا سره واده نه کوي. دا ڇي زه نه شم کولى ڇي هلته لار شم، نو زه به تاته هغه ټولي نښي درکړم ڇي زما سره شته، هغه اووه ځايه اوبه دي ڇي د فقير ښځې ښودلي دي. هغه غوښتنه وکړه ڇي پاچا دې هلته لار شي او له هغې سره دې کوژده وکړي، او دا ڇي پاچا دې هغه ته د دغو معلوماتو د ورکولو اجوره ورکړي.

سوداگر او فقير

پاچا پوه شو چې هغه ربنټيا وايي، ځکه دا ناشوني ده چې داسې کيسه دې له ځانه جوړه شي، او په دې نظر باندې هغه خوشحاله شو. هغه سوچ وکړ چې هغه له هغې خوا نه شهزادگۍ له ځان سره راولي، خو ځوان به لا هم دلته وي، نو دا به ښه پایله ورنه کړي. آیا باید ويې وژني؟ هغه دومره زړه نه درلود چې داسې کار وکړي، ځکه ويل يې چې ولې باید هغه د دې له امله ووژل شي چې ده ته يې يو خدمت کړی دی؟ له دې امله، هغه پرېکړه وکړه چې د سوداگر زوی له دغه ځای څخه دوه سوه ميله ليرې وشړي.

هلک په دې کار ډېر خپه شو، ځکه چې هغه د پاچا له پاره د يوه خدمت په ترسره کولو وشړل شو، نو يوه بل پاچا ته ورغی او کيسه يې ورته وکړه. (هغه، ځوان سړی، د سوداگر زوی، دا چې هغه لومړني پاچا د هغه د شړلو له امله په غوسه کړ، بل پاچا ته ورغی او ټوله کيسه يې ورته له ټولو ښو سره وکړه، چې دا پاچا باید بېره وکړي ترڅو له ښکلا سره واده وکړي.) هغه ټولې ښې دويم پاچا ته وويلې، او هم يې يوه بله ښه پرې ور زياته کړه. هغه پاچا ته وويل چې باید بېره وکړي او په چټکۍ سره کار پيل کړي، خو تر لومړني پاچا مخکې شي او ځان هلته ژر

سوداگر او فقير

ورسوي خو که هلته ژرهم ونه رسپري ته بيا هم له لومړني څخه يوه نښه ډېره لري.

دويم پاچا هم د لومړني هغه په څېر فکر وکړ (يعني چې که ځوان هلته وي دا به د ده له پاره ښه نه وي). هغه هم هغه دوه سوه ميله نور هم ليري وشری. هغه بيا ډېرخپه شو نو هغه يو درېيم پاچا ته لار. هغه ته يې هم لکه د نورو په څېر ټوله کيسه تېره کړه او درېيم ته هغه نوري نښې، ډېري نښې هم ورکړي.

لومړني پاچا په چټکۍ سره سفر پيل کړ او هغه ځای ته لار چې د امپراتور ښکلي لور پکې وه. هغه يوه سندره کمپوز کړه، او په مهارت سره يې ټول هغه ځايونه پکې ياد کړل چې شاهدان نيول شوي وو (چې هغه اوه ډوله اوبه وي، او هغه غټې نښې وي چې هغې د واده له پاره په يوه سري کې لټولي)، خو د سندرو د قواعدو له مخې، پاچا هغه ځايونه په ترتيب سره ياد نه کړل يعني دا چې هغه بايد لومړی هغه کنده، وروسته هغه مذهبي حمام او داسې نور ياد کړي وای خو هغه دا د پای له خوا وويل. مگر هغه د سندري د فورم په پام کې نيولو سره په دې ډول وغزېد. پاچا هغه ځای ته راغی چې د هغو خلکو له

سوداگر او فقير

پاره برابر شوی و چې هغه يې بدرگه کوله او خپل غزل يې ولوست.

کله چې د امپراتور لور د دغو ځايونو، چې اوږه ډوله اوبه وي، يادونه واورېدلې نو ډېره حيرانه شوه. هغې يقين وکړ چې دا د هغې په تقدير کې ليکل شوی د ژوند ملگری دی. البته، هغې يو څه ناباوري درلوده ځکه د ځايونو نومونه په صحيح ترتيب سره ياد شوي نه وو، خو هغې فکر کاوه چې بسايي هغه ترتيب د شعري هنر په پام کې نيولو سره بدل کړی وي، نو پرېکړه يې وکړه چې دا به هم هغه شخص وي. هغې هغه ته وليکل چې هغې خپل ځان د هغه له پاره په نامه کړ. هرې خوا ته خوښي او خوشحالي شوه ځکه چې لويې ښکلا خپله جوړه ومونده. دوی سمدلاسه د واده تياری پيل کړ.

په همدې وخت کې هغه بل راوړسېد (يعنې هغه دوهم پاچا چې ځوان هغه ته هم ټولې نښې وربښودلې وې، او يوه بله يې هم وربښودلې وه) او هغه بل هم هلته [د هغې ماني ته] ځان ور ورسولی. هغه ته وويل شول چې هغې لا له وخته له يو سړي سره د واده کولو له پاره موافقه کړې ده، خو هغه د دې خبرې پروا ونه کړه. هغه وويل چې هغه داسې څه لري چې هغې ته

سوداگر او فقير

يې ووايي پر حالاتو باندي به يې اغېزه وکړي. هغه خان هغي ته ور ورساوه او خپل شعر يې ولوست، اوس نو ټول ځايونه په صحيح ترتيب سره ياد شول او يوه بله نېنه هم پکې زياته شوه.

هغي وپوښتل، «نو لومړنی هغه په دا هرڅه څنگه پوهېدی؟» که هغه ريښتيا ويلي وای (چې ځوان سړي لومړی هغه ته نښې ويلي دي) دا به د هغه له پاره هم ښه نه وای، نو هغه وويل چې نه پوهېږم. هغي ته دا حالت ډېر گنگس کوونکی شو او ډېره وار خطا شوه، ځکه چې لومړني هغه هم ټول ځايونه ياد کړي وو. له هغي سره پوښتنه دا وه چې خلک څنگه کولی شي چې په دې ټولو نښو باندي پوهېږي؟

خو چې ويې ليدل چې دويم پاچا نښې په ترتيب سره يادې کړي او دا چې يوه نښه يې اضافه ورکړه، نو دا ورته منطقي ښکاره شوه چې ياره دويم پاچا په رښتيني توگه د هغي د ژوند ملگري دی. دا ورته شونې ښکاره شوه چې ښايي لومړني هغه دغه ځايونه د دې له پاره ياد کړي وي چې د نظم د کمپوز هنر يې ذهن ته وروستي وي، خو هغي پر پکړه وکړه چې هېڅ به نه کوي. (يعنې نه يې شول کولی چې د کوم کار

سوداگر او فقير

د کولو پرېکړه وکړي، نو هغه چوپ شوه او دا يې رد کړه چې له کوم چا سره دې واده وکړي.

خوان سړی، يعنې د سوداگر زوی، هغه وخت چې دويم پاچا ليرې وشاره، بيا ډېر زيات خپه شو. هغه يو درېيم پاچا ته ورغی او ټوله كيسه يې ورته وکړه، او نورې نښې، ډېرې قانع کوونکې نښې يې هم ورته ورکړې. او درېيم ته، هغه خپل ټول زړه تش کړ، ورته ويې ويل چې له زما سره يو يادښت و چې پر هغه باندي دغه ټول ځايونه (يعنې د اوبو اووه ډوله ځايونه) رسم شوي وو. هغه پاچا ته وويل چې ټول دغه ځايونه د يو کاغذ پر مخ رسم کړي او هغې ته يې ور وړي.

درېيم پاچا هم ځوان سړی له هغه ځای څخه دوه سوه ميله نور هم ليرې وشاره، او درېيم پاچا هم هلته ور په منډو شو. هلته په رسېدلو سره، هغه ته وويل شول چې هغه نور دوه (دوه پاچايان) لا پخوا هلته رسېدلي دي. هغه وويل چې پروا نه کوي، زه بيا هم غواړم چې خپله هڅه وکړم، ځکه هغه داسې څه درلودل چې حالات به يې بېخي بدل کړي وای. خلک نه پوهېدل چې هغې ولې دغه پاچايان تر نورو ډېر غوښتل.

سوداگر او فقير

درېم پاچا [د هغې ماني ته] راورسېد او خپل نظم يې له ډېرو روښانو نښو سره، تر لومړنيو دوو ښه، ولوست. بيا يې هغې ته هغه يادښت وښود چې ټول ځايونه پرې رسم شوي وو (چې هغه په خپله رسم کړي وو).

هغې ټکان وخور، خوڅه يې نشول کولی، ځکه چې د لومړني هغه په ليدلو سره هم هغې فکر کړی و چې هم هغه به وي، او بيا هغه ته ورته د دويم په هکله هم. له دې امله، هغې وويل چې هغه به تر هغه وخته پورې باور ونه کړي چې کوم څوک هغې ته هغه اصلي يادښت رانه وړي.

په دې وخت کې ځوان سړي فکر وکړ چې لا به يې تر څو پاچايان لېري، لېري شري؟ له دې امله هغه فکر وکړ چې هغه بايد خپله هلته (د امپراتور لور ته) ورشي. ښايي چې هغه کوم څه وکړي. نو هغه تلی، تلی تر هغه چې په پای کې هلته ور ورسېد. هغه وويل چې هغه کوم څه لري چې په ويلو سره به يې وضعه بېخي بدله شي او هغه راغی او خپل غزل يې ولوست. هغه نورې نښې، ډېرې قانع کوونکې نښې هم وښودې. هغه هغې ته ښوونځي ته په گډه سره د هغوی د تللو او ورته نورې نښې وويلې. هغه هغې

سوداگر او فقير

ته هرڅه وويل يعنې دا چې څنگه هغه نور پاچايان را لېزلي او څنگه هغه يادښت په يوه ونه کې پټ کړی و، او نور هرڅه چې هغه ته ورپېښ شول .

خوهغې د دې ټولو هېڅ پروا ونه کړه. لومړنيو درې پاچايانو هم د يادښت د نه لرلو له امله خپل معذرتونه وړاندې کړي وو او دا چې هغه دې وپېژندل شي دا هم په څرگنده شونې نه وه، ځکه چې هغه ډېر پخوا تللی و. هغې رد کړه چې د ټولو نښو په هکله دې د څه پروا وکړي ترهغه چې دی هغه اصل يادښت راوړي چې هغې په خپل لاس ورته ليکلې و. هغې مخکې هم داسې فکر کړی و چې لومړنی هغه په يقين سره اصلي سړی و، او په ورته ډول هغه نور پاچايان. له دې امله، هغې نورې نښې يا بېلگې نه غوښتلې.

ځوان سړي پرېکړه وکړه چې هغه نشي کولی چې دلته ايسار شي (يعنې هغه نشي کولی چې تر اوږدې مودې دلته پاتې شي ځکه چې که معلومه شي چې هغه دلته دی امپراتور به يې ووژني). له دې امله، هغه پرېکړه وکړه چې بېرته په دښته کې خپل ځای ته چې پخوا پکې و، ورستون شي، او خپل پاتې ژوند

﴿ سوداگر او فقير ﴾

هلته تېر کړي. هغه تلی، تلی چې هغې دښتې ته ورشي، او په پای کې هغه هلته ورسېد.

په دې موده کې ډېر کالونه تېر شول. ځوان سړي پرېکړه وکړه چې هغه به په دښته کې واوسېږي او خپل عمر به هلته تېروي. هغه په دې نړۍ کې د یو انسان د ټول ژوند په هکله فکر کړی و او دې پایلې ته رسېدلی و چې د هغه له پاره به غوره وي چې خپل پاتې ژوند په دښته کې تېر کړي. نو هغه هلته اوسېدی او د پخوا په څېر یې مېوه او داسې نور شيان خوړل.

په ورته وخت کې، هلته یو سمندري غل و. هغه اورېدلی وو چې داسې یوه ښکلې ښځه شته، او داسې فکر یې وکړ چې ویې تښتوي. هغه خپله له هغې سره څه نشول کولی، ځکه چې هغه شنډ و، خو هغه فکر وکړ چې که یې وتښتوي کولی شي چې پر یو پاچا باندې یې په ډېرو پیسو خرڅه کړي. هغه د عمل له پاره پر یو پلان باندې کار پیل کړ.

سمندري غل چې یو بېپروا سړی و، د خپل سر په هکله یې فکر نه کوي. که هغه بريالی کېږي، بريالی کېږي به، او که نه، نو څه پروا کوي، ځکه چې هغه

سوداگر او فقير

لکه د نورو سمندري غلو په څېر د بل چا خبرې ته غوړ نه ږدي .

سمندري غل لاړ او يوه زياته اندازه سودا يې واخيسته، چې په بېخي ډېره پيمانه وه. هغه همدارنگه د سرو زرو مرغان هم جوړ کړل. مرغان په داسې هنر سره جوړ شوي وو چې اصلا داسې بنکارېدل لکه ژوندي چې وي، هغه داسې بنکارېدل فقط لکه د رېښتيانو مرغان. هغه همدارنگه د سرو زرو دانه خورۍ جوړې کړې، چې پر هغو باندې به مرغان درېدل. مرغانو کولی شول چې په دانه خوريو باندې بې له دې چې دانه خورۍ ماتې شي، که څه هم چې مرغان به ډېر غټ وو، ودرېږي.

هغه همدارنگه په داسې طريقه کار کړی و چې مرغان پکې داسې بنکارېدل لکه چې سندرې وايي. يوه به خپله ژبه ترکوله، يوه به هيک، هيک کول، او يوه به سندرې ويلې. دا ټول په چلونو سره کېدل: د مرغانو ترشابه پر بېړۍ باندې په يوه کوټه کې خلک ناست وو، او هر څه به دغو خلکو کول، خو داسې به بنکارېدل لکه هر څه چې خپله مرغان کوي، ځکه چې هغه په نه ليدل کېدونکو تارونو باندې سره نېنلول

سوداگر او فقير

شوي وو، او سړي به فکر کوی چې دا هر څه خپله مرغان کوي .

سمندري غله دا ټول شيان را واخيستل او هغې ځمکې ته ورسېد چې د امپراتور لور پکې وه. کله چې غل هغه ښار ته راغی چې هغه پکې وه، هغه خپله بېړۍ د لنګر ځای ته وربرابره کړه او لنګر يې ور واچاوه. هغه خپل ځان د يوه لوی سوداگر په توګه ښکاره کړ او خلک راغلل چې هر ډول ظريف توکي ځنې واخلي. هغه له درې مياشتو څخه هم ډېر هلته پاتې شو په داسې حال کې چې خلکو هغه ښايسته شيان چې له هغه څخه يې اخيستي وو خپلو کورونو ته وړل.

د امپراتور لور هم غوښتل چې له هغه څخه يو څه واخلي، نو هغې يو پيغام ورولېږی، چې پکې يې له هغه څخه غوښتنه کړې وه چې خپل شيان هغې ته وروړي. هغه په يو پيغام سره ځواب ورکړ چې اړتيا نه لري چې خپل د خرڅلاو توکي د پېرودونکي کور ته، ان که د امپراتور لور هم وي، وروړي. هرڅوک چې د هغه شيان غواړي بايد هغه ته راشي. يو سوداگر مجبورنه دی چې دا ډول کار وکړي .

﴿ سوداگر او فقير ﴾

د امپراتور لور پر پکړه وکړه چې هغه ته ورشي. او د هغې دود و چې، کله به چې هغه د خلکو منځ ته تلله، نو پر خپل مخ باندې به يې يو شال غوړوی، چې خلک د هغې مخ ونه گوري، که نه هغوی به بې هوښه شي او د هغې د ښکلا د ليدلو له امله به ناروغ شي .

د امپراتور لور په داسې حال کې چې مخ يې په شال پټ و، بهر ووتله، او خپلې سهيلې يې له ځان سره کړې. د سپاهيانو يوې ډلې د هغې ساتنه کوله. هغه په نوم سوداگر ته (چې په اصل کې غل و) ورغله، د هغه ځينې جنسونه يې واخيستل، او پر خپله لاره ولاړه.

سوداگر وويل، «که ته بيا راشي زه به لا ښايسته شيان چې په رښتيا سره حيرانوونکي دي در وښيم.» په دې سره هغه کور ته ستنه شوه.

تر هغه وروسته هغه بيا راغله، ځينې جنسونه يې واخيستل، او بيا کور ته ستنه شوه. سمندري غل تر څه وخته پورې هلته پاتې شو، او هغه د هغه له ليدلو سره بلده شوه. هغه به هغه ته ډېره راتلله.

﴿ سوداگر او فقير ﴾

بيا يوه ورځ هغه سوداگر ته راغله او هغه لار او د وړې کوټې لوري ته ور يې پرانست چې د سرو زرو مرغان او داسې نور شيان پکې وو. هغې وکولې شول چې هغوی وگوري، او هغه يوه حيرانوونکې ننداره وه. نورو خلکو چې له هغې سره وو هم غوښتل چې وړې کوټې ته ورشي .

هغه وويل، «نه، نه، زه دا له تا پرته بل چا ته نه بنيم ځکه ته د امپراتور لور يې، که نه زه نه غواړم چې نورو ته يې بېخي وبنيم.»

هغه دننه يوازي ور سره لاړه. هغه هم کوټې ته ورننوت، او له دننه خوا څخه يې ور قفل کړ. بيا هغه يو خام کار وکړ. له هغې څخه يې کالي واپستل او هغه يې په يوه بوجی کې واچوله.

هغه بيا د خپلو مانوگانو له ډلې څخه يوه ته د هغې کالي ورواغوستل، د هغه پرمخ يې شال ور وغور او، او بهرته يې تېل واهه، او ورته ويې ويل «حَه!»

مانو نه پوهېدی چې په هغه به څه کېږي. څنگه چې هغه راووت په داسې حال کې چې مخ يې په شال باندې پټ شوی و، سپاهيان چې نه پوهېدل چې هغه

سوداگر او فقير

خوک دی په بیره له هغه سره روان شول. هغوی فکر کاوه چې هغه د امپراتور لور ده.

مانو له ډلې سره هغه لوري ته لاړ چې هغوی وربښوده، او هغه نه پوهېدی چې هغه چېرې دی. نو هغه د امپراتور د لور کوټې ته ورغی. کله چې د هغه مخ لوخ کړای شو هغوی ولیدل چې هغه یو مانو دی! هلته یوه لویه غوغا جوړه شوه، او د مانو مخ په خپرو شین شو، او بهر ته وغورځول شو. هغه گرم نه و ځکه چې هغه د دې شیانو په هکله هېڅ خبر نه و.

سمندري غل چې د امپراتور لور یې نیولې وه پوهېدی چې هغه به خامخا تعقیبېږي. هغه بېرې پرېښوده او خپل ځان او نجلۍ یې په یوه کنده کې چې د باران له اوبو ډکه وه، پټ کړل تر هغه چې بلوا پای ته ورسېده. هغه خپلو مانوگانو ته امر وکړ چې لنگر پرې کړي او په چټکۍ سره دغه ځای پرېږدي، ځکه چې بې له شکه چې هغوی به تعقیب شي. په یقین سره چې هغوی به پر بېرې باندې ډزې ونه کړي، ځکه داسې به گڼي چې د امپراتور لور په بېرې کې ده. هغه وویل، «بلکې هغوی به تاسو تعقیب کړي، له دې امله تاسو باید په چټکۍ سره دغه ځای

﴿ سوداگر او فقير ﴾

پرپردي!، او که هغوی تاسو ونيسي، نو څه؟». او هغوی لکه د نورو غلو د خپلو ځانونو هېڅ پروا نه کوله (هغوی د خپلو ځانونو هېڅ په کيسه کې نه وو).

پېښه داسې وشوه لکه چې وړاندوينه يې شوې وه. يوه لويه غوغا جوړه شوه او په چټکي سره هغوی تعقيب شول، خو هغوی د امپراتور لور هلته پيدا نه کړه. سمندري غله خپل ځان له هغې سره يو ځای هلته د باران د اوبو په يوه کنده کې پټ کړ او هغوی هلته پاتې شول.

سمندري غله هغه وگواښوله چې چيغې ونه وهي او خلک يې غږ وانه وري. هغه هغې ته وويل، «ما خپل ژوند ستا له پاره په خطر کې واچاوه چې ودې نيسم، خو که زه تا بېرته له لاسه ورکړم او که ته له ما څخه بېرته واخيستل شي، بيا به زما ژوند زما له پاره هېڅ ارزښت ونه لري. له دې امله، څنگه چې ته چيغې ووهي، سملاسي به زه ستا ستونې خفه کړم. هغه سخته وپرېدلې وه (د امپراتور لور چې له غله سره په کنده کې پرته وه د هغه د گواښ له امله وپرېدلې وه چې چيغې ونه وهي).

وروسته هغه له هغې سره يو ځای له دغه ځای څخه لاړ او هغه يې يوه ښار ته راوستله. هغوی تلل، تلل

سوداگر او فقير

تر هغه چې داسې يو حای ته ورسېدل چې هلته غل پوه شو چې خلک د هغه لټه کوي. هغه بيا خپل حان له هغې سره يو حای، دا حل په يو مذهبي حمام کې پټ کړ.

وروسته هغه دا حای هم پرېښود او يو بل حای ته راغی، او هلته هم هغه له هغې سره په يو بل ډول اوبو کې پټ شو. په دې توگه هغه هر حل له هغې سره په يو بل ډول اوبو کې پټېدی، تر دې چې هغه له هغې سره په اوو ډولو داسې اوبو کې پټ شو چې سوداگر د هغې له مور سره پټ شوی و، چې اووه شاهدان او داسې نور هم له هغو څخه تشکیل شوي وو.

په پای کې، هغه له هغې سره يوه سمندر ته ورسېدی. هڅه يې وکړه چې لږترلږه يوه د کب نيونکي بېړی پيدا کړي چې له هغې سره پرې له سمندر څخه تېر شي. هغه يوه بېړی وموندله، او د امپراتور لور يې له حان سره کړه.

هغه خپله هغې ته اړتيا نه درلوده، ځکه چې هغه شنډ و، بلکې غوښتل يې چې پر يوه پاچا باندې يې خرڅه کړي، خو وېره يې لرله چې بنايي کوم څوک هڅه وکړي او له هغه څخه يې په زور واخلي. له دې امله

سوداگر او فقير

هغه هغي ته د يوه ماڼو کالي ورواغوستل، چي د يو سري په بڼه بنکاره شي .

سمندري غله له هغي سره په سيند کي سفر وکړ (يعني د امپراتور له لور سره، چي اوس به يي مونږ د يو نارينه په توگه يادوو، ځکه چي سمندري غله د هغي جامو ته همداسي تغير ورکړی و). بيا يو طوفاني باد راغی او بپړی يي يوي ځنډې ته وغورځوله، او بپړی ماته شوه. هغوی د هماغې دښتي ځنډې ته ورسېدل چي ځوان سري پکي اوسېدی. کله چي هغوی هلته راغلل، غله د سفر د لارو په هکله تجربې درلودې او پوه شو چي دا په دښته کي داسي يو ځای دی چي بپړی هېڅکله ورته نه دي راغلي. نو هغه پوه شو چي هلته داسي څوک نشته چي دی ځني ووپرېږي، نو هغه هغي ته اجازه ورکړه چي خوا او شا وگرځي. نو هغه (غل) پر دې لاره او هغه (شهزادگی) پر هغي لاره روان شول چي خواره ولتوي. هغه له ياغي څخه ډېره ليري شوه، او ياغي په خپله لاره لاړ .

کله چي هغه پوه شو چي هغه نوره د هغه په سيمه کي نشته، هغه هغي ته ور چيغې کړلې، خو هغي پرېکړه وکړه چي هېڅ ځواب به نه ورکوي. هغي له

﴿ سوداگر او فقير ﴾

حان سره فكر وڪر، « زما برخليڪ دا دي چي هغه به ما وپلوري. نو ولي بايد حواب ورڪرم؟ كه هغه ما بيا ومومي، زه به حواب ورڪرم چي ما يي غزنه دي اوربدلي، په خانگري توگه دا چي هغه نه غواري چي ما ووژني، حڪه هغه غواري چي ما خرڅه ڪري. » هغي هغه ته حواب ورنه ڪر، او نوره هم وړاندي ليري لاره. غله هري خوا ته د هغي لتون وڪر، خو ويي نه موندله. هغه وگرځېد او بيا يي هم د هغي کومه نښه ونه مونده، او فكر يي وڪر چي بنايي چي حناورو خورلي وي. نو هغه نوره او نوره هم مخڪي لاره.

هغي وکولي شول چي خواره ومومي او ترهغه وړاندي لاره چي هغه حاي يي وموند چي حوان سري (يعني د سوداگر زوي) پکي اوسېدي. خو له دي امله چي د هغي وپښتان اوږده شوي وو، د سريو کالي يي اغوستي وو او حان يي د يوه مانو په څپر سمبال ڪري و، نو هغوي يو بل ونه پېژندل.

څنگه چي هغه راورسېده، نو حوان سري ډېر خوشحال شو چي بل انسان هم هلته راغي. هغه له هغي څخه پوښتنه وکړه، « ته دلته څنگه راغلي؟ » هغي حواب ورڪر، « زه له يو سوداگر سره په سمندر

﴿ سوداگر او فقير ﴾

کي روانه وم، او داسي نور . ته دلته څنگه راغلي؟»
هغه هم خواب ورکړ، «د يو سوداگر له لارې...»
نو دواړه هم هلته سره يو ځای پاتې شول.

وروسته له هغه چې د امپراتور لور له امپراتور څخه
واخيستل شوه، ملکي د خپلي لور په له لاسه ورکولو
سره سخت ویر وکړ، او خپل سر به يې پر دېوال
واهه. هغې امپراتور گرمولی، او ورته ويل به يې،
«تا د خپل کبر له امله هغه ځوان سړی له منځه يوړ،
نو اوس زمونږ لور ورکه شوه!»

هغې هغه ته ويل، «هغه زمونږ ټوله نېکمرغي او
برياليتوب وه! اوس مونږ هغه له لاسه ورکړه! اوس
ما ته څه راپاتې شول!» هغې ډېر په سختی سره د
هغه گرمولو ته دوام ورکړ.

امپراتور خپله هم د خپلي لور د له لاسه ورکولو له
امله ډېر غمجن شو او سربېره پر دې، ملکي هم ډېرې
ستغې سپورې ورته وکړې او سخت يې وکړولی، او
په دې توگه د هغوی ترمنځ سختې شخړې او
جنگالونه رامنځته شول. هغې هغه ته ډېرې بدې
خبرې وکړې، او هغه يې ډېر زيات په غوسه کړ، تر
دې چې هغه پرېکړه وکړه چې هغه له ځانه ليرې
کړي. هغه قاضيان وټاکل چې ملکه محاکمه کړي او

سوداگر او فقير

هغوی د هغې له پاره د شرلو (تبعید) حکم صادر کړ، نو هغه وشرل شوه.

تر دې سملاسي وروسته، امپراتور جگړې ته لار او بری یې په برخه نه شو. نو هغه د دې پره پر یوه جنرال ورواچوله: «دا چې تا داسې وکړل، نو جگړه دې وبایلله.» بیا هغه جنرال وشرلی.

تر هغه وروسته هغه بیا جنگ ته لار او بیا بریالی نشو او هغه بیا جنرال وشرلی. په دې توگه یو شمېر جنرالان وشرل شول.

د رعیت وگړي پوه شول چې هغه یو عجیب او غریب چلند کوي. لومړی یې ملکه وشرله، او اوس جنرالان. هغوی (ولس) پرېکړه وکړه چې حالات بېرته شاته راوگرځوي، هسې چې ملکه بېرته راوغواړي او دی وشرې. ملکه کولی شي چې پر خاوره واکمني وکړي.

هغوی همداسې وکړل. امپراتور وشرل شو او ملکه بېرته واک ته ورسول شوه، او هغې پر خاوره باندي واکمني پیل کړه.

﴿ سوداگر او فقير ﴾

ملکي سملاسي يو حکم صادر کړ چې سوداگر او د هغه مېرمن دې (چې امپراتور کمزوري کړي او په فقيرانو باندې اړولي وو) بېرته پر خپل حال کړای شي. هغې هغوی خپل حرم ته بوتلل.

کله چې امپراتور ليرې بېول کېدې، هغه له هغو خلکو څخه چې دى يې بېوى غوښتنه وکړه چې خوشي يې کړي. هغه ورته وويل، «زه ستاسو امپراتور وم او بې له شکه چې ما ستاسو له پاره ښه کارونه وکړل. اوس پر ما رحم وکړئ او پرې مې بردئ چې لاړ شم. زه به هيڅکله دې پاچايۍ ته بيا رانشم. تاسو بايد له هېڅ څه څخه هم ونه وېرېږئ. پرېردئ چې زه لاړ شم، او زه به دا ځای پرېردم. پرېردئ چې لږترلږه دا څو کاله چې ژوندى يم ازاد وگرځم». هغوى هغه پرېښود او هغه پر خپله مخه لاړ. هغه تلې، تلې، چې په دې کې څو کالونه تېر شول او امپراتور سرگردان شو، تر دې چې يو سمندر ته ورسېد.

يوه باد د هغه بېړۍ په مخه کړه، او هغه هم هغې دښتې ته ورغى [چې هغه نور دوه ورته رارسېدلې وو]. هغه په پاى کې هغه ځاى ته ورغى چې هغه نور دوه پکې اوسېدل. (هغوى هغه ځوان سړى چې د سوداگر زوى و او د هغه [خپله] ښايسته لور وه،

﴿ سوداگر او فقير ﴾

چې اوس يې د سړيو کالي اغوستي وو). هغوی يو بل ونه پېژندل، ځکه چې د امپراتور وېښتان ډېر اوږده شوي وو او له هغه وخت راهيسې چې هغه روان شوی و ډېر کالونه تېر شوي وو. د هغوی وېښتان هم ډېر اوږده شوي وو.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، « دلته څنگه راوړسېدې؟ » هغه ځواب ورکړ، « د يو سوداگر په واسطه. »

هغوی هم د هغه پوښتنو ته ورته ځوابونه ورکړل او هغوی درې واړه سره يوځای هلته اوسېدل او د مخکې په څېر يې خوراک او څښاک کولی. هغوی هلته د موسيقۍ آلې غږولې ځکه هغوی ټولو کولی شول چې ويې غږوي؛ په دې سبب چې هغه يو امپراتور و، او هغه نورو هم غږولی شولي. او هغه، ځوان سړی، په دوی کې تر ټولو کلک و، ځکه چې هغه ډېره اوږده موده هلته تېره کړې وه. هغه به دوی ته غوښه راوړه او هغوی به خوړه. هغوی داسې لرگي سوځول چې د يوې متمدنې سيمې تر سرو زرو ډېر ارزښتناک وو.

ځوان سړي هڅه وکړه چې هغوی پر دې قانع کړي چې دا د هغوی له پاره يو ډېر ښه ځای دی چې د

﴿ سوداگر او فقير ﴾

خپل عمر پاتې موده پکې تېره کړي. د هغو گټو په نسبت چې خلک يې معمولاً په متمدنو سيمو کې لري غوره دا ده چې سړی دلته پاتې شي او خپل عمر دلته تېر کړي.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «مخکې تر دې چې ته دلته راشي تا څه گټې درلودې چې ته وايي چې دا ځای ښه دی؟»

هغه هغوی ته ځواب ورکړ او هغه څه يې ورته وويل چې هغه ته ورپېښ شوي وو چې څنگه هغه د يوه نېکمرغه سوداگر زوی و او داسې نور، او دا چې څنگه په پای کې دغه ځای ته راغی او دا چې څومره ښه و چې دی د يوسوداگر زوی و. هغه هر هغه څه درلودل چې اړتيا يې ورته لرله، او دلته هم هر هغه څه لري چې ورته اړتيا لري. (نو ځوان سړي هغوی ته هرڅه وويل.) هغه هغوی ته وښوده چې ښه به وي چې که خپل پاتې ژوند په دې ځای کې تېر کړي.

امپراتور پوښتنه وکړه، «آيا کله دي د ځمکې د امپراتور په هکله اورېدلي دي؟» د سوداگر زوی ځواب ورکړ چې هو اورېدلي مې دي. بيا هغه له هغه څخه د ښکلا پوښتنه وکړه، چې آيا د هغې په هکله يې اورېدلي دي. هغه ځواب ورکړ، «هو».

﴿ سوداگر او فقير ﴾

خوان سري پيل وکړ چې په غوسه سره وغږېږي، او ويې ويل «هغه قاتل!» لکه يو سړی چې بل ته غابنونه چيچي، خوان سړی د امپراتور په هکله په غوسه سره غږېدی، خو نه پوهېدی چې امپراتور خپله له ده سره خبرې کوي.

امپراتور پوښتنه وکړه، «ولې هغه قاتل دی؟»

هغه خواب ورکړ، «زه چې اوس دلته يم دا د هغه د ظلم پایله ده!»

امپراتور پوښتنه وکړه، «هغه څنگه پېښ شول؟»

خوان سري فکر وکړ چې دلته خو داسې څوک نشته چې دی ترې ووېرېږي، نو د هغه څه ټوله کيسه يې وکړه چې پرې تېر شوي ول. [په ښکاره خو مخکې هغه يوازې دومره هغوی ته ويلي وو چې هغه د يو سوداگر زوی و، خو هغه اصلي کيسه نه وه کړې].

امپراتور له هغه څخه پوښتنه وکړه، «که امپراتور تا ته په لاس درشي، ته به ترې اوس هم هسي غچ واخلي؟»

﴿ سوداگر او فقير ﴾

دا چي ځوان سړي زړه سواند و نو ځواب يې ورکړ،
«نه. بېخي په معکوس ډول هسي چلند به ورسره
وکرږم لکه له تا سره مې چې وکرږ.»

اوس نو امپراتور افسوس او فرياد پيل کړل، «دا
امپراتور به اوس څنگه سخت او تريخ عمر ولري!»
هغه اورېدلي چې د هغه بڼکلي لور ورکه شوي ده،
او هغه خپله شرل شوي دي.

بيا ځوان سړي په حيرانتيا سره وويل، «دا د هغه د
ظلم او کبر له امله سوي! هغه هم خپل ځان خراب
کړ او هم خپله لور او زه يې دلته راوغورځولم، دا
ټول د هغه له امله وشول.»

نو هغه له هغه (امپراتور له ځوان سړي) څخه پوښتنه
وکړه، «که هغه ستا لاس ته درشي، ته به ترې غچ
واخلي؟»

هغه ځواب ورکړ، «نه. بېخي په معکوس ډول هسي
چلند به ورسره وکرږم لکه له تا سره مې چې وکرږ.»

امپراتور بيا خپل هويت وروښود. هغه ځوان ته وويل
چې دی خپله امپراتور دی، او بيا يې ټول هغه څه
ورته وويل چې پر هغه باندي تېر شوي وو. ځوان

سوداگر او فقير

سړی هغه ته ورنژدې شو، بڼکل يې کړ او په غېره کې يې ونيوی. او هغې، يعنې بڼکلا، چې هغه هم هلته حاضره وه، او يوازې قیافه يې بدله وه هر هغه څه واورېدل چې هغوی پرې يو له بل سره خبرې کولې.

ځوان سړي خپل عادت جوړ کړی و چې هره ورځ به تلې او پر درې ونو باندې به يې نښې کولې او هلته به يې د يادښت لټون کاوه. دا چې هلته په زرگونو ونې وې، نو هغه به درې هغه ونې لټولې چې هغه به په نښه کولې، چې بله ورځ يې بيا ونه لټوي. هغه هره ورځ دا کار کاوه چې ښايي بيا هم هغه يادښت ومومي (هغه يادښت چې هغې ورته ورلېږلی و او له هغه څخه د ونو په منځ کې ورک شوی و) کله به چې له هغه ځای څخه بېرته راوگرځېدې، سترگې به يې له اوبڼکو ډکې وې، ځکه هغه به چې لټون وکړ او څه به يې ونه موندل، نو ژړل به يې.

هغوی (يعنې امپراتور او بڼکلا) له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته د ونو په منځ کې څه لټوي؟ او ولې د بېرته راستنېدلو پر وخت ستا په سترگو کې اوبڼکې وي؟»

﴿ سوداگر او فقير ﴾

نوهغه هغوى ته ټوله كيسه وکړه چې څنگه د امپراتور لور (بنکلا)، هغه ته يو يادښت ورلېږلى و، څنگه هغه له ونو څخه په يوه ونه کې پټ کړى و، او څنگه يو طوفاني باد راغى، او داسې نور. او اوس دى هغه لټوي، او بنايي چې ويې مومي.

هغوى هغه ته وويل، «سباته چې کله ته ځي چې ويې لټوي، مونږ به هم له تاسره يوځاى لار شو. بنايي مونږ هغه يادښت ومومو».

هغوى همداسې وکړل. هغوى له هغه سره لارل، او د امپراتور لور يادښت په يوه ونه کې وموند. کله چې هغې پرانيست، ويې ليدل چې د هغې خپل يادښت دى، چې د هغې په خپل لاس ليکل شوى دى.

هغې له خپل ځان سره فکر وکړ، که هغه سملاسي خپل هويت هغه ته وروښيي، هغه مجبوره ده چې خپله قيافه بدله کړي، او خپل اصلي جاذبيت ته بېرته وروگرځي. او که هغه بيا لکه د پخوا په څېر يوه لويه بنکلا شي، کېدى شي چې هغه چپه او مرشي او هغې هيله لرله چې دا بايد د دود له مخې په سمه توگه وشي (يعنې، هغه نشي کولى چې له هغه سره دلته په دښته کې واده وکړي، ځکه چې هغه بايد يو ځانگړى واده

سوداگر او فقير

ولري.) نو له دې کبله هغې يواځې هغه ته يادښت ورکړ، او ورته و يې ويل چې دا ما پيدا کړ.

هغه سمدلاسه چپه او رنځور شو. هغوی د هغه درملنه وکړه او بېرته يې ورغولی او د هغوی ترمنځ لويه خوښي رامنځته شوه. ځوان سړي وويل، «په دې يادښت باندې زه څه وکړم؟ آيا تر دې وروسته به کله هم زه هغه ومومم؟ معلومه ده چې هغه به اوس له کوم پاچا سره وي (ځکه هغه فکر کاوه چې غله به لکه چې امپراتور هغه ته ويلي وو له وخته هغه خرڅه کړي وي). ولې زه دې ته اړتيا لرم؟ پرېږده چې خپل پاتې ژوند همدلته تېر کړم.

هغه لار او يادښت يې بېرته هغې ته ورکړ، او هغې ته يې وويل، «ته يادښت درسره واخله، ته کولی شي لار شي او له هغې سره واده وکړي»، ځکه چې هغې خپل ځان د نارينه په څېر جوړکړي و.

هغې ومنله چې لاره شي، خو له هغه څخه يې غوښتنه وکړه چې هغه هم له هغې سره لار شي. هغې وويل، «دا چې زه به خامخاله هغې سره واده کوم، هر څه به زما له پاره سم شي، نو زه به تا ته هم د خپل برياليتوب له امله يو څه درکړم».

سوداگر او فقير

خوان سړی پوه شو چې «هغه» (د امپراتور لور چې هغه فکر کولی چې سړی دی) ډېر هوښيار دی، او هغه به خامخا د هغې په ودولو کې بريالی کېږي. له دې امله هغه ومنله چې له هغه سره لار شي.

امپراتور هلته يوازې پاتې شو، ځکه چې هغه خپلې پاچايۍ ته له ستندېلو څخه ډارېدی. هغې له هغه څخه هم غوښتنه وکړه چې ور سره لار شي، ځکه چې هغه به خامخا بنکلا ترلاسه کړي، «اوس نو داسې څه نشته چې ته دې ترې ووېرېږي.» (هغې هغه ته داسې وويل چې، «زه به خامخا بنکلا [چې فکر کېږي چې بندي ده] ومومم، نو ته نور له هيڅ شي څخه هم بايد ونه ډار شي، ځکه چې د هغې په موندلو سره به ستا بخت بېرته ښه شي او ستا څخه به هم غوښتنه وشي چې بېرته ستون شي.»)

درې واړه په گډه روان شول. هغوی يوه بېړۍ په کرايه ونيوله او هغې پاچايۍ ته راغلل چې ملکه په کې اوسېدله. هغوی بېړۍ پرېښوده او هغه ښار ته راغلل چې هغه پکې وه. د امپراتور لور پوه شوه چې که هغه خپل ځان سم دلاسه خپلې مور ته وروښيي

سوداگر او فقير

او ورته ووايي چې هغه بپرته راغله نو کډی شي چې د هغې مور مړه شي (له خوښۍ څخه). له دې امله، هغه لاره او خپلې مور ته يې يو پيغام ورولپړی چې يو سړی پيدا شوی دی چې ستا د ورکې شوې لور په هکله يوڅه معلومات لري.

بيا هغه خپله ملکې ته ورغله او هغې ته يې د ټولې کيسې په هکله هغه څه وويل چې د هغې پر لور باندي تېر شوي وو. کله چې هغې خبرې پای ته ورسولې، هغې وويل، «هغه هم همدلته ده.» هغې بيا حقيقت څرگند کړ: «هغه زه يم، زه هغه يم.»

هغې بيا وويل چې د هغې زوم، د سوداگر زوی، هم همدلته دی، خو هغې خپلې مور ته وويل چې دا د هغې يو شرط دی چې د هغې پلار امپراتور بپرته پر خپل حای شي. د هغې مور نه غوښتل چې داسې کار دې وشي، ځکه چې هغه لا تر اوسه پورې له دې امله ورته په قهر وه چې دا هر څه د هغه غلطي وه، خو بيا هم هغه مجبوره شوه چې د خپلې لور غوښتنه ومني. هغوی غوښتل چې هغه (امپراتور) بپرته راولي خو کله چې هغوی وکتل چې هغه به چپرې وي، پوه شول چې هغه ورک دی. نجلی بيا ښکاره کړه چې امپراتور هم له هغې سره دی.

سوداگر او فقير

واده وشو او خوشحالي بشپړه شوه. جوړې پاچايي ونيوله او سلطنتي القاب يې تر لاسه کړل. يعنې د سوداگر زوی او بنکلا سره واده شول او هغوی لوی واکمن شول، يعنې په ټوله نړۍ واکمن شول.

تر دې وروسته، زاړه امپراتور کوم واقعي عظمت نه درلود، ځکه چې هر څه د هغه د غلطۍ له امله پېښ شوي وو، خو سوداگر ډېره لوړه مرتبه درلوده، ځکه چې هغه د نوي امپراتور چې اصلي اهميت يې درلود، پلار و. مانو پر مخ مخ باندې په څپېرو وو هل شو او ايسته وشړل شو.

د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو

يو وخت په يو حای کې يو پاچا و. د هغه په کور کې يوه وينځه وه چې د ملکي خدمت به يې کاوه. (په عام ډول، يوه پخوونکې اجازه نه لري چې د پاچا حضور ته لاره ومومي، خو دا يوه داسې وينځه وه چې يوه ځانگړې دنده يا يوه کوچنۍ دنده يې لرله.)

داسې وخت راغی چې هم ملکي زېږون وکړ او هم وينځې. دائي لاره او ماشومان يې سره بدل کړل، چې وگوري چې له دې څخه څه کيسه جوړېږي، او پایله يې څنگه راوځي. هغې ماشومان سره بدل کړل، يعنې د پاچا زوی يې د وينځي څنگ ته پرې ايستی او د وينځي زوی يې د ملکي څنگ ته.

بيا دغه زامن په لويېدلو شول. د پاچا زوی (يعنې هغه يو چې له پاچا سره لوی شو، ځکه چې هغوی فکر کاوه چې هغه د پاچا زوی دی) لويېدی، لويېدی چې ترڅو چې لوی شو او يو ډېر فضول خرڅه سړی ځني جوړ شو. د وينځي زوی (يعنې هغه يو چې له خدمتگاري سره لوی شو، چې اصلاً د پاچا زوی و)

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

هم په خپل کور کې لوی شو. هغوی دواړو سره یوځای په یوه ښوونځي کې زده کړې وکړې. د پاچا اصلي زوی، چې «د وینځي زوی» بلل کېدی په طبیعي توګه د پاچایي خوښه لرل، خو هغه د یوې وینځي په کور کې لوی شو. بلې خوا ته، د وینځي زوی، چې «د پاچا زوی» بلل کېدی په طبیعي توګه بل ډول خوښه لرل چې د یوه پاچا خوښه، نه وو، خو هغه د پاچا په کور کې لوی شو، او هغه باید د پاچایي د خوښو په توګه چلند کړی وای، ځکه چې هغوی هغه د دغو خوښو له مخې لویولی.

دا چې ښځې تر ډېره راز نشي ساتلی، قابله لاره او یوچا ته یې دا خبره وکړه چې هغې دغه ماشومان سره بدل کړي وو. دا چې هر څوک یو ملګری لري، او هغه ملګری یو بل ملګری لري، نو یو سړی یې بل ته وایي او بل یې بل ته، نو د نړۍ له دود سره سم، په پای کې راز څرګند شو، تر دې چې هر چا به په دې هکله په خپلو کې سره خبرې کولې چې د پاچا زوی څنګه بدل کړای شو، خو دا هیچا ته مناسبه نه ښکارېده چې په دې هکله ښکاره یو څه ووايي ځکه چې دا نامناسبه وه چې پاچا دې په داسې څه خبر شي. دا په دې چې پاچا به په دې هکله څه کړي وای؟ هغه نشول کولی چې خبره جوړه کړي، هغه

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

نشول کولی چې ان باور پرې وکړي... بنایي هغه دروغ وي. او دا څنگه کېدای شول چې هغوی بېرته تللي وای او سره بدل کړي یې وای؟ له دې امله، هغوی بېخي منع شوي وو چې دا خبره پاچا ته بنسکاره کړي. خلکو به یوازې په خپلو منځونو کې سره پرې خبرې کولې.

بیا، یوه ورځ، یو څوک ورغی او راز یې د پاچا زوی ته بنسکاره کړ. چې هغوی څنگه ویل چې هغه بدل شوی و: «خو دا ستا له پاره ناشونې ده چې په دې هکله څېړنه وکړي، ځکه چې دا ستا له عزت څخه ټیټه خبره ده، او څنگه کېدای شي چې دغه ډول یو شی په صحیح توګه روښانه شي؟ خو زه تا په دې خبره باندې خبروم، څو په دې توګه که د پاچایي په هکله څه توطیه جوړېږي چې ته پرې خبر اوسې، او توطیه کېدای شي چې په دې ټکي سره قوي کړای شي، ځکه چې هغوی کولی شي ووايي چې هغوی غواړي چې د پاچا زوی واخلي او خپل پاچا یې کړي— یعنې، لکه مخکې چې یاده شوه هغه یو چې هغوی وایي چې د پاچا اصلي زوی دی. له دې امله، ته باید د زوی پر ضد داسې پلانونه جوړ کړي چې له هغه څخه مخکې شي.» (دا ټولې د هغه سړي

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

خبرې دي چې د وینځي زوی ته يې، چې د پاچا زوی بلل کېدی، د پټ راز په توگه وکړلې.

د پاچا زوی لار او د زوی د پلار له پاره (چې هغه په ریښتیا سره د ده خپل پلار و) د بدمرغيو د پیلیدلو سبب وگرځېد، هغه به په منظمه توگه د هغه له پاره ستونزې جوړولې. هسې چې یوه ستونزه به لا خلاصه نه وه چې بله به يې ورته جوړه کړه، خو هغه او زوی يې دي ته مجبور کړي چې دغه خاوره پرېږدي. تر هغه وخته چې پاچا ژوندی و، هغه مطلق واک نه درلود، خو بدی به يې ورته راوړلې.

وروسته، پاچا زور او بیا مړ شو. هغه پاچایي په لاس کې ونيوله (یعني د وینځي زوی چې الیش شوی و او اوس د پاچا زوی بلل کېدی) او اوس نو هغه د یاد شوي زوی د پلار له پاره لا ډېره لویه بدمرغي جوړوله – هسې چې یوه ستونزه به نه وه هواره شوې چې بله به يې پیل شوه. هغه به دا کار په لوی لاس کولی – په داسې توگه چې خلک پوه نشي چې دی د هغه له پاره د بدمرغي سبب گرځېدلی، ځکه چې دا کار بیا د خلکو له پاره د منلو وړ نه و. څه ناڅه به، هغه موضوع پټوله، خو په منظمه توگه به د هغه له پاره د بدمرغي سبب گرځېدی.

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

د مخکي یاد شوي زوی پلار پوه شو چې هغه د مخکي یاد شوي دلیل له کبله د ده له پاره ستونزې جوړوي. نو هغه خپل زوی ته خبرې پیل کړې (یعني، د پاچا اصلي زوی ته، چې د الیشولو له امله د هغه زوی گنل کېدی) او ټول حال یې ورته وویل. ده هغه ته وویل چې زه پر تا باندې سخت زړه سوی لرم: «که ته هر رقم یې: که ته زما زوی یې، نو زه بې له شکه له تا سره همدردی لرم. او که ته د پاچا اصلي زوی یې، بیا نو ته د لا ډېر شفقت مستحق یې، دا چې هغه غواړي چې له تا څخه ځان بېخي خلاص کړي، خدای مه کړه. نو ته باید له دې ځای څخه ووځي. او د خبرو کولو پر وخت د هغه په سترگو کې غم بنکارېدی. خو پاچا (یعني هغه چې د پلار پر ځای پاچا شو، ځکه چې د بدلون له امله داسې څرگندېده چې د پاچا زوی دی) په منظمه توګه یو په بل پسې پر هغه باندې د غم غشي اورول. نو زوی یې پرېکړه وکړه چې له هغه ځای څخه بلې خوا ته لاړ شي. د هغه پلار هغه ته ډېرې پیسې ورکړې، او هغه پر خپله مخه لاړی.

دا د وینځي د زوی له پاره ډېره خفه کونکې وه (هغه څوک چې د پاچا اصلي زوی و) چې هغه بېله گناه له خپل وطن څخه و ایستل شو. دا چې هغه و هغه

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

حای ته وکتل چې دی پکې اوسېدی: «ولې، او په څه دلیل زه د دې ور یم چې اېستل کېږم؟ که زه د پاچا زوی یم، بې له شکه چې له ما سره باید داسې چلند ونشي. او که زه د پاچا زوی نه یم، بیا هم باید له ما سره داسې چلند ونشي – چې په نه دلیل دې واپستل شم – ځکه چې اخر ما څه غلطي کړې ده؟» دغه حالت هغه ډېر خفه کړ. د دې په پایله کې، هغه په شرابو معتاد شو او فاحشه خانو ته به تللی او غوښتل به یې چې خپل ژوند په دې توګه تېر کړي: چې ځان به یې نشه کړ او بیا به یې خپل هوس او نفساني غوښتنې ترسره کولې، ځکه چې هغه په نه دلیل شرل شوی و.

پاچا د پاچایي واګي کلک په خپل لاس کې و نیولې. کله به چې هغه واورېدل چې په یوځای کې خلک د ده د الیشولو په هکله خبرې کوي، هغه به هغوی ته سزا ورکړه او سخت انتقام به یې ترې واخیست. هغه په زور او قوت سره واکمني کوله.

یوه ورځ، پاچا له خپلو درباریانو سره ښکار ته ووت. هغوی یوه ښایسته حای ته ورغلل، چې هلته نژدې یو سیند و، هغوی هلته تم شول چې ارام وکړي او قدم ووهي. پاچا وغزېد، او هغه عمل چې هغه کړی

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

و د هغه ذهن ته راغلی - يعنې چې هغه، هلک يې په نه دليل شرلی و ځکه له هرې لارې چې ورته وگوري: که هغه د پاچا زوی ي، آیا دا کافي نه وه چې هغه لا له وخته الیش شوی و؟ ولي بايد هغه په نه دليل شرل شوی وای؟ او که هغه د پاچا زوی نه وي، بيا هم بايد هغه نه وای شرل شوی، ځکه چې هغه نو څه غلطي کړې وه؟ پاچا په دې هکله سوچ وکړ؛ هغه پر دې لويه غلطي او بې انصافي چې هغه کړې وه پښېمان شو، خو نه پوهېدی چې د راگرځولو له پاره يې څه وکړي، او دا ناشوني وه چې له کوم چا سره يې په هکله خبرې وکړي او مشوره ځني وغواړي. هغه ډېر خفه او وارخطا و. هغه سردارانو ته امر وکړ چې بېرته لار شي ځکه چې وارخطايي پر هغه باندي غالبه شوي وه، او دې ته اړتيا نه وه چې چکر ته دوام ورکړي. هغوی خپلو کورونو ته ستانه شول. کله چې پاچا خپل کور ته ستون شو، هغه مالومداره ډېرې نورې چارې او اندېښنې هم لرلې. هغه په خپلو اندېښنو کې ډوب شو، او مخکینی مسئله ترې هېره شوه.

هلک (د پاچا اصلي زوی) چې شرل شوی و هغه څه وکړل چې کول يې او پيسې يې له لاسه ورکړې. يو ځل، هغه يوازې د قدم وهلو له پاره ووت. هغه

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چي سره بدل شوي وو 🌀

پرپوت، او هغه څه يې ذهن ته ورغلل چي هغه ته ور پېښ شوي وو. هغه سوچ وکړ: «دا په ما خدای پاک څه وکړل؟ که زه د پاچا زوی يم، بې له شکه چي زه د دغسې حالت وړ نه يم، او که زه د پاچا زوی نه يم، بيا هم زه د دې وړ نه يم چي تبتيډلی او له وطن نه ليرې اوسم. بيا هغه سوچ وکړ: «بل لوري ته، که خبره داسې وي، چي خدای تعالی داسې څه کوي، چي د پاچا زوی بدل کړي او ټول هغه څه وشي چي ماته راپېښ شول، بيا نو آیا هغه څه چي ما وکړل دا مناسب دي؟» او هغه سخت غمجن شو او په هغو بدو کارونو يې پښېماني پيل کړه چي کړي يې وو. بيا هغه بېرته هغه ځای ته لاړ چي مخکې پکې و، او خپلې نشې يې بيا پيل کړې. څنگه چي هغه لا دمخه د پښېماني احساس پيل کړی و، نو په منظمه توگه د پښېماني او توبې د فکرونو په واسطه ناراحته کېدی.

يو ځل، هغه پرپوت چي ویده شي، په خوب کې يې په يوه ځانگړي ځای کې په يوه ځانگړي ورځ مېله ولیدله - يعنې چي هغه بايد هلته لاړ شي، او هغه بايد هغه لومړنی مزدوري ترلاسه کړي چي هغه ورسره مخامخ کېږي، که څه هم چي هغه د ده له سويې څخه ټيټه وي. هغه راويښ شو، او دغه خوب

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

يې په ذهن کې ژور ځای ونيو. ځينې وختونه خبره له مغزو څخه ژر وځي، خو د دغه خوب جزيات د هغه د مغزو ژورو ته ورننوتل، خو د داسې دندي ترسره کول د هغه له پاره سخت کار و، نو هغه خپله نشه او څښاک لا ډېر کړ. هغه همدا يو خوب څو ځلي وليد، چې دی يې ډېر ناراحته کړ.

يو ځل، هغوی ده ته په خوب کې وويل، «که پر خپل ځان زړه سوی لري نو دا دنده وکړه» (يعنې هغه بايد مېلې ته لاړ شي، او داسې نور). نو هغه پر ځان لازمه وگڼله چې خوب عملي کړي. هغه لاړ او خپلې پاتې پيسې يې هم شرابخونې ته ورکړې. خپل بنکلي کالي يې هم په شرابخونه کې پرېښودل؛ او د ځان له پاره يې ساده کالي برابر کړل، او مېلې ته لاړ. سهار د وخته پاڅېد او مېلې ته ورغی. يو سوداگر له هغه سره مخامخ شو او ورته ويې ويل، «آيا ته غواړي چې پر يوه دنده باندي مقرر شي؟»

هغه ځواب ورکړ، «هو».

هغه ده ته وويل، «زه يو چاته اړتيا لرم چې څاروي راته وڅروي. راحه له ما سره کار وکړه.» دا چې

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

ده په خوب کې لیدلي وو، نو بل سوچ یې ونه کړ، او سمدلاسه یې وویل، «سمه ده.»

سوداگر سمدلاسه دی مقرر کړ، او کار یې ور وسپاری چې د هغه د خدمتگارانو مشر شي.

هغه پر خپل حال، هغه څه باندې چې هغه کړي وو، د عکس العمل په بنودلو باندې پیل وکړ، ځکه چې دغه ډول خدمتگاري د هغه له شان سره هېڅ نه ښایېدله ځکه چې هغه یو ښاغلی انسان و، خو اوس اړ و چې څاروي وڅروي، او له څارویو سره پر پښو باندې مزلونه وکړي، خو دا ناشوني وه چې ویې نه کړي. سوداگر له هغه سره د یوه بادار په څېر چلند کاوه.

ده له سوداگر څخه پوښتنه وکړه، «زه څنگه کولی شم چې له څارویو سره یوازي لار شم؟»

هغه ځواب ورکړ، «زما له څارویو سره نور شپانه هم شته. له هغوی سره یوځای لار شه.»

هغه ده ته ځانگړي څاروي په لاس ورکړل چې ویې څروي او ده هغه څاروي له ښار څخه بهر بوتل. هلته هغه نور شپانه چې څاروي یې څرول هم سره

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

یوځای شوي وو، او په شریکه سره ووتل. هغه څاروي روان کړي وو، او سوداگر ورپسې شاته پر اس سپور وړ روان و. سوداگر جابرانه چلند کاوه، او له ده سره یې په ځانگړي ډول جابرانه رویه کوله. دی له سوداگر څخه ډېر زیات وپېرېدی، ځکه چې ده هغه سخت جبر ولید چې هغه له ده سره کاوه. دی وډار شو چې هغه به یې د خپلو مزدورانو په تش پوکي سره هم والوزوي، او دی به سمدلاسه مړ شي. (یعني، د هغه د سختي کمزورتیا له امله، ځکه چې دی ډېر بناغلی شخص و، نو ده ته داسې بنکارېده.)

هغه له څارویو سره روان و، او سوداگر هم ورسره و. هغوی یوه ځانگړي ځای ته ورسیدل. هغوی هغه کڅوړه راواخیسته چې د شپنیانو له پاره ډوډۍ پکې وه، او سوداگر هغوی ته خواړه ورکړل، او هغه له خپلو خوړو څخه یو څه ده ته هم ورکړه او ده و خوړه.

وروسته بیا، هغوی یوه گڼ ځنگله ته ورسېدل. د ځوان له څارویو څخه، چې اوس یې د سوداگر سره شپني کوله، دوو څارویو لاره غلطه کړه. سوداگر پر هغه باندي چيغه کړه، نو هغه لار چې را وېي گړځوي. څاروي مخکې تلل او دی په پسې و. دا چې

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

ځنگل گن و، ځنگله ته په ننوتلو سره هغوی یو بل نه شول لیدلی، او هغه سمدلاسه د خپلو ملگرو له سترگو پټ شو. هغه په څارویو پسې تللی، او هغوی به ترې یوې خوا بلې خوا منډې وهلې. دی تر ډېره په پسې و، تر دې چې هغه یوه گن ځنگله ته ور ورسېد.

هغه اټکل وکړ، «زه به خامخا مړ شم، ځکه چې که زه له څارویو پرته بېرته لاړ شم، سوداگر به مې ووژني.» (هغه ته د هغې وپرې له امله چې له سوداگر څخه یې لرله داسې بنسکارېده – چې که له څارویو پرته بېرته ستون شي نو هغه به یې ووژني.) «او که زه دلته پاتې شم، دلته به مې د ځنگله ځناور ووژني. ولې باید زه سوداگر ته بېرته ورستون شم؟ زه څنگه کولی شم چې له څارویو پرته ورشم؟» ځکه چې دی له هغه څخه سخت ډارېدی.

هغه په څارویو پسې مخکې ورغی، او هغوی ترې وتښتېدل. په دې کې شپه راغله. هغه له دې مخکې له داسې حالت سره کله نه و مخامخ شوی چې د شپې په داسې گن ځنگله کې یوازې ویده شي. هغه د ځناورو د انګولولو غږ، چې معمولاً یې وهي، اورېدی. نو پرېکړه یې وکړه چې یوې ونې ته

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

وخپږي او همالته په کې ویده شي. هغه د ځناورو د انگولاوو غږ چې معمولا یې وهي اورېده.

چې سهار شو نو گوري چې څاروي یې هلته ولاړ دي. هغه له ونې څخه رابښکته شو او ورغی چې ویې نیسي، خو هغوی بیا منډې کړې. هغه تر ډېره په هغوی پسې لاړ، او هغوی نور هم ترې وتښتېدل. څارویو هلته یو څه واښه وموندل، او هغوی ودرېدل چې وڅري او واښه وخوري. دی پسې ورغی چې ویې نیسي، خو هغوی وتښتېدل. هغه به چې پسې ورغی، هغوی به ترې وتښتېدل؛ هغه به پسې ورتلی او هغوی به ترې تښتېدل... چې د ځنگله یوې ډېرې گڼې برخې ته ننوت. هلته داسې ځناور وو چې له انسانانو څخه هېڅ نه ډارېدل، ځکه چې هغوی له استوگنځایونو څخه ډېر لږې اوسېدلي وو.

بیا شپه راغله. هغه د ځناورو د انگولاوو غږ اورېدی، او سخت وډار شو. هغه هلته نږدې یوه غټه ونه ولیدله. هغه ونې ته وروخوت. ځنگله چې هغه پاس وخوت، یو سړی یې ولید چې هلته پروت و. دی وډار شو؛ خو بیا هم، دا ورته ارامونکې خبره وه چې یو څوک یې هلته وموند.

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

هغوی یو له بله پوښتنه وکړه «ته څوک یې؟»

«یو انسان»

«ته څوک یې؟»

«یو انسان»

«دلته څنگه راغلي؟»

ده نه غوښتل چې هغه ته ووايي چې ده ته څه ورپېښ شول، نو ده هغه ته ځواب ورکړ، «د څارویو له امله. زه د څارویو شپون وم، او دوه څاروي هلته راڅخه ورک شول، نو له دې امله زه دلته راوړسېدم [لکه چې مخکې یاده شوه].»

ده له هغه سړي څخه چې له ده سره په ونه کې یوځای شو، پوښتنه وکړه، «ته دلته څنگه راغلي یې؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه په یوه اس پسې دلته راغلم. ما پر یوه اس مزل کاوه، ودرېدم چې یوڅه آرام وکړم، اس لاړ او په ځنگله کې راڅخه ورک شو. زه په هغه پسې وم چې ویي نیسم، خو هغه نور هم وتښتېد، تر دې چې زه دلته راوړسېدم.»

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چي سره بدل شوي وو 🌀

هغوی دواړه سره ملگري او یو حای شول او پرېکړه یې وکړه چې که ودانې ته بېرته ولاړل بیا به هم یو له بل سره ملگري وي . هغوی دواړه د شپې هلته ویده شول. هغوی د حناورو انګولایو اورېدې؛ هغوی ډېر زیات شور او انګولایو اورېدلی.

د سهار خوا ته له ټول ځنگله څخه د خدا یو ډېر لوړ غږ راپورته کېدی. د خدا دا غږ په ټول ځنگله کې خپور شو، ځکه چې خدا ډېره لوړه وه، دومره لوړه چې هغه ونه له غږ څخه خوځېده او ټکان یې وخوړ. هغه له دې کبله ډېر زیات پرېشان او وډار شو.

هغه بل سړي (یعنې هغه سړی چې د ده سره په ونه کې یو حای شو او له مخکې څخه هلته و) ده ته وویل، «زه له دې څخه نور هېڅ نه ډارېم. زه دا څو شپې کېږي چې دلته ویده کېږم. هر ه شپه، چې د سهار خوا کېږي، دغه د خدا غږ اورېدل کېږي، او داسې چې دا ټولې ونې پرې غږ باسي او بنورېږي.»

هغه ډېر وار خطا شو، او خپل ملگري ته یې وویل، «ته پوهېږې چې دا حای د چا دی (یعنې د شیطانانو دی). ځکه چې د استوګنسیمو خلکو څخه به چا هم تر اوسه په نړۍ کې داسې د خدا غږ نه وي اورېدلی.

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

لږ وروسته ورځ شوه. هغوی سترگي و غړولي او چې کتل يې د دا يوه څاروي يوي خوا ته او د هغه بل آس بلي خوا ته ولاړ وو. هغوی رابنکته شول او ورپسې شول – دا يو په څارويو پسې شو، او هغه بل په آس پسې. څاروي ترې ليرې کېدل، او هغه هم [لکه چې مخکې ياده شوه] ورپسې و. هغه بل هم همداسې و، په آس پسې وروان و او آس ځنې تللي، تر دې چې هغوی [دواړه خلک] يو له بل څخه ډېر ليري شول.

دا وخت، هغه يوه کڅوړه پيدا کړه چې ډوډۍ پکې وه، او په داسې يوازي والي کې نو دا يو لوی غنيمت و. هغه کڅوړه پر اوږه کېښوده او په څارويو پسې روان شو.

دا وخت، هغه له يوه سړي سره مخامخ شو. لومړی هغه وارخطا شو؛ خو بيا هم د هغه له پاره دا يو څه اراموونکي وه چې دلته يې يو سړی وموند.

سړي له ده څه پوښتنه وکړه، «دلته څنگه راغلي؟»

ده ورغبرگه کړه او له هغه څخه يې پوښتنه وکړه، «ته دلته څنگه راغلي؟»

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

هغه ده ته حُواب ورکړ، «زه، زما پلار او زما نیکه گان همدلته لوی شوي دي. خو ته، ته څنگه دلته راغلي؟! حُکه چې له استوگنسيمو څخه خو هيڅوک هم دلته نه راځي!»

دی وار خطا شو، حُکه چې دی پوه شو چې هغه انسان نه دی، حُکه چې هغه وویل چې پلار او نیکه گان يې همدلته لوی شوي دي، او دا چې له ولس څخه دلته هيڅوک هم نه راځي. په دې توگه، دی پوه شو چې هغه انسان نه دی. خو هغه له ده سره هېڅ غرض ونه کړ، او له ده سره يې بڼه چلند وکړ (يعني د ځنگله سړي دغه سړي ته هېڅ زيان ور ونه رساوه چې په څارويو پسې روان و، او د پاچا اصلي زوی و، خو الیش شوی و) او ده ته يې وویل چې، (يعني د ځنگله سړي د پاچا اصلي زوی ته وویل)، «ته دلته څه کوي؟»

ده هغه ته حُواب ورکړ چې دی په څارويو پسې دی.

سړي (د ځنگله) ده ته وویل، «په خپلو گناهونو پسې نور مه ځه! هغه څاروي نه دي بلکې ستا گناهونه تا هڅوي چې مخکې پسې لار شي. څه چې شوي هماغه درته کافي دي! تا هغه څه ترلاسه کړي دي

﴿ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ﴾

چې په تا پورې یې اړه لرله؛ یعنې، تا خپله سزا لا د وخته لیدلې ده. اوس، نور مه ورپسې ځه. له ما سره راجه، ته به هغه څه ته ورسېږي چې له تا سره بنایي.»

دی له هغه سره لاړ. دی ډارېده چې له هغه سره خبرې وکړي یا چې څه پوښتنه ځنې وکړي ځکه دی ډارېدی چې کېدای شي داسې یو سړی خوله وازه کړي او دی همداسې بنوی تېر کړي. (یعنې، د پاچا اصلي زوی د ځنگله سړي سره لاړ، او دی ډارېدی چې له هغه سره خبرې وکړي یا د یو څه پوښتنه ځنې وکړي، که نه هغه به خوله وازه کړي او دی به ژوندی تر ستوني تېر کړي، ځکه دی پوهېدی چې هغه په هیڅ ډول انسان نه دی.) دی په هغه پسې شو.

په دغه وخت کې، دی له خپل هغه ملګري سره مخامخ شو چې آس یې لټولی. ځنگه چې ده هغه ولید، ده [هغه ته سترګه ووهله او په یو ډول یې ورته وویل چې]: ته باید پوه شي چې، هغه انسان نه دی. له هغه سره هېڅ غرض ونه کړي، ځکه چې دا انسان نه دی. دی په چټکۍ سره لاړ او هغه ته یې په غوږ کې وویل چې دا انسان نه دی، او داسې نور.

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

د ده ملگري (يعني آس والا) وکتل او ويې ليدل چې د هغه پر اوږه يوه د ډوډۍ کڅوړه ده! هغه ده ته زاری پيل کړې چې، «وروره، ما دا څو ورځې څه نه دي خوړلي. ماته ډوډۍ راکړه!»

ده ځواب ورکړ، «دلته په دې دښته کې هېڅ شی نه په کارېږي. زما ژوند ما ته تر هرڅه غوره دی، او ډوډۍ ماته خپله په کارېږي.»

هغه ده ته سخت عذر او زاری وکړې، «زه به تاته هرڅه چې زما په وس پوره وي درکړم.»

(خو دلته په دې دښته کې د ډوډۍ سره هېڅ سوغات هم برابر نه و. ده ځواب ورکړ، «ته ماته څه راکولی شي؟ ته به ماته په دې دښته کې د ډوډۍ په بدل کې څه راکړي؟»

هغه ده ته ځواب ورکړ (يعني، هغه چې ډوډۍ يې غوښته – آس والا – هغه سړي ته چې څاروي يې لرل، هغه چې د پاچا اصلي زوی و، هغه ته يې ځواب ورکړ)، «زه به مې ټول ځان تاته درکړم. زه به تاته د ډوډۍ په بدل کې خپل ځان درکړم، غلام به دي شم.»

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

ده پرېکړه وکړه (یعني هغه سړي چې څاروي يې لرل، له ځان سره يې فکر وکړ): «د يوه سړي د اخیستلو په مقابل کې دا ارزي چې ډوډۍ ورکول شي.» ده هغه د دايمي غلام په توگه واخیست. ده په هغه باندې قسمونه وخورل چې هغه به تل د ده غلام وي، ان هغه وخت چې هغوی ولس ته ورسېږي؛ او دا چې هغه به ده ته ډوډۍ ورکړي، يعني هغوی به په شريکه له يادې شوي کڅوړې څخه تر هغه ډوډۍ خوري چې خلاصه شي.

هغوی په گډه د ځنگله په سړي پسي روان شول. غلام د هغه شاته ورپسي روان و يعني آس والا يا هغه سړی چې د څارويو پر خاوند باندې يې ځان خرڅ کړی و، په هغه پسي روان و او هغوی دواړه د ځنگله په سړي پسي. دغه کار د ده له پاره يو څه اساني راوستله. کله به چې هغه اړتيا لرله چې کوم څه پورته کړي، يا کوم بل کار وکړي، ده به خپل غلام ته امر کاوه (يعني آس والا ته چې ده د غلام په څېر اخیستی و) چې پورته يې کړي، او هغه څه وکړي چې ده به غوښتل. هغوی دواړه د ځنگله په سړي پسي روان وو. داسې ځای ته ورسېدل چې هلته ماران او لړمان وو، او دی ډېر سخت وډار شو.

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

ده له ډاره د ځنگله له سړي څخه وپوښتل، « مونږ به له دغه ځای څخه څنگه تېر شو؟ » هغه ځواب ورکړ، « تر دې سخت لا هم شته. » هغه ده ته خپل کور چې په هوا کې ولاړ و، وښود، «ته به زما کور ته څنگه ورشي او څنگه به ور ننوځي؟ ته به زما تر کوره څنگه راورسپړي؟»

هغوی د ځنگله له سړي سره لاړل، او هغه له هغه ځای څخه سلامت تېر کړل. هغه هغوی خپل کور ته بوتل، خوراک او څښاک یې ورکړ، او هغه لاړ.

او ده (یعني د پاچا اصلي زوی، هغه سړی چې څاروي ورسره و) د هر هغه څه له پاره چې اړتیا یې پېښېدلې له خپل غلام څخه کار اخیست. غلام ډېر خفه و چې هغه د غلام په توګه خرڅ شوی و او هغه هم د یوه ساعت له امله چې هغه پکې ډوډی ته اړتیا لرله چې ویې خوري، ځکه چې اوس هغوی د خوراک شیان درلودل، او یوازې د یوه ساعت له امله، هغه اړ و شو چې ټول عمر غلام اوسي.

هغه به افسوس کاوه او اسوېلي به یې اېستل، «زه څنگه په داسې حالت واوښتم چې غلام شم؟ ده له هغه څخه پوښتنه وکړه (یعني د پاچا اصلي زوی، چې

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

اوس د هغه بادار و، له هغه څخه پوښتنه وکړه) «ته په څه لورډه مرتبه کې وي چې اوس افسوس کوي چې ته دغسې حالت ته راغلی يې؟»

هغه ځواب ورکړ او کيسه يې ورته وکړه چې دی يو وخت يو پاچا و، او دا چې خلکو د هغه په هکله خبرې کولې چې هغه اليش شوی دی او داسې نور، [دا چې اصلا دغه سړی يعنې آس والا، هغه پخپله و، مخکينی پاچا و، چې په حقيقت کې د وینځي زوی و.] او [هغه خپلو خبرو ته دوام ورکړ] هغه خپل يو ملگري له هغه ځايه شړلی و. يو وخت د هغه ذهن ته دا خبره لوبدلې وه چې هغه چې څه وکړل ښه يې ونه کړل، او دا چې هغه پرې پښېمان و او داسې نور. هغه په منظمه توگه د هغې بدی او ناروا له امله چې هغه د خپل ملگري په وړاندې کړی وه د پښېمانۍ احساس کولی. يو ځل هغه خوب وليد چې هغه به خپله گناه په دې جبران کړای شي چې له پاچايی څخه تېر شي او هلته لاړ شي چې د هغه سترگې کولی شي هغه پيدا کړي او په دې توگه به هغه خپله گناه جبران کړي. هغه نه غوښتل چې دا کار وکړي، خو د هغه خوبونو له هغه څخه بېخي لېونی جوړ کړی و، څو هغه داسې څه وکړي چې مخکې ياد شول، تر هغه چې هغه دې پايلې ته ورسېد چې دا

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

کار به کوي. هغه پاچايي پرېښوده او لاړ همداسي پسي لاړ، تر هغه چې دغه خای ته راورسېد، او اوس نو له هغه څخه غلام جوړ شو.

ده دا ټولې خبرې واورېدې او چوپ پاتې شو. يعنې، د پاچا اصلي زوی (هغه سړی چې څاروي ورسره وو) هغه ټولې خبرې واورېدې چې آس والا (چې اوس د ده غلام و) ورته وکړې او دی چوپ پاتې شو.

ده [له خان سره] وويل، «زه به وگورم، او پرېکړه به وکړم چې له تا سره څنگه چلند وکړم.» د شپې، د ځنگله سړی راغی او هغوی ته يې خوراک او څښاک ورکړل. هغوی هلته ویده شول. سهار چې رانژدې شو، هغوی د خندا هغه ډېر لوړ غږ واورېد، په داسې حد چې ټولو ونو پرې لکه د مخکې په څېر غږ اېستی او بنورېدې. هغه پر ده باندي فشار ور وړ (يعنې، غلام د پاچا پر اصلي زوی باندي چې اوس د هغه بادار و فشار وروړ) چې د ځنگله له سړي څخه پوښتنه وکړي چې دا څه شی دی.

ده له هغه څخه پوښتنه وکړه، «دا د خندا زورور غږ څه شی دی، چې د سهار خواته اورېدل کېږي؟»

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

هغه ځواب ورکړ، «دا خدا ده چې ورځ په شپې پورې خاندې. شپه له ورځې څخه پوښتنه کوي، 'دا ولې داسې ده چې کله ته راشي بیا زه نوم نه لرم؟' بیا ورځ په شور سره وخاندې، او بیا ورځ پیل شي. دغه شی دا د خدا غږ بڼېي.»

دا د هغه له پاره حیرانوونکی ښکاره شو، ځکه چې دا یو ډول عجب کار و، چې ورځ په شپې پورې خاندې.

په سهار کې، د ځنگله سړی بیا پر خپله مخه لاړ. هغوی هلته خوراک او څښاک وکړ. په ماښام کې، هغه بیا راغی، او هغوی خوراک او څښاک وکړ او د شپې هلته ویده شول. هغوی د ځناورو غږونه اورېدل چې شور او انګولاوي یې جوړې کړې او ډاروونکې بغارې یې وهلې. ځناورو او الوتونکیو ټولو غږونه کول. زمري به غږمېدی، او پیرانګ به بل ډول غږ ایستی. مرغانو به شپېلي وهلې او اوزونه به یې اېستل. هغه ټولې انګولاوي وې.

په پیل کې، هغوی ډېر سخت ولرزېدل. د هغوی د وېرې له امله، هغوی غږ ته ډېر پام ونه کړ. وروسته، هغوی ښه پام وکړ او وایي ورېدل چې هغه د موزیک

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

او سندري یو عجیب او حیرانوونکی غږ و. هغوی خپل پام نور هم ډېر کړ او وایي ورېدل چې هغه د سندري او موزیک یو ډېر عجیب او حیرانوونکی غږ و. هغه یوه ډېره عجیبه او لویه خوښي وه چې دوی اورېدله. د نړۍ ټول خوندونه - د دغې سندري د خوند د عجب والي په وړاندې - بېخي هېڅ او له نشت سره برابر وو. هغوی یو بل ته وویل چې هغوی باید دلته پاتې شي، ځکه چې هغوی هلته د خوراک او څښاک شیان لرل، او هغوی په دغې خورې خوشحالی کې چې نورې ټولې خوښۍ ورته هېڅ وي پراته وو. غلام پر خپل بادار (یعنې د پاچا پر اصلي زوی) باندي زور ور وړ چې له هغه (د ځنگله سړي) څخه په دې هکله پوښتنه وکړي. ده له هغه څخه پوښتنه وکړه.

هغه ده ته ځواب ورکړ، «دا [په دې پورې اړه لري] چې لمر د سپوږمۍ له پاره څنگه کالي جوړوي. د ځنگله ټولو ځناورو وویل چې دا چې سپوږمۍ هغوی ته لوی، لوی خدمتونه کوي - او دا چې د هغوی د واکمنۍ اصلي وخت د شپې دی، ځکه چې ځینې وختونه هغوی اړتیا لري چې یوې گڼ مېشتې سیمې ته لاړ شي، او د ورځې په جریان کې هغوی دغه کار نشي کولی (او د هغوی د واکمنۍ اصلي وخت د

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چي سره بدل شوي وو 🌀

شپې دی) او سپورمی هغوی ته د رڼا په برابرولو سره یو خدمت کوي - له دې امله، هغوی موافقه وکړه چې یوه نوې سندره جوړه کړي چې سپورمی پرې ونازوي. او دا هغه نغمه بیزه سندره ده چې تاسو یې اورئ. یعنی، دا چې ټول ځناور او الوتونکي د سپورمی په ویاړ، چې له لمر څخه یې کالي ترلاسه کړي دي، یوه نوې نغمه غږوي.

کله چې هغوی پوه شول چې هغه یوه نغمه ده، هغوی نژدې پاملرنه ورته وکړه، او وایي اورېدل چې هغه یوه ډېره زیاته عجیبه او خوږه نغمه ده.

د ځنگله سړي هغوی ته وویل، «ستاسو له پاره هغه یو نوی شی دی؟! زه یوه وسیله لرم چې زما له پلرونو څخه ماته راپاتې ده، زما پلرونو ته د هغوی د پلرونو له پلرونو څخه ورپاتې وه. دغه وسیله په ځانگړیو پانو او رنگینو شیانو باندې جوړه شوې ده. کله چې یو څوک دغه وسیله په یوه څاروي یا الوتونکي باندې کېږدي، بیا هغه سمدلاسه دغه نغمه غږول پیلوي.»

او خندا بیا د مخکې په څېر پیل وکړ، او د ورځې مهال شو. د ځنگله سړی لار او ده (یعني د پاچا اصلي زوی) د هغې وسیلې لټون پیل کړ چې مخکې

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

ياده شو. هغه ټوله کوټه ولټوله، خو پيدا يې نه کړای شوه. دی د هغې وسيلې له نور لټون څخه وډار شو او پرې يې بنوده. هغوی - يعنې، بادار (د پاچا اصلي زوی) او غلام (د وینځي اصلي زوی، چې مخکې پاچا و) - ډارېدل چې د ځنگله سړي ته ووايي چې هغوی ته لاره ور وښيي څو بېرته ولس ته لاړ شي.

وروسته د ځنگله سړي راغی او هغوی ته يې وويل چې زه به ولس ته د تگ لاره تاسي ته در وښيم. هغه دوی د ولس لوري ته ور برابر کړل. هغه وسيله واخيسته او د پاچا اصلي زوی ته يې ورکړه.

هغه ده ته وويل، «زه دا وسيله تاته درکوم. او د دغه سړي په هکله (يعنې، د هغه غلام، د وینځي اصلي زوی، چې مخکې د الیشولو له امله پاچا و) - بايد ته پوه شي چې له هغه سره څنگه چلند وکړي.»

دوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «مونږ چېرې لاړ شو؟»

هغه دوی ته وويل چې تاسي بايد د يوه داسې وطن په هکله پوښتنه وکړي چې نوم يې دی: «د هونښيار پاچا لرونکی بې عقل وطن.»

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

دوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «چېرې او په کوم لوري، باید مونږ د دغه وطن لټون پیل کړو؟»

هغه یوه ځانگړي لوري ته گوته ونيوله. د ځنگله سړي د پاچا اصلي زوی ته وویل، «هلته ور شه، هغه وطن ته [چې مخکې یاد شو]، او هلته به ته خپل لویوالی تر لاسه کړي.»

دو هم روان شول. دوی پر خپله لاره باندي روان وو، او ډېر دې ته لېوال وو چې یوځناور یا څاروی پیدا کړي، او معلومه کړي چې یاده شوې وسیله به خپله نغمه وغږوي که څنگه. خو هغوی هېڅ ډول ځناور پیدا نه کړ.

وروسته، هغوی په ولسمېشتي سيمي ته راغلل. هغوی یو څاروی پیدا کړ او وسیله یې پرې کښودله، او هغې د مخکې په څېر نغمه پیل کړه. هغوی تلل، تلل چې مخکې یادي شوې ځمکې ته ورسېدل. له هغې ځمکې څخه یو دېوال چاپېر و. هغه ځای ته د ورننوتلو لاره نه وه، خو یوازې یوه دروازه وه او دا اړینه وه چې څو میله لاره ووهل شي څو دروازي ته ورسېږي او بیا هغه وطن ته ورننوځي. هغوی یې پر چاپېر باندي راگرځېدل پیل کړل تر هغه چې

◉ د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو ◉

دروازې ته ورسېدل. کله چې دوی دروازې ته ورسېدل، هغوی نه پرېښودل چې ورننوځي. دا چې د هغه وطن پاچا مړ شوی و، او د پاچا زوی ترې پاتې و، او پاچا په خپل وصیت کې لیکلي وو چې: «له دې امله چې، تر اوسه پورې، دغې ځمکې ته (د هوبنیار پاچا لرونکی بی عقل وطن)، ویل کېدل، اوس به هغې ته په چپه ډول (د بی عقل پاچا لرونکی هوبنیار وطن) ویل کېږي. او هر څوک چې غواړي چې دا شی پر ځان قبول کړي، څو اصلي نوم بېرته پر ځای راولي - یعنې چې، وطن داسې جوړ کړي چې بېرته په خپل لومړني نامه یاد (د هوبنیار پاچا لرونکی بی عقل وطن) شي، - نو داسې یو سړی باید پاچا شي. له دې امله، هغوی نه پرېښودل چې هیڅوک هم هغه وطن ته ورننوځي، مگر داسې یو څوک چې غواړي داسې یو نوم پر ځان ومني: او دغه وطن بېرته خپل اصلي نامه ته ور وگرځي. هغوی له ده څخه پوښتنه وکړه، «ته کولی شي چې دا پر ځان ومني، چې دا وطن خپل پخواني نامه ته واوړي؟»

دا په یقین سره ناشونې وه چې دی ځان په داسې یو څه کې ښکېل کړي، نو هغوی ونشو کولی چې

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

ورننوخې. د هغه غلام هڅه وکړه چې دی، دې ته وهڅوي چې بېرته کور ته ستون شي، خو هغه نه غوښتل چې بېرته کور ته لاړ شي، ځکه چې د ځنگله سړي ورته ویلي وو چې هغه وطن ته لاړ شه، او دا چې هلته به دی خپل لویوالي ته ورسېږي.

دا وخت یو بل سړی راغلی، چې پر آس باندي سپور و. هغه هم غوښتل چې شار ته ننوځي، خو هغوی د مخکې یاد شوي دلیل له کبله پرېښود چې ننوځي. دا وخت ده ولیدل چې د هغه سړي آس هلته ولاړ دی. ده هغه وسیله راواخیسته او پر آس باندي یې کېښوده، او هغې یوه ډېره عجیبه نغمه پیل کړه.

آس والا هغه ته ډېرې زارې وکړې چې وسیله پر هغه باندي خرڅه کړي، خو هغه نه غوښتل چې پر خرڅه یې کړي.

ده له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته د داسې یوې عجیبي وسیلې په بدله کې ماته څه راکولی شي؟»

آس والا ورته وویل، «ته به په دې وسیله باندي څه وکړي؟ ته پرې یوازي دومره کولی شي چې یو څه چلونه پرې کوي او ځان ته پرې یوه روپی پیدا کوي، خو زه داسې یو شی پېژنم چې ستا تر دې وسیلې ډېر

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

ښه دی. یعنی، زه داسې یو شی پېژنم چې ماته زما د پلرونو له پلرونو څخه راپاتې دی: چې په یوه شي کې د بل شي پېژندل دي. یعنی ماته زما د پلرونو له پلرونو څخه داسې څه راپاتې دي چې له یوه شي څخه د بل شي په هکله پوهېدل شوني کوي، نو کله چې یو څوک یوڅه وايي، نو د معمول سره سم باید زه له یوه شي څخه بل شی وپېژنم. تر اوسه پورې ما په نړۍ کې هیچا ته هم دا نه دي ويلي. نو زه به تاته دا شی دروښیم، او ته به یې ما ته په بدل کې دغه وسیله راګرې.»

ده (د پاچا اصلي زوی چې هغه وسیله ورسره وه) پرېکړه وکړه چې دا په ریښتیا سره یو عجب کار دی چې له یوه شي څخه بل معلوم شي. نو ده هغه وسیله هغه ته ورکړه، او هغه (یعني هغه سړی چې آس ورسره و) ولاړی او ده ته یې ور وښودله چې په یوه شي کې بل شی څنگه وپېژني.

د پاچا اصلي زوی، له دې امله چې هغه کولی شول چې په یوه شي کې بل شی وپېژني، د وطن دروازي ته ورغی. هغه پوه شو چې د هغه له پاره دا شوني ده چې دغه کار وکولی شي – چې هغه وطن د هغه اصلي نامه ته بېرته ور وګرځوي – ځکه چې هغه

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

لا له مخکې کولی شول چې په یوه شي کې بل شی وپېژني؛ له دې امله دی پوه شو چې دا کار شونی دی، خو هغه بیا هم د دې کار په څنگه او څه ډول، باندې نه پوهېدی چې هغه دا کار څنگه وکړي، خو دا چې هغه ته دا وړتیا ورکول شوې وه چې په یوه شي کې بل شی وپېژني نو پوه شو چې دا کار شونی دی.

هغه پرېکړه وکړه چې د ده د ننوتلو امر باید وشي، او هغه به خپل ځان په دې کار کې بسکېل کړي (یعنې، چې وطن خپل اصلي نامه ته بېرته ور وگرځوي.) په دې کې نو توان څه دی؟

ده هغو خلکو (چې هیڅوک یې نه پرېښودل چې هلته ورننوځي، پرته له داسې یو چا چې دا کار پر غاړه واخلي، لکه چې مخکې یاد شو) ته وویل چې هغوی باید دی پرېږدي چې ورننوځي، او دا چې دی به دا کار پر غاړه واخلي چې وطن خپل اصلي نامه ته بېرته ور وگرځي.

هغوی ده ته د ورننوتو اجازه ورکړه، او هغوی سرداران په دې خبره باندې خبر کړل چې داسې یو سړی پیدا شوی دی چې غواړي چې دا کار پر غاړه

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

واخلي چې وطن خپل اصلي نامه ته بېرته ور وگرځوي. هغوی دی د هغه وطن سردارانو ته ور وست.

سردارانو ده ته وویل، «ته باید په دې خبره باندي پوه شي چې مونږ هم خدای دی نه کړي هسي کم عقلان نه یو. البته پخواني پاچا ډېره لویه او لوړه پوهه لرله، نو د هغه په پرتله، مونږ ټول کم بي عقلان گڼل کېدلو، له دې امله دغه وطن ته د هوبنیار پاچا لرونکی بي عقل وطن ویل کېده. بیا پاچا مړشو. د پاچا زوی پاتې شو چې هغه هم هوبنیار و، خو زمونږ په پرتله، هغه هېڅ هوبنیار نه دی. له دې امله، اوس دغه وطن په سرچپه نامه د بي عقل پاچا لرونکی هوبنیار وطن یادېږي. پاچا داسې وصیت کړی دی چې داسې یو څوک چې دومره هوبنیار وي چې وکولی شي چې دغه وطن خپل اصلي نامه ته بېرته راوگرځوي هغه سړی به پاچا کېږي. هغه خپل زوی ته امر وکړ چې کله چې داسې شخص پیدا شي، هغه باید پاچایي پرېږدي او هغه سړی باید پاچا شي. یعنې، کله چې داسې یو هوبنیار سړی پیدا شي چې دومره هوبنیار وي چې د نه منلو وړ وي، تر دې حده چې د هغه په پرتله نور ټول خلک بي عقلان وي، هغه

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چي سره بدل شوي وو 🌀

به پاچا کپري. دغسي يو سړی کولی شي چي دا وطن خپل اصلي نامه ته بپرته راوگرځوي، چي هغوی به يې بيا د 'د هوبنيار پاچا لرونکی بي عقل وطن' په نامه يادوي ځکه چي نور ټول خلک به د هغه په پرتله بي عقلان وي. نو ته بايد په دې خبره پوه شي چي ته خپل ځان په څه کي بنکېلوي.» (دا هغه څه وو چي سردارانو ورته وويل.)

هغوی ده ته وويل (يعني، سردارانو بيا؛ دا ټول د هغه خبرو جريان دی)، «شرط دا دی چي آيا ته دومره هوبنيار يې: ځکه چي هلته يو بن دی چي له پخواني پاچا څخه پاتي دی، هغه پاچا چي ډېر هوبنيار و، او هغه باغ ډېر زيات عجيب دی - هلته فلزي وسيلې، د سپينو زرو وسيلې او د سرو زرو وسيلې راشنې کپري - او دا ډېر عجيب او حيرانوونکی دی. خو دا ناشوني ده چي هلته څوک ورننوځي ځکه کله چي يو څوک ورننوځي، هغوی (نه بنکارېدونکي خلک) سمدلاسه په هغه پسې کپري او تعقيبوي يې، او ننوتلی سړی چپغې وهي، خو نه پوهېږي چي څه ورسره کپري، او نه يې هم ويني چي څوک يې تعقيبوي. او په دې توگه هغوی هغه تعقيبوي تر هغه چي له بن څخه يې پسې واخلي. نو، راځئ چي وگورو چي آيا

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

ته هوبنيار يې، آيا ته کولی شي چې دغه بڼ ته ورننوځي.»

ده له هغوی څخه پوښتنه وکړه چې هغوی هغه سړی وهي چې هلته ورننوځي؟

هغوی ده ته وويل چې اصلي خبره دا ده چې هغوی دی تعقيبوي، او هغه په دې هېڅ نه پوهېږي چې هغه څوک دي چې دی تعقيبوي، او هغه په ډېر ويرجن حالت کې ترې راوځي. دا هغه څه دي چې هغو خلکو هغوی ته ويلي دي چې مخکې هلته ورننوټلي وو.

هغه (يعنې، د پاچا اصلي زوی) بڼ ته ورغی او ويې ليدل چې پر هغه باندي يو دېوال ورچاپېر دی. دروازه پرانيستي وه او هلته ساتونکي نه وو، ځکه چې د دغه بڼ له پاره ساتونکو ته هيڅ اړتيا نه وه!

دی د بڼ څنگ ته روان و، چې له بڼ سره يې يو سړی وليدی. يعنې، هلته د سړي يو رسم و. هغه وکتل او ويې ليدل چې د سړي دپاسه يوه نښه ده او هلته ليکل شوي وو چې دغه سړی سلگونه کاله پخوا پاچا و. د هغه پاچا په وخت کې سوله وه، خو له هغه څخه مخکې جگړې وې او له هغه څخه وروسته هم جگړې وې خو د دغه پاچا په وخت کې سوله وه.

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

دی پوه شو، چې هرڅه په دغه سړي پورې اړه لري ځکه چې هغه لا له وخته په دې توانېدلی و چې له یوه شي څخه بل شی زده کړي. کله چې یو څوک هغه بن ته ورننوځي نو هغوی یې تعقیبوي، دې ته هېڅ اړتیا نشته چې څوک دې وتښتي – ځنګه چې له دغه سړي سره ودرېږي، کولی شي چې خوندي پاتې شي. سربېره پر دې، که هغه دغه سړی واخلي او دننه یې د دغه بن په منځ کې کېږدي، بیا به هر څوک وکولی شي چې دغه بن ته په سلامتۍ سره ورشي. (دا ټول هغه څه وو چې د پاچا اصلي زوی پرې پوه شو، ځکه چې هغه له یوه شي څخه په بل شي باندې پوهېدی.)

هغه لار او بن ته ورننوت. ځنګه چې نه ښکارېدونکو خلکو د ده تعقیب پیل کړ، هغه لار د بن تر څنګ ولاړ سړي سره ودرېد. په دې توګه هغه بېله دې چې تپي کړل شي، کار وکړ. په داسې حال کې چې نور خلک به چې کله باغ ته ورننوتل نو نه ښکارېدونکو خلکو به د هغوی تعقیبول پیل کړل، او هغوی به په ډېره وارخطایۍ وتښتېدل چې ډېر به وهل شوي وو، خو دی د هغه سړي تر څنګ د درېدلو له لارې روغ او جوړ رابنکاره شو.

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

سردارانو ولیدل او په دې کار سره حیران شول چې هغه څنگه روغ جوړ راڅرگند شو. بیا هغه (د پاچا اصلي زوی) هغوی ته امر وکړ چې سړی واخلي او دننه یې د بڼ په منځ کې کېږدي. هغوی همداسې وکړل. بیا ټول سرداران بڼ ته لاړل؛ هغوی ورننوتل او بېله دې چې ټپي کړل شي، بیرته روغ راووتل.

درباریانو هغه ته وویل، «که څه هم چې تر اوسه مونږ داسې یو کار نه و لیدلی، خو د یوې [کړنې] له مخې دا مناسبه نه ده چې مونږ پاچایي تاته درکړو. مونږ به بیا په یوه بل شي تا ازمویو.»

هغوی هغه ته وویل، «له پخواني پاچا څخه یو تخت راپاتې دی. تخت ډېر اوچت دی. له تخت سره نژدې هر ډول لرگین ځناور او الوتونکي دي (یعنې هغوی په لرگي کې تورل شوي او کیندل شوي دي). د تخت مخ ته یو کټ ولاړ دی. له کټ سره یو مېز ولاړ دی او پر مېز باندې یوه ډیوه ایښي ده. له تخت څخه پلې لارې رابښکته شوي دي او پر لارو باندې دپوالونه راچاپېر شوي دي. دغه لارې له تخت څخه هر لور ته غځېدلي دي، او هیڅوک هم په دې راز نه پوهېږي چې له تخت څخه د دغو لارو راوتل څخه مانا لري.»

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

پر دغو لارو باندي چې رابنکته شوي او بيا تر يو څه واټن پورې اوږدې شوي دي - هلته يو د سرو زرو زمري دی. که يو څوک ورنژدې شي هغه خپله خوله پرانيزي او له ستوني يې تېروي. له دغه زمري ورو هاخوا، لاره نوره هم پسي غزېدلې ده، او لکه د نورو په څېر دغه لاره هم له تخت څخه راغلي ده. يعنې، هغه دويمه لاره چې په يوه بېل لوري له تخت څخه راغلي ده هم د همدې په څېر ده: چې دغه لاره تر يو څه واټن پورې غځېدلې او پسي تللي ده، او هلته يو بل ډول ځناور لکه پيرانگ دی، چې له يو بل ډول فلز څخه جوړ شوی دی. هغه ته هم ورنژدې کېدل ناشوني دي ځکه چې هغه هم سړی له ستوني تېروي. او له هغه ځای څخه ورو هاخوا هغه لاره نوره هم اوږدېږي او هغه هم د نورو لارو په څېر ده. دغه لارې پسي اوږدېږي او په ټول وطن کې خپرېږي، او هيڅوک هم د تخت او د ورسره شيانو په هکله په هيڅ شيانو (لکه چې پورته ياد شول) او لارو باندي نه پوهيږي. له دې امله، ته بايد په دې سره وازمويل شي، چې آيا ته کولی شي چې د تخت او ورسره شيانو په اهميت باندي وپوهيږي.»

هغوی ده ته تخت وروښود، او ده وليدل چې هغه لوړ و، او داسې نور. هغه تخت ته ورنژدې شو، او ويې

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

لیدل او پوه شو چې تخت د هغه لرگي په څېر لرگي څخه جوړ شوی دی چې مخکینی صندوق (یعني هغه وسیله چې د ځنگله سړي ده ته ورکړې وه) ترې جوړ شوی و. هغه وکتل او ویي لیدل چې د تخت په سر کې د یوه ځانگړي گلاب های تش پاتې و. که په تخت کې هغه گلاب وای، هغه به هغه قوت درلود لکه مخکینی صندوق چې درلود (یعني هغه وسیله چې دا زور یې درلود چې د ځناور یا څاروي یا الوتونکي په یوه ځانگړي ډول باندي په کېښودلو سره به یې نغمه غږوله). هغه مخکې لار او ویي لیدل چې هغه گلاب چې د تخت له سر څخه لیرې شوی دی هغه د تخت په لاندي برخه کې لگېدلی دی. په کار وه چې هغه له هغه های څخه واخیستل شي او د تخت د پاسه کېښودل شي. بیا به تخت د هغه صندوق قوت ولري چې مخکې یې یادونه و شوه.

دا چې پخواني پاچا هر څه په حکمت سره په داسې طریقه کړي وو چې هیڅوک په دې ټکي نه پوهیدل تر هغه چې داسې یو څوک چې بېخي هوښیار وای هغه راغلی وای او په دغه شي باندي پوه شوی وای، نو هغه به کولی شول چې هر څه په مناسب ډول برابر، تبدیل او ترتیب کړي.

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

همدارنگه هغه پوه شو چې د خوب تخت باید له هغه ځای څخه چې دا مهال پرې ولاړ و یو څه وبنورول شي. نو مېز هم دې ته اړتیا لرله چې یو څه وبنورول شي، خو د هغه ځای یوڅه تغیر شي. په ورته ډول، ډیوه هم باید له خپل ځای څخه یو څه وبنورول شوې وای. او همدارنگه، الوتونکي او ځناور هم باید له خپلو ځایونو څخه یو څه وبنورول شوي وای: داسې چې دا مرغې له دې ځای څخه واخیستل شي په هغه بل ځای کې کېښودل شي او بل په بل ځای کې کېښودل شي، او همدارنگه دا نور ټول شیان هم.

دا چې پاچا هر څه په حکمت سره په داسې طریقه کړي وو چې هیڅوک هم پرې نه پوهېدل، تر هغه چې هوښیار سړی باید راغلی وای او د دې وړتیا یې لرلې چې پوه شي چې هر څه څنګه په منظم ډول سره برابر کړي. همدارنگه هغه زمري چې هلته (د لارې په اوږدو کې) وه باید هلته ځای پرځای کړي، او دا نور ټول شیان هم سره منظم کړي.

هغه حکم وکړ چې هر څه دې په منظم ډول سره ترتیب شي: چې ګلاب له بنکته ځای څخه واخیستل شي او پاس کېښودل شي، او دا نور ټول شیان هم همداسې شي – یعنې چې ټول شیان په منظم ډول

🌀 د پاچا زوی او د وینځي زوی چې سره بدل شوي وو 🌀

سره ترتیب شي. بیا، هغوی ټولو د یوې عجیبي نغمې غږول پیل کړل، او هغوی ټولو هغه چارې ترسره کړې چې د هغوی له شان سره برابرې وې.

بیا هغوی هغه ته پاچایي ورکړه.

د پاچا اصلي زوی – چې اوس پاچا شو – د وینځي اصلي زوی ته په رسمي توګه څرګنده کړه چې: «اوس زه پوهیزم چې زه د پاچا اصلي زوی یم، او ته د وینځي اصلي زوی یې.»

بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه

یو وخت په یو حای کې یو بڼه سړی و - چې خلکو ته به یې دعاگانې ور بنوولې. هغه خپل ټول وخت دعاگانو؛ لمونځونو او د خدای پاک ستاینوته وقف کړی و. که څه هم هغه له ولس څخه دباندي ژوند کاوه خو له هغو سره به یې تگ را تگ هم لرلی. په داسې حالتونو کې به هغه د یوچا دروازه ورتکوله - معمولا د داسې چا چې ټیټه سویه به یې لرله، لکه غریب یا داسې نور - او له هغه سره به کښېناستی او د ژوند د اصلي مقصد په هکله به یې خبرې ور سره کولې، او ویل به یې چې په حقیقت کې له دې پرته چې یو څوک خپل ټول عمر د خدای عبادت وکړي، او خپل عمر خدای ته په دعا او د هغه په ستاینو باندې تېر کړي نور ژوند هېڅ مقصد نه لري. ده به هغه سړي ته په رابښکونکیو ټکو سره اوږدې خبرې کولې تر دې چې د ده پیغام به د هغه زړه ته ورننوت او دا

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

هیله به ورسره پیدا شوه چې د ده پیرو وگرځي. څنگه چې به داسې وشول، ده به دغه سړی بوتلی او له ولس څخه بهر د خپل ځای په لوري به یې د تگ لاره وروښودله.

اوس، دغه بڼه سړی له ټولني څخه بهر داسې یو ځای انتخاب کړی و چې هلته یو سیند، ونې او مېوې وې چې دوی به خوړلې. دا چې چا به څه ډول کالي اغوستل هغه به یې اغوستل، دا هېڅ ستونزه نه وه.

هغه به ډېر وختونه ولس ته ورتللی، خلکو ته به یې الهام ورکاوه او هڅول به یې چې د خدای عبادت وکړي او په دعا کولو کې د هغه لاره ونیسي، او داسې نور. هر چا به چې په خپله خوښه د هغه پیروي کوله هغه به هغه له ځان سره راروان کړ او له ولس څخه بهر د خپل ځای خواته به یې ورته لارښوونه وکړه. هلته به هغوی خپل ځانونه په بشپړ ډول د لمونځونو له پاره، د داسې ذکر له پاره چې د خدای ستاینه به یې کوله، په خپلو گناهونو باندې پښېمانیو، روژو، توبې او ریاضت، او داسې نورو کارونو له پاره وقف کړل. هغه به خپلو نویو ملگرو ته خپلې لیکلې دعاگانې، ستاینې، او په گناهونو باندې اعترافونه ورکړل، او هغوی به خپل ټول وخت د

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

دې له پاره وقف کړ. په پای کې، د دغو خلکو منځ کې چې هغه به هلته راوستي وو، داسې خلک پیدا شول چې کولی به یې شواي چې نور خلک د خدای د عبادت له پاره راولي، نو بیا به هغه هغوی ته اجازه ورکوله چې ولس ته ورشي او خدای ته د خلکو د نژدې کولو په کار کې بوخت شي.

بڼه سړی خپله هم تل په دغه کار کې بوخت و، چې پیروان به یې سره راټولول او له ولس څخه به یې را اېستل. په پای کې، د دغه کار نښې ولیدل شوي او خبره خپره شوه. خلک په ناڅاپي توګه له ولس څخه په ورکېدلو شول او هیڅوک نه پوهېدل چې هغوی ته څه ورپېښ شوی. یو ځل، د یو چا زوی ورک شو او نه پیدا کېدی، تر دې چې په پای کې داسې معلومه شوه چې دغه بڼه سړی— چې خلکو ته به یې دعاګانې وربښولې، ګرځي او خلک هڅوي چې د خدای عبادت وکړي. خو هغو وښول کولی چې هغه ونیسي. ځکه چې بڼه سړي به په هوبښیارتیا سره کار کاوه. هغه به په هر ځل خپل ځان په بېله بڼه بنودی. یوه سړي ته به هغه ځان د غریب په بڼه بنودی، بل ته د سوداګر په بڼه، او بل ته په بله بڼه.

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

او کله به چې ده له یوه سړي سره خبرې پیل کړې او یوه به شو چې دی پر هغه په ښکاره توګه اغېزه نشي کولی، نو سملاسي به نورو لارو خبرې پیل کړې خو هغه ونه پوهیږي چې د ده اصلي ارادې څه دي، داسې به یې ښودله لکه ده چې خدای ته د خلکو د ورنژدې کولو له پاره هېڅ ارادې نه لرلې. که څه هم چې له خلکو سره په خبرو کولو کې د ده ټول نیت یوازې دا و چې هغوی خدای ته رانژدې کړي. دا ټول هغه څه وو چې د ده په ذهن کې وو، خو دا ناشوني وه چې معلومه شي چې د ده اراده داسې وه. بیا هم کله به چې دی یوه شو چې دی نشي کولی پر یوه ځانګړي شخص اغېزه پرېباسي، ده به د موضوع په چاپېر، خوا او شا او پټ ډول خبرې پیل کړې چې هغه شخص به بیا هېڅ نه پوهېدی چې د ده اصلي مقصد څه دی. دا هغه څه دي چې بڼه سړي تر هغه وخته پورې کول چې خبره یې خپره شوه. هغوی غوښتل چې دی ونیسي، خو لکه چې یاده شوه دا کار ناشونی و.

نو بڼه سړی- چې دعاګانې به یې ښوولي، او د هغه پیروان له ولس څخه بهر اوسېدل، او لکه چې یاده شوه خپل ځانونه یې په بشپړ ډول د دعا، د خدای

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

ستاینې، په خپلو گناهونو باندې پښیمانویو، روژو، او ریاضت ته وقف کړي وو. هغه همدارنگه د خپلو پیروانو له پاره هر هغه څه چې هغه سړي به ورته اړتیا لرله برابر کړي وو. د مثال په توگه، که هغه به پوه شو چې د هغه له پیروانو څخه د یوه پوهه دومره حد ته رسېدلې چې کولی شي د خدای عبادت وکړي او هغه اړتیا لري چې د زرو په کالیو کې وگرځي، ده به دا ورته برابرول. بلې خوا ته، کله ناکله به چې یو شتمن سړی د ده پیروي وگرځېد او ده به له ولس څخه راواپست. که دی به پوه شو چې دغه شتمن سړی اړتیا لري چې څیرې او خراب کالي واغوندي، ده به هماغه لوري ته لارښوونه ورته کوله. ده به دا ټول د هر شخص د اړتیاوو په پام کې نیولو سره کول —یعني هغه ته به یې له اړتیا سره سم وسایل برابرول.

او د دغو خلکو له پاره چې ده خدای ته رانژدې کړي وو، روژه نیول یا سخت ځاني ریاضت د نړۍ له ټولو خوندونو څخه ډېر ارزښت درلود. یعني هغو له سخت ځاني ریاضت او روژه نیولو څخه د نړۍ د ټولو خوندونو په نسبت ډېر خوند اخیست.

اوس، هلته داسې یو ځانگړی وطن و چې په هغه کې لویه شتمني وه — هغوی ټول شتمن وو. خو هغوی دا

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

نا اشنا او غیر عادي دود درلود چې خپلې ټولې چارې یې د شتمنی پر بنسټ ترتیبولې. د هر شخص موقف به د هغه د شتمنی په پام کې نیولو سره درجه بندي کېدی. یو سړي به چې ډېر زرگونه یا لس گونه زره لرل هغه به یو موقف درلود، په داسې حال کې چې بل به چې بېله اندازه پیسې لرلې هغه به بېل موقف درلود. د موقف ټوله درجه بندي د هغې شتمنی پر بنسټ وه چې یو چا به لرله او هغه سړي به چې په منلې توګه زرگونه او لسگونه زره پیسې لرلې هغه به پاچا ګڼل کېدی.

همدارنګه هغوی معلوماتي نښې (نری درې کونجه بیرغ ډوله نښې) لرلې. هر چا به چې یو ټاکلی مقدار پیسې لرلې هغه ته به یوه ځانګړې معلوماتي نښه ورکول کېده، چې هغه ته به هغه موقف ورکول کېدی چې د هغې معلوماتي نښې په واسطه بنودل کېدی. او هر چا به چې د هغه د شتمنی پر بنسټ بېل مقدار پیسې لرلې هغه ته به بېله معلوماتي نښه ورکول کېده چې هغه ته به یې هغه موقف ورکاوه چې د هغه د شتمنی پر بنسټ د هغې معلوماتي نښې په واسطه به بنودل کېدی. په دې خبره باندې د هغوی تر منځ کلکه هوکړه شوی وه چې – یو سړی باید څومره پیسې

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

ولري چې هغه ته داسې موقف ورکول شي چې د یوې معلوماتي نښې په واسطه بنودل کېږي، او یو سړی باید څومره پیسې ولري چې د یوې بېل ډول معلوماتي نښې په واسطه وبنودل شي. لکه څنگه چې هغوی په خپلو کې سره منلې وه د هر یوه موقف او مقام ټول د پیسو پر بنسټ و.

همدارنگه د هغوی تر منځ دا هوکړه هم شوې وه چې یو څوک چې یو ځانگړی مقدار پیسې ولري هغه به یو ساده سړی گڼل کېږي، او که یو څوک تر هغه هم کمې ولري، هغه به څاروی یا مرغه، یا داسې نور گڼل کېږي. نو هغوی په خپل منځ کې «وحشي څاروي» او مرغان هم لرل. د بېلگې په توگه، کله به چې یو چا یو ځانگړی مقدار پیسې لرلې، هغه ته به «انساني زمري» ویل کېدی، او نور وحشي څاروي او مرغان هم همداسې یادېدل. د یو چا د پیسو د نشتوالي په پام کې نیولو سره به هغه وحشي څاروی، مرغه، یا بل څه گڼل کېدی، ځکه چې د هغوی له پاره تر ټولو مهم شی پیسې وې، او د هر چا شان او شوکت د هغه د شتو پر بنسټ و.

اوس، د دغه وطن خبره په ټوله نړۍ کې خپره شوې وه، او بڼه سړي به په دې خبره سور اوسپلی واپست

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

او ویل به یې، «څوک پوهیږي چې هغوی به په دې باندي څومره بې لارې شي؟» په پایله کې، د بڼه سړي ځینې پیروانو داسې احساس کړه چې باید دغه وطن ته سفر وکړي او هغوی بېرته سمې لارې ته راولي. دوی په هغوی باندي له دې امله چې د پیسو په شوق کې دومره بې لارې شوي وو ډېر زړه سوی کاوه په ځانگړې توگه له هغه وخته چې بڼه سړي ویلي وه چې بنایي هغوی تر دې نور هم ډېر بې لارې شي. نو دغه پیروان دغه وطن ته په دې هیله لارل چې هغوی بېرته سمې لارې ته راولي.

هغه وطن ته په رسېدلو او هلته په ورننوتلو سره، دوی کېناستل چې د هغه له اوسېدونکو، احتمالا د «څارویو» له جملې څخه له یوه سره (یعنې، یوه د ټیټ موقف سړي سره چې په نسبي توگه لږې پیسې یې لرلې، او په هغه وطن کې ورته څاروی ویل کېده) خبرې وکړې، خو هغه دوی ته هېڅ پام ونه کړ، ځکه چې هغه په دې عقیده کې ډېر ژور ننوتی و چې پیسې تر ټولو ډېر مهم شی دی. کله چې دوی له یوه بل سړي سره خبرې وکړې بیا هم همدا شی پېښ شو. له پیروانو څخه یوه له هغه سره اوږدې خبرې وکړې، چې دا وخت هغه سړي چې خبرې ورسره کېدلې ده

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

ته وویل، «زه نور وخت نه لرم چې له تا سره خبرې وکړم.»

«ولې نه؟» ده له هغه څخه پوښتنه وکړه.

هغه وویل، «ځکه چې مونږ ټول اوس دا وطن پرېږدو او یوه بل وطن ته ځو. مونږ چې گورو، پیسې تر ټولو ډېر مهم شی دی، نو مونږ په خپلو کې سره هوکړه کړې ده چې هغه وطن ته لاړ شو، ځکه چې مونږ کولی شو چې هلته ډېرې پیسې ترلاسه کړو. مونږ به وکولی شو چې سره زر او سپین زر له ځمکې څخه راوباسو. نو مونږ ټول باید اوس هغه وطن ته لاړ شو.»

همدارنگه [د دغه وطن خلکو] په خپلو کې هوکړه کړې وه چې د ستورو او پېرونو ځای وټاکي. یعنې، که یو چا به ځانگړی منلی مقدار پیسې لرلې هغه به یو ستوری گڼل کېدی، ځکه چې که هغه هومره ډېرې پیسې لري هغه باید د یوه ستوري زور ولري، ځکه چې ستوري د دې سبب گرځي چې د سرو زرو تیزه جوړه کړي. دا چې ولې په یوه ځانگړې ځمکه کې سره زر وي په دې سبب وي چې یوه ستوري په هغه ځای کې د سرو زرو گرد جوړ کړی وي. په دې

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

توگه، سره زر د ستورو په واسطه جوړېږي، او که یو شخص یو ځانگړی مقدار سره زر ولري، ښکاره خبره ده چې هغه د یوه ستوري زور لري، نو هغه خپله یو «ستوری» گڼل کېږي.

هغو همدارنگه هوکړه کړې وه چې د پېرونو له پاره یو موقف وټاکي. که یو چا به یو ځانگړی منلی مقدار پیسې لرلي، هغه به یو پېرونی گڼل کېدی. او هغو همدارنگه د پربستو له پاره هم یو موقف ټاکلی و. دا ټول د پیسو د مقدار په پام کې نیولو سره شوي وو. په پای کې، هغو په خپلو کې سره هوکړه کړې وه چې د یوه خدای موقف یا درجه هم وټاکي. که به یو چا د زرگونو او لسگونو زرو په اندازه یو ځانگړی منلی مقدار ډېرې پیسې لرلي، هغه به یو خدای گڼل کېدی. دا چې خدای به خپل ځان ته ډېرې پیسې ورکړې وي، نو هغه به خپله خدای و. هغو پورتنی ټول کارونه ترسره کړل.

هغو همدارنگه ومنله چې دا د هغو له پاره نامناسبه ده چې په ولس کې واوسېږي او له نورو انسانانو سره گډ شي، که نه دوی به د هغو په واسطه ککړ کړل شي. هغو نور انسانان د خپلو ځانونو په نسبت ککړ گڼل. په دې توگه، هغو پرېکړه و کړه چې د

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

ځانونو له پاره په نړۍ کې تر ټولو لوړ غرونه ولټوي او په کې واوسېږي، چې هلته به دوی د نړۍ له اتموسفیر څخه لوړ و اوسي. نو د لوړو غرونو د لټولو له پاره یې لټوونکي ولېږل، او هغوی ډېر جگ غرونه پیدا کړل.

بیا د دغه وطن ټول خلک لارل چې هلته په دغو جگو غرونو کې ځای پرځای شي. له دغو غرونو څخه پر هر غره باندي د دغه وطن د خلکو یو گروپ ځای پرځای شو. هغو د هر غره چاپېره ټینګ دېوالونه او سنگرونه راوگرځول. د هر غره چاپېره ژورې کندي او داسې نور وو چې دا د هر چاله پاره بېخي ناشوني وه چې هغوی ته ور ورسېږي. غره ته یواځې یوه پټه لاره ورغلي وه چې هېڅ بهرني به نشول کولی چې هغې ته ور ورسېږي. هغوی د هر غره چاپېره دغه ډول کلک دېوالونه جوړ کړل. هغوی همدارنگه له غره څخه په یو څه واټن داسې پر پیره ولاړ پیره داران لرل چې کتل به یې چې هېڅ بهرني نژدې ورنشي. او هغوی، چې په دغو غرونو کې اوسېدل خپل ژوند ته د خپل یاد شوي دود له مخې دوام ورکړی و. هغوی ډېر خدایان لرل؛ چې هر یو یې د هغه د شتو له مخې گڼل کېدی.

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

خو دا چې پیسې د هغو له پاره ډېرې مهمې وې چې یو غټ مقدار پیسو به یو سړی خدای جوړاوه، [دغه خدایان] ډارېدل چې ونه وژل شي او ونه لوټل شي. دا هم شونې وه چې د هغو له ډلې څخه دې هر یو د دې له پاره ووژل شي یا ولوټل شي چې د غلا شویو پیسو په برکت یې د خدایې درجه بل چاته په لاس ورشي. هو، په عمل کې خلکو له خپلو ځانونو سره ویل، «دا چې دغه شخص خدای دی، نو، هغه به له لوټ او وژني څخه خوندي وي.»

هغو دا ډول عبادت کاوه او په نوم به یې قربانۍ کولې. هغوی خدایانو ته قربانۍ او دعاگانې کولې. هغو همدارنگه انساني قربانۍ ورته راوړلې. هغو به خپل ځانونه یوه خدای ته قرباني کول خو له هغه سره گډ شي او بیا د یوه شتمن شخص په څېر ښکاره شي. دین یې د پیسو پر بنسټ جوړ شو. بېلابېل عبادتونه، قربانۍ او عنبر به دغو «خدایانو» ته وړاندې کېدل.

خو وطن بیا هم له وژني او لوټني څخه ډک و، ځکه چې هر چا به چې د دغو عبادتونو په گټه باندې باور نه درلود هغه به د شتمنۍ د ترلاسه کولو له پاره وژل کېدی او لوټل کېدی، ځکه چې پیسې د هغو له پاره تر ټولو مهم شی و. د پیسو په واسطه، یو شخص

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

کولی شول چې هر ډول خواږه یا کالي تر لاسه کړي. د انسان ژوند (د هغو د کاره او گډوډ فکر له مخې) پر پیسو ولاړ و، او په دې توگه پیسې د هغو دین گړخېدلی و.

هغو به هڅه کوله چې په وطن کې یې هېڅکله هم د پیسو کمی رانشي، ځکه چې پیسې د هغو دین او خدای و. بلي خوا ته – هغو کوبښن کاوه چې خپل د پیسو عواید وطن ته د نورو بهرنیو سرچینو په راوړلو سره لوړ کړي. سوداگر به بهرته تلل چې په نورو وطنونو کې معاملي وکړي چې پیسې وگټي او وطن ته په بېرته راتگ سره یې راوړي.

خیرات ورکول د هغو له پاره په ښکاره توگه سخت منع و، ځکه چې په دې توگه یو څوک د هغو پیسو برکت له لاسه ورکوي چې خدای هغه ته ورکړي دي. دا چې پیسې لرل تر ټولو مهم شی دی، او په دې طریقه یو څوک د بل چا پیسې کموي او زیان وراړوي، له دې امله له خیرات ورکولو څخه ډېر سخت منع و.

همدارنگه هغوی داسې چارواکي وگمارل چې معلومه کړي چې هر سړی په ریښتیا سره هومره

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

پیسی لري چې ادعا لري. هر یو مجبور و چې کله ناکله د خپلو شتو ثبوت وړاندې کړي خو خپل هغه شان وساتي چې د هغه د پیسو پر بنسټ هغه ته ورکول شوی و. ځینې وختونه به یو څاروی پر انسان واوبنت، یا به یو انسان په حیوان بدل شو. هسې چې، که به یو سړي خپلې یوڅه پیسی له لاسه ورکړي، هغه به له انسان څخه څاروي ته راټیټ شو، ځکه چې هغه به بیا کافي اندازه پیسی نه لرلې. او سرچپه یې هم همداسې کېدل: که یو چا به ډېرې پیسی وگټلې، هغه به له څاروي څخه انسان ته پورته شو، او دا نوري سطحې هم همداسې وې.

د هغوی د «خدايانو» مجسمې او څېرې جوړې شوي وې. دوی هر یوه دغه مجسمې او څېرې لرلې او هغه به یې په غیږ کې نیولې او بنکلولې، ځکه چې دا یې مذهب او عقیده وه.

اوس، د بڼه سړي- چې دعاگانې به یې بنوولې، هغه پیروان چې پر سمه لاره روان وو کور ته راستانه شول او بڼه سړي ته یې د هغه وطن د لویې غلطې او حماقت په هکله وویل، یعنې دا چې هغوی د پیسو په شوق کې څومره ډوب وو، څنگه هغوی له یوه ځای څخه بل ته ځي، او څنگه هغوی «ستوري» او

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

«پېروني» جوړوي. بڼه سړي داسې وښودله چې هغه ډارېزي چې هغوی به نور هم د بي لاريتوب خوا ته لار شي. بيا هغه ته وويل شول چې هغوی د خپلو ځانونو له پاره خدايان نيولي دي، او هغه وويل چې دا هغه څه وو چې هغه يې په هکله له پيل څخه وپرېدی.

اوس بڼه سړي پر هغو باندي سخت زړه سوی پيل کړ او پرېکړه يې وکړه چې هغه به خپله هلته ورځي. ښايي چې دی به وکولی شي چې د هغو پام ورواړوي چې خپلي غلطی وويني.

نو بڼه سړی خپله هلته لار او هغو ساتونکو ته ور ورسېد چې د غره چاپېر ولاړ وو. ښکاره خبره وه چې ساتونکي د تيتيې سطحې خلک وو، چې اجازه ورکول شوي وه چې د دې نړی د اتموسفير په وړاندي څرگند شي، ځکه چې هر چا به چې د هغه د پيسو له کبله څه شان او شوکت درلود هغه ته بېخي اجازه نه وه چې د بهرنی نړی له خلکو سره گډ شي يا د دې نړی د اتموسفير په وړاندي ښکاره شي، څو ککړ نشي. هغو ته بېخي اجازه نه وه چې د بهرنی نړی له خلکو سره خبرې وکړي، څو د هغو د تنفس په هوا باندي ککړ نشي. (نو هغه ساتونکي چې له ښار

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

څخه بهر ولاړ وو، په بنکاره توګه د ټیټې کچې خلک وو.) خو ان ساتونکیو هم مجسمې لرلې، او په مکرر ډول به یې په غېږ کې نیولې او بنکلولې به یې، ځکه چې د هغو له پاره هم پیسې د ایمان مرکزي ټکی و.

نو بڼه سړی د ساتونکیو له ډلې څخه یوې ته ورغی او د اصلي مقصد په هکله یې ورسره خبرې پیل کړې، ویې ویل چې د خدای عبادت د سپېڅلو کتابونو قرائت، لمونځ، نېک عملونه، او داسې نور اصلي مقصد دی، او پیسې حماقت دی نه اصلي مقصد، خو ساتونکي د هغه خبرو ته هېڅ پام ونه کړ، ځکه چې هغه لا ډېر له پخوا څخه په دې عقیده کې ډوب شوی و چې پیسې تر ټولو ډېر مهم شی دی.

بڼه سړی بل ساتونکي ته ورغی او د پورته په څېر یې ورته خبرې وکړې، خو یوه هم هغه ته هېڅ پام ونه کړ. هغه په ټولو ساتونکو باندې وګرځېد، خو هېڅ چا هم هغه ته هېڅ پام ونه کړ.

بڼه سړي پرېکړه وکړه چې ښار ته چې د غره په سر کې پروت و، ورننوځي. کله چې هغه هلته ورسېد، هغوی حیران شول، ځکه لکه مخکې چې یاده شوه دا نا شونې وه چې هلته دې څوک ورننوځي، نو

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

هغوی له هغه څخه وپوښتل، «دلته ته څه ډول رانوتی؟!»

ده وویل، «دا چې زه لا له وخته دلته یم، څه توپیر کوي چې زه دلته څنگه راغلم، نو تاسو ولې پوښتنه کوئ؟» او ده د هغو له ډلې څخه له یوه سره د اصلي مقصد په هکله خبرې پیل کړې، خو هغه ده ته هېڅ پام ونه کړ. بل هم همداسې وکړل، او ټولو همداسې وکړل، ځکه چې هغوی ټول په خپله غلطۍ کې ډوب وو.

خو د ښار د اوسېدونکو له پاره دا ډېره حیرانونکې وه چې یو نابنده سړی راغلی و او له دوی سره یې داسې خبرې کولې چې د هغو له عقیدې سره په ټکر کې وې. هغوی داسې احساس پیل کړ چې ښايي دغه سړی هغه بڼه سړی (چې دعاگانې به یې ښوولې) وي، ځکه چې هغوی لا له وخته اوریدلي و چې په نړۍ کې داسې یو بڼه سړی شته. د بڼه سړي اواز له وخته په ټوله نړۍ کې خپره شوې وه. هغه ته «پرهېزگار بڼه سړی» ویل کېده، خو دا ناشونې وه چې هغه وپېژندل شي او ونیول شي ځکه چې هغه همېشه هر سړي ته په بېله بڼه ښکاره کېدی. یوه ته

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

به د سوداگر په بڼه بنکاره شو، بل ته د سوالگر، او بیا به له هغه ځای څخه ورک شو.

اوس، دغه وخت، یو پیاوړی جنگیالی له پېرو نورو جنگیالیو سره چې د هغه پر چاپېر ورتول شوي وو گرځېدی او وطنونه یې فتحه کول. ټول هغه څه چې هغه غوښتل هغه [د هغوی] تسلیمي وه. کله چې د وطن خلکو ځانونه هغه ته تسلیمول، هغه به هغوی پرېښودل. که نه، له منځه به یې وړل. په دې توګه هغه تللی او فتحې یې کولې، حتی پیسې یې هم نه غوښتې. یوازې [د هغوی] تسلیمي یې غوښته، چې هغوی باید د ده تابع وګرځي. هغه به په داسې حال کې چې هغه به سل میله لیرې و، لومړی خپل جنگیالی یوه وطن ته ورولېږل [چې وغواړي چې هغوی] هغه ته تسلیم شي. په دې توګه هغه وطنونه فتحه کړل.

د شتمنیو د دغه وطن سوداګر، چې نورو وطنونو ته د سوداګرۍ له پاره تللي وو، خپل وطن ته راستانه شول او خلکو ته یې د دغه جنگیالی په هکله وویل. پر هغو یوه وېره راغله. که څه هم چې هغوی غوښتل چې هغه ته تسلیم شي، دا خبره چې هغوی اورېدلې وه چې هغه له پیسو سره علاقه نه لري او د پیسو

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

هېڅ پروا نه کوي، خو دا چې د هغو د عقیدې سره په ټکر کې و، نو په دې توگه د هغوی له پاره ناشوني وه چې هغه ته دې تسلیم شي. د هغوی له پاره دا داسې وه لکه خپل دین چې پرېږدي، ځکه چې هغه د دوی په عقیده – پر پیسو باندې هېڅ باور نه درلود. په پایله کې، د هغه له کبله په دوی کې ډېره وېره خپره شوه.

هغوی خپلو خدایانو ته عبادت او قربانۍ شروع کړې. هغو به یو څاروی راوښو (یعنې، داسې څوک چې لږې پیسې به یې لرلې او هغوی به څاروی باله) او هغه به یې د قربانۍ په دود خپلو خدایانو ته وروړاندې کړ، او داسې نور عبادتونه.

په دې وخت کې دغه جنگیالی دوی ته ډېر را نږدې سوی و، او خپل جنگیالی یې مخکې ورته راوړل چې له هغوی څخه پوښتنه وکړي چې کومه لاره غوره کوي، ځکه چې دا د هغه طریقې وه. هغوی وپري واخیستل او نه پوهېدل چې څه وکړي. د هغوی خپلو ځینې سوداگرو هغوی ته توصیه وکړه چې یوه ځانگړي وطن ته تللي وو چې ټول اوسېدونکي یې خدایان وو، او دا یې وویل چې هغوی له پریښتو سره گرځي. په نورو ټکو، په هغه وطن کې هر څوک،

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

له تر ټولو کوچني څخه نیولې تر ټولو لوی پورې، هر یو دومره شتمن دی چې ان په هغوی کې تر ټولو کوچنی د هغوی د غلطو معیارونو له مخې خدای گڼل کېږي (یعنې، په هغه بل وطن کې تر ټولو کوچنی دومره ډېر شتمن دی چې هغه دومره ډېرې پیسې لري چې په هغه وطن کې خدای ځنې شوی). او هغوی «له پربنتو سره سفر کوي» ځکه چې د هغوی اسونه په داسې ډېرو سرو او ورته نورو څیزونو پوښلي دي چې د یوه اس پوښ دومره قیمت لري چې له یوه سړي څخه د هغوی د معیارونو له مخې خدای جوړوي. په دې توگه، چلوونکي «له پربنتو سره سفر کوي» - هغوی درې جوړې «پربنتي» له یوې بگۍ سره تړي او سفر ورسره کوي. له دې امله، هغوی باید دغه وطن ته [یو پلاوی] ولېږي، دا یقیني خبره ده چې هغوی به وکولی شي چې له هغوی سره مرسته وکړي، ځکه چې د هغه وطن ټول اوسېدونکي خدایان دي. (دا ټوله د هغوی د سوداګرو توصیه وه.) دغه نظریه د خلکو ډېره زیاته خوښه شوه، ځکه چې هغوی باور درلود چې دوی به خامخا د هغوی په مرسته وژغورل شي، ځکه چې هغوی ټول خدایان دي.

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

اوس نو بڼه سړي- پرېکړه وکړه چې باید بیا دغه وطن ته لاړ شي، کېدای شي چې هغه دا ځل وکولی شي په دې کې کامیاب شي چې هغوی په خپله غلطی باندې اعتراف کولو ته حاضر کړي. نو هغه لاړ او ساتونکو ته ور ورسېد او د هغوی له ډلې څخه یې له یوه سره په خپله طریقه خبرې شروع کړې. ساتونکي هغه ته د دغه جنگیالي په هکله وویل چې هغوی له هغه څخه وپرېزي. بڼه سړي له هغه څخه پوښتنه وکړه، «او ته څه غواړې چې په دې هکله یې وکړي؟»

ساتونکي هغه ته د پورتنۍ مشورې په هکله وویل – چې هغوی غواړي چې هغه وطن ته چې په هغه کې ټول خدایان دي [یو پلاوی] ورولېږي. بڼه سړي په هغه پورې په زوره وخنډل او ویې ویل، «دا خو ډېر احمقانه کار دی! د هغه وطن خلک همدا زمونږ په څېر انسانان دي. تاسو ټول، ستاسو د خدایانو په شمول، یوازې انسانان یاست، نه خدایان. په نړۍ کې یوازې یو خدای دی، چې هغه خالق دی، او یوازې له هغه سره بنایي چې عبادت یې وشي، او یوازې له هغه سره بنایي چې دعا او لمونځ ورته وشي. دا اصلي مقصد دی.» دا هغه خبرې وې چې بڼه سړي ساتونکي ته وکړې.

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

خو ساتونکي د هغه خبرې ونه منلې، ځکه چې د هغه گمراه کوونکي عقیده له ډېرې مودې راهیسي د هغه په ذهن حای نیولی و. خو بڼه سړي له هغه سره خبرو ته دوام ورکړ، تر هغو چې په پای کې ساتونکي وویل، «هر ډول چې وي، زه څه کولی شم؟ زه یواځې یو سړی یم (او د وطن ټول اوسېدونکي تر ما ډېر زیات دي).»

بڼه سړي په دغه ځواب کې یو څه ډاډ وموند، ځکه چې هغه پوه شو چې د هغه خبرو د ساتونکي غوږو ته ننوتل پیل کړي دي. هغه څه چې هغه د هغوی په لومړۍ لیدنه او خبرو کې ساتونکي ته ویلي وو او هغه څه چې اوس یې ویلي وو سره یو حای د هغه په زړه باندې اغېزه وکړه. هغو خبرو لکه چې د هغه له ځواب نه احساسېده هغه ته یو څه شک راپورته کړ او په ورو، ورو سره یې د هغه ذهن بدل کړ.

په دې توگه، بڼه سړی دویم ساتونکي ته ورغی او په پورته ډول یې خبرې ورسره وکړې. خو هغه هم د ده خبرې ونه منلې، خو په پای کې هغه هم د لومړني په څېر ځواب ورکړ، «زه یواځې یو سړی یم او دا نور ډېر خلک دي او داسې نور.» په پای کې، ټولو ساتونکو همدغه ځواب ورکړ.

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

بیا بڼه سړی ښار ته ننوت او له هغوی سره یې په خپله طریقه خبرې پیل کړې. هغوی ته یې وویل چې: ټول پر غلطه روان یاست؛ دا لاره د ژوند مقصد نه دی؛ اصلي مقصد د سپېڅلو کتابونو لوستل، لمونځ او داسې نور دي.

هغوی ده ته د جنگیالي په هکله وویل، او دا چې هغوی غواړي چې دغه وطن ته چې په هغه کې ټول خدایان دي [یو پلاوی] ورولېږي. هغه په هغوی پورې وخنډل او هغوی ته یې وویل دا څومره احمقانه خبره ده، او دا چې هغوی ټول یوازې انسانان دي، او داسې نور. ده ورته وویل چې هغوی به ستاسې سره هیڅ مرسته ونشي کولی «حکمه چې تاسو یواځې انسانان یاست او هغوی هم یواځې انسانان دي، نه خدایان. خدای یواځې یو خدای دی، او بس.» او د جنگیالي په هکله هغه هغوی ته (د یوې ابلاغي پوښتنې په توګه) وویل، «دا خو به هغه جنگیالی نه وي؟» (هغه، زه چې یې پېژنم!).

خو هغوی پوه نه شول چې له دې خبرې څخه یې مقصد څه و. نو هغه له یوه څخه بل ته خبره اوږده کړه، چې په دې ډول یې خبرې کولې، هر یوه ته یې د جنگیالي په هکله ویل، «آیا دا هغه جنگیالی نه

● بنه سړی پوه د دعاگانو کیسه ●

دی؟» خو هیڅوک هم نه پوهېدل چې د هغه مقصد څه و.

په دې وخت کې، په بنار کې یو غټ شور پیل شو، چې یو څوک دغه ډول خبرې کوي، د هغوی په عقایدو پورې ملنډې وهي، وایي چې یواځې یو خدای شته او داسې نور، او د جنگیالي په هکله په پورته ډول خبرې کوي. هغوی پوه شول چې دا به همدغه بنه سړی وي چې دعاگانې به یې بنوولې، ځکه چې هغه لا مخکې تر مخکې هغوی پېژندی؛ نو حکمونه وشول چې هغه دې ونیول شي. او که څه هم چې هغه تل هغوی ته په بېلو، بېلو بنو (لکه یو ځل د سوداگر، بیا د سوالگر، لکه چې پورته یاده شوه) بنکاره کېدی، هغوی په دې هم پوهېدل چې بنه سړی تل خپله بنه بدلوي، نو حکمونه وشول چې د هغه څار دي وشي او و دي نیول شي.

د هغه لټون پیل شو، چې په پای کې هغوی هغه ونیو او د وزیرانو مخ ته یې ودر اووه. هغوی له هغه سره خبرې پیل کړې، خو هغه هغوی ته عین شیان، لکه چې مخکې یاد شول، وویل – دا چې هغوی په ډېره لویه غلطۍ او حماقت کې دي، او دا چې دا په هېڅ صورت مقصد نه دی (یعنې، پیسې په هېڅ صورت

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

مقصد نه دی)، بلکه یواځې یو دی، چې هغه خالق دی، او داسې نور. او دا چې د هغه وطن خلک چې هغوی وایي چې خدایان دي هغوی به له دوی سره هېڅ مرسته ونشي کړای، ځکه چې هغوی هم یواځې انسانان دي. خو هغوی هغه لېونی وګاڼه، ځکه چې د هغه وطن ټول اوسېدونکي د پیسو په غلطۍ کې داسې ډوب شوي وو چې هرچا به چې د هغوی د غلطو نظریاتو پر ضد خبرې کولې هغه به لېونی ګڼل کېدی.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «خو دا د جنگیالی په هکله یې چې ته وایې 'آیا دا هغه جنگیالی نه دی؟!» له دې څخه دې مقصد څه دی؟» 0:41

هغه ځواب ورکړ، «یو وخت زه له یوه ځانګړي پاچا سره وم، او د هغه د جنگیالیو له ډلې څخه یو ورک شو. نو که دا هغه جنگیالی وي، نو زه یې پېژنم. سربېره پر دې، ستاسو دا باور چې په هغه وطن کې ټول خدایان دي دا هسې حماقت دی ځکه چې هغوی نشي کولی چې له تاسو سره مرسته وکړي. او زما په نظر، که تاسو پر هغوی زړه وتړئ، دا به ستاسو زوال وي.»

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته څنگه پوهېږي؟»

هغه وویل، «ځکه چې دغه پاچا (له چا سره چې هغه وخت تېر کړی و)، یو جوړ شوی لاس درلود – یعنې هغه یو د لاس انځور درلود چې پنځه گوتې او د لاس ټولې کرښې یې لرلې. دغه لاس داسې و لکه د ټولو نړیو او د اسمان او ځمکې له پیدایښت څخه تر زوال پورې زمانې د ټولو موجودو شیانو او ان هغه څه چې له هغه وروسته به راځي نقشه هر څه پر دغه لاس رسم شوي وو. د دغه لاس په کرښو کې د هرې نړۍ بڼه د هغې له ټولو جزیاتو سره داسې رسم شوې وه لکه پر یوه نقشه چې رسم شوې وي.

«سربېره پر دې، دغو کرښو د تورو تصویرونه جوړول، بېخي داسې لکه پر یوه نقشه، چې په هغې کې د هر ځای تر څنګ توري لیکل شوي وي خو معلومه شي چې هغه کوم ځای دی – یعنې دا چې دلته دا او دا بناړ پروت دی، او دلته دا او هغه سپند دی او داسې نور. په همدې ډول، د لاس کرښو چې د هر ځای تر څنګ د تورو تصویرونه جوړول په لاس باندې داسې انځور شوې وي چې ښودل یې چې هغه د څه استازیتوب کوي.

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

«د ټولو وطنونو، بنارونو، سیندونو، پلونو، غرونو او داسې نورو جزیات او نور ټول انفرادي شیان د دغه لاس پر کرښو باندي رسم شوي وو، او د هر شي تر څنګ داسې توري وو چې بنودل یې چې دا دغه شی دی او دا هغه شی دی. همدارنگه، ټول خلک چې په یوه وطن کې گرځي، د هغوی د ټولو تجربو په شمول، دا ټول هلته رسم شوي وو. له یوه وطن څخه بل وطن ته، له یوه ځای څخه بل ځای ته تللي ټول سرکونه هم ټول هلته رسم شوي وو. د همدې په مرسته زه پوه شوم چې دغه بنار ته څنګه راشم، او دا داسې کار دی چې بل هیڅوک به یې ونشي کولی. او که تاسو غواړئ چې ما کوم بنار ته ولېږئ، زه د دغه لاس د لارې په مرسته، پوهېږم چې هلته د تګ لاره څنګه پیدا کړم.

«له یوې نړۍ څخه بلې ته د تګ لاره هم هلته رسم شوي وه. هلته داسې لارې هم شته چې په هغو سره یو څوک کولی شي چې له ځمکې څخه اسمان ته پورته شي (دا دلیل چې اسمان ته ختل څنګه ناشوني دي دا دی چې مونږ ته لاره نه ده معلومه، خو پر دغه لاس، اسمان ته د ختلو لاره رسم شوي وه)، او پر دغه لاس د یوې او بلې نړۍ تر منځ د تګ ټولې لارې هم رسم شوي دي. د بېلګې په توګه، الیاس (ع)

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

په یوه لاره، چې پر دغه لاس رسم شوی وه، اسمان ته وخوت، په داسې حال کې چې موسی (ع) پر یوه بله لاره پورته شو، چې هغه هم پر دغه لاس رسم شوی وه، او ادریس (ع) پر یوه بېله لاره اسمان ته وخوت، او دا هم پر دغه لاس لیکل شوی وه. او په ورته ډول، د یوې او بلې نړۍ تر منځ ټولې لارې د دغه لاس پر کرښو رسم شوي وې.

«همدارنگه پر دغه لاس هر شی داسې موجود و لکه د هغه د پیدایښت پر وخت چې و، لکه اوس چې دی، او لکه په راتلونکي کې به چې وي. د بېلګې په توګه، صدوم داسې رسم شوی و لکه هغه چې د هغه د استوګنې پر وخت، له ویجاړتیا څخه مخکې و. د صدوم ویجاړتیا - دا چې هغه ویجاړ شو - هم پر دغه لاس رسم شوی و، او له ویجاړتیا څخه وروسته هم د صدوم یو انځور هلته و، ځکه چې پر دغه لاس د پخوا، اوس او راتلونکي انځورونه وو.

«نو ما پر دغه لاس ولیدل چې دغه وطن چې تاسو یې په هکله وایاست چې هغوی ټول خدایان دي، له ټولو هغو خلکو سره چې هغوی ته د مرستې له پاره لاس ورغځوي - هغوی به ټول له منځه لاړ او پوښانه

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

شي.» (دا ټول هغه څه وو چې بڼه سړي ورته وويل.)

هغوی د هغه څه په هکله چې ورته وويل شول ډېر ډېر حيران شول، ځکه چې هغوی داسې احساس کړه چې هغه په بڼکاره توگه ريښتيا ويل، ځکه چې کېدای شي چې هرڅه پر يوه نقشه رسم شي، هغوی پوه شول چې هغه ريښتيا ويل، ځکه چې د لاس دوي کرښې کولی شي چې داسې سره يو ځای شي چې يو توری جوړ کړي (په دې توگه، هغوی پوه شول چې هغه نشوای کولی چې ټوله کیسه له ځانه جوړه کړي نو هغوی يې خبرو ته ډېر حيران شول.)

نو هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «او دغه پاچا چېرې دی؟ بنایي چې هغه مونږ ته لاره راوښيي چې پیسې ترلاسه کړو.»

هغه ورته وويل، «تاسو اوس هم پیسې غواړئ؟ له ما سره د پیسو په هکله هېڅ خبرې مه کوئ!»

هغوی بیا پوښتنه وکړه، «خو بیا هم دغه پاچا چېرې دی؟»

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

«زه خپله هم نه پوهېږم، خو زه کولی شم چې تاسو ته یې کیسه وکړم:

«یو وخت په یو ځای کې یو پاچا او یوه ملکه وه چې یواځې یوه لور یې لرله. کله چې د هغوی عمر پر تېرېدلو شو، هغوی د هوبنیارو خلکو یوه جرگه ور وبلله چې هغوی ته مشوره ورکړي چې څنګه کولی شي چې خپله لور یوه مناسب سړي ته ور واده کړي. په هغې جرګې کې زه هم حاضر وم، ځکه چې د پاچا زه ډېر خوښېدم. زما مشوره دا وه چې هغه دې دا یوه جنګیالي ته ور واده کړي، ځکه چې دغه جنګیالي زموږ له پاره بڼه کارونه کړي وو، او ډېر وطنونه یې فتح کړي وو، نو دا مناسبه وه چې شهزادګۍ دې هغه ته د مېرمنې په توګه ورکول شي. زما مشوره بڼه ومنل شوه، او هر چا ورسره موافقه وکړه. هلته د شهزادګۍ له پاره د زوم د پیدا کولو له امله لویه خوښي جوړه شوه.

«او په دې توګه، هغوی خپله لور هغه جنګیالي ته ور واده کړه، او په پای کې هغې زېږون وکړ. ماشوم ډېر زیات ښکلی و – د هغه ښکلا له انساني چوکاټ څخه بېخي وتلې وه. د هغه وپښتان د سرو زرو وو، خو په هغو کې ټول لیدل کېدونکو رنګونو شتون

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

درلود. د هغه مخ د لمر په څېر ځلېدی، اوسترگي يې پرکېدې.

او دغه ماشوم بڼه پوره هوبنډیار زېږېدلی و. څنگه چې هغه پیدا شو، هغوی ولیدل چې پخه پوهه لري، داسې چې کله به چې خلکو خبرې کولې، هغه به د خدا پر وخت خندل، او داسې نور. په لنډه به يې ووايو، هغوی ولیدل چې هغه بڼه پوره هوبنډیار و، خو بیا هم هغه دا وړتیا نه لرله چې داسې صحیح حرکتونه وکړي لکه یو لوی سړی يې چې له خبرو سره کوي، یا داسې نور.

«پاچا یو خطیب، یعنی، یو ویناوال درلود، چې په بلاغت او فصاحت کې ماهر و. هغه کولی شول چې د پاچا په ستاینه کې بنایسته لنډې بوللې او شعرونه کمپوز کړي. دغه خطیب د خدای ورکړې وړتیا له کبله یو د بڼې وړتیا لرونکی خطیب و، خو پاچا هغه ته یوه لاره ور وښوده چې د فصاحت فن پرې پیاوړی کړي چې د هغې لارې په تعقیبولو سره هغه په ریښتیا سره یو بڼه ویناوال وگرځېد.

«پاچا همدارنگه یو هوبنډیار [سړی] درلود. هوبنډیار د خپلو خدای ورکړو هوبنډیارتیاوو له کبله هوبنډیار و،

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

خو پاچا هغه ته یوه لاره ور وښوده چې هغه څنگه کولی شي چې نور حکمت هم تر لاسه او پیاوړی شي، او په دې توگه هغه په ریښتیا سره یوحیرانوونکی هوبنیار وگرځېد. په همدې ډول، جنگیالی هم د خدای ورکړي قوت له مخې جنگیالی و، خو پاچا هغه ته داسې لاره ور وښوده چې پیاوړی او لا ډېر زورور شي، او په دې توگه هغه په ریښتیا سره یو عجیب او وپروونکی جنگیالی وگرځېدی.

«هلته یوه داسې توره ده چې په هوا کې راځوړنده ده، او دغه توره درې قوته لري: کله چې توره پورته شي، ټول مخالف پوځي جنرالان د خپل ژوند د ژغورلو له پاره تښتي، چې حتما د دښمن د ماتې سبب گرځي، ځکه کله چې جنرال تښتي او د جنگ د لارښوونې له پاره څوک نه وي، داسې هېڅ لاره نشته چې پوځ دې جگړه وگټي.

«خو بیا هم، پاتې خلک بنایي جگړه بیا منظمه کړي. د دې له پاره، توره دوي ځنډې (خوله) لري، چې هره څنډه یې ځانگړی قوت لري. یوه څنډه یې ټول پوځ چپه کوي، او بله یې له پښو غورځوي، چې بدنونه یې ډنگر او ناتوانه کېږي. په ساده توگه له هغه ځایه چې دغه توره پکې ده د هغې په ښورولو سره

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

دبښمنان په پورته ډول هرې خوا ته په ترتیب سره له پښو لویږي.

«پاچا جنگیالی ته وروښودله چې دغه توره څنگه ترلاسه کړي، او دا هغه څه وه چې هغه ترې داسې یو ستر ځواک ترلاسه کړ. ما هم هغه څه چې د خپلو مهارتونو له پاره مې ورته اړتیا لرله د پاچا د ښوونو په مرسته تر لاسه کړل.

«پاچا همدارنگه، یو وفادار ملگری درلود. هغه او پاچا داسې نژدې ملگرتیا سره لرله، داسې یوه حیرانوونکې او عجیبه دوه طرفه اړیکه، چې د هغوی له پاره په بشپړه توګه ناشونې وه چې یو بل دې د اوږدې مودې له پاره ونه گوري. او که څه هم چې څو ځلې هغوی یو له بل څخه د څه وخت له پاره بېل شول، خو هغوی هر یوه له ځان سره د دواړو ګډ انځور درلود، چې دوی به یو له بل څخه دلیرې والي پر وخت هغو انځورونو ته له کتنې څخه خوند اخیست. دغه انځورونه د پاچا او د هغه د وفادار ملگري انځورونه وو چې یو د بل پر وړاندې یې د هغوی سخته مینه ښودله، او یو بل یې په ډېره مینه په غېږ کې نیول او ښکلول. دغو انځورونو پر هغه چا چې دوی ته یې کتل داسې اغېزه درلودله چې په

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

ډېره سخته مینه باندې به یې هم غلبه کوله. اوس، دغه وفادار ملگري هم له هغه ځای څخه مینه تر لاسه کړه چې پاچا ورته وښوده چې هغه کولی شي ترې تر لاسه یې کړي.

«يو وخت راغی چې پورتنی هر څه لارل، هر یو هلته چې هغه ترې ځواک تر لاسه کړی و – ویناوال، جنګیالی، او د پاچا نور ټول خلک. د هغوی هر یو د هغه سرچینې ته لار چې خپل قدرت بیا تازه کړي.

«خو بېخی همدغه وخت، په نړۍ کې یو ډېر زورور طوفان راغلی. دغه طوفان په نړۍ کې هر څه گډوډ کړل، سیند یې پر وچه واړاوه، وچه پرسیند، دښته یې په ودانه واړوله او ودانه پردښته. هغه ټوله نړۍ پر بل مخ واړوله. طوفان د پاچا مانی ته ورننووت، او که څه هم چې هغه خرابه نشوه، خو طوفان پکې تېر شو او د شهزاده بچی یې له ځان سره واخیست. د گډوډۍ په منځ کې، څنگه چې هغه طوفاني باد هغه گران ماشوم له ځان سره واخیست، شهزاده گۍ هم د ملکې او پاچا سره په هغه پسې منډه کړه. هغوی ټول سره تیت شول، او هیڅوک نه پوهېږي چې اوس به چېرې وي.

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

هغه وخت مونږ یو هم هلته نه وو، ځکه چې مونږ هلته پورته د هغه ځای ته تللي وو چې د هغه قوت بیا نوی کړو. کله چې مونږ راستانه شوو، مونږ هغوی یو هم ونه لیدل. لاس هم هغه وخت ورک شو، او تر هغه وروسته، مونږ ټول سره تیت شوو. له هغه وخت راهیسې، مونږ یو هم نشو کولی چې د هغه ځای ته لاړ شو او د هغه قوت بیا نوی کړو، ځکه وروسته له هغه چې ټوله نړۍ پر بل مخ واوښته او ټول ځایونه سره گډوډ شول — سیند پر وچه، او داسې نور — دا بېخي ناشوني ده چې څوک دې پر اصلي لارو باندي لاړ شي، ځکه چې مونږ بېلو لارو ته چې د ځایونو له نویو موقعیتونو سره مناسبې وې اړتیا لرله. په دې توگه، مونږ ونشوای کولی چې هر یو خپلو ځایونو ته ستانه شو، او خپل قوتونه بیا نوی کړو. خو پر مونږ هر یو پاتې اغېزې هم ډېرې لویې دي، نو که دغه ځواکمن جنگیالی د پاچا جنگیالی وي، بیا هغه خامخا یو ډېر غښتلی جنگیالی دی.» (دا ټول هغه څه وو چې بڼه سړي خلکو ته وویل.)

خلک هغه څه ته چې بڼه سړي وویل ډېر حیران شول. هغوی هغه له ځان سره وساتې، او (که هغه جنگیالی چې د هغوی پر لوري راروان و په حقیقت کې هغه جنگیالی وي چې بڼه سړي پېژانده) هغوی

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

به ده ته اجازه ورنه کړي چې هغوی پرېږدي او دی لار شي.

اوس، جنگیالی په پرله پسې توگه رانژدې کېدی، او بیا، بیا به یې تر حان مخکې خپل پیغامونه رالېږل. په پای کې، هغه بڼار ته راورسېد او له بڼار څخه دباندې یې واړول. هغه بیا هغوی ته استازي ور ولېږل. هغوی وپري واخیستل، او له بڼه سړي څخه یې وغوښتل چې مشوره ورکړي. بڼه سړي ورته وویل چې د دې له پاره چې هغه پوه شي چې آیا هغه ریښتیا هم هغه جنگیالی دی (د پاچا جنگیالی دی)، هغه باید د دغه جنگیالی په کړنو او چلندونو باندې پوه شي.

نو بڼه سړی خپله جنگیالی ته ور ووت. هغه د جنگیالی کمپ ته ورسېد او د جنگیالی د جنگیالیو له ډلې څخه یې له یوه سره خبرې پیل کړې (یعنې، د هغه له ساتونکو څخه له یوه سره، خو د جنگیالی په هکله پوښتنې ځنې وکړي). بڼه سړي له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته د دغه جنگیالی له پاره څه کوي، او ته له هغه سره څنگه یوځای شوی یې؟»

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

هغه بڼه سړی ته - حوَاب ورکړ، «پېښه داسې وشوه چې، لکه چې زمونږ په تاریخونو کې لیکل شوي دي، په نړۍ کې یو ډېر لوی طوفان راغلی وو چې ټوله نړۍ یې په بله واړوله، سیند یې په وچه واړاوه او وچه په سیند، دښته په ودانه او ودانه په دښته او داسې نور، یعنې ټوله نړۍ یې په بل مخ واړوله. له دغه طوفان او اوبنتون څخه وروسته چې ټوله نړۍ یې په بل مخ واړوله، د نړۍ خلکو پرېکړه وکړه چې د ځانونو له پاره یو پاچا غوره کړي. هغوی خبرې اترې وکړې چې څوک د پاچا په توګه غوره کړي. د هغوی پایله دا شوه چې دا چې تر ټولو مهم شی د ژوند اصلي مقصد دی، نو هر څوک چې د اصلي مقصد له پاره تر ټولو ډېره قرباني ورکوي هغه باید پاچا شي. خو وروسته بیا هغوی بحث پیل کړ چې اصلي مقصد څه دی، او هغوی د دې موضوع پر سر پر ډلو ووېشل شول.

«یوه ګروپ وویل چې اصلي مقصد درنښت دی. هغوی وویل، 'مونږ ګورو چې درنښت د خلکو له پاره تر ټولو مهم شی دی. کله چې یو چا ته درناوی ونه شي - یعنې، کله چې یو څوک هغه ته سپک څه وایي - هغه داسې بڼیې لکه وژل شوی چې وي. له

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

دې امله درنښت د خلکو په ژوند کې تر ټولو مهم شی دی. خلک پام کوي چې ان مرو ته درنښت ورکړي - چې یو څوک په درنښت سره ښخوي، او داسې نور. (او د ښخولو پر وخت، مونږ د مړي په هکله وایو چې هر څه چې د هغه له پاره کېږي هغه د هغه د درناوي له امله کېږي.) دا له دې حقیقت سره، سره دي چې تر مړینې وروسته، مړ شوی شخص پیسو ته هیڅ اړتیا نه لري او نه هم کومه هیله لري چې پرې ترسره یې کړي، خو بیا هم خلک دې ته پام کوي چې د مړي درناوی وکړي. په دې توگه، درنښت اصلي مقصد دی.

«او دغه گروپ هڅه وکړه چې خپل ټکی په داسې نورو استدلالونو (په گډو وډو او احمقانه استدلالونو باندې) باندې ثابت کړي. نورو گروپونو هم چې لاندې پرې بحث شوی دی همداسې وکړل. هغوی ټولو ډېر استدلالونه وکړل چې ثابته کړي چې خپل گډوډ او احمقانه نظر پرځای ثابت کړي. د هغوی له ډلې څخه ځینې لاندې وړاندې شوي دي، خو [مؤلف] نه غوښتل چې د دغو نظریاتوله پاره ټول گډوډ استدلالونه وړاندې کړي، ځکه چې ځینې استدلالونه

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

په گډوډۍ کې دومره [مخکې دي] چې کېدای شي یو څوک د دغو غلطو نظریاتو تر اغېزې لاندې راشي.

«نو دغه گروپ پرېکړه وکړه چې اصلي مقصد درنښت دی، نو هغوی باید یو داسې دروند شخص ولټوي چې خپله هم د درناوي پلوی وي – یعنې، دا چې هغه درناوی لټوي او درناوی په پام کې نیسي (دغه ډول شخص 'د درناوي څښتن' دی ځکه چې هغه درنښت لري). دا چې هغه یو با دروند شخص دی، دا چې د هغه درناوی کېږي او د درنښت پلوي کوي، په دې توگه انساني طبیعت ته، چې د درنښت غوښتنه کوي، وده ورکوي، له دې امله، دغه شخص خپل ځان اصلي مقصد ته وقف کړی دی او هغه یې تر لاسه کړی دی، ځکه چې اصلي مقصد درنښت دی (دا ټول د هغوی احمقانه او گډوډ نظر و). له همدې امله، داسې یو سړی وړتیا لري چې پاچا شي. نو هغوی لارل چې داسې یو شخص ولټوي.

«په پای کې هغوی پر داسې خلکو پېښ شول چې له یوه زاړه سوالگر سره روان وو. شا او خوا پنځه سوه کسان په هغه پسې وو. هغوی ټول جتان وو، او دغه سړی هم جت و. دغه سوالگر وروند، پر ملا کروپ او گونگی و، خو دغه ټول خلک په هغه پسې وو،

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

حُکه چې هغوی ټول د هغه د کورنۍ غړي — د هغه خویندې، د هغه وروڼه او د هغه اولادونه وو چې په گډه یې هغه تېر جوړ کړی و چې په هغه پسې روان و او هغه یې روان کړی و. هغه د خپل درنښت په برخه کې ډېر خیر و — هغه یو ډېر بدخویه سړی و، چې تل به هغوی ته په وړه خبره ډېر زیات په غوسه کېدی. هغه به همپشه حکم کاوه چې نور خلک یې باید یوسي، او بیا به هغوی ته په غوسه کېدی.

«نو، دغه زور سوالگر یو ډېر دروند شخص دی، حُکه چې هغه ډېر درناوی لري. هغه همدارنگه د درنښت پلوی هم دی، حُکه چې هغه پر خپل درنښت باندې ډېر زیات پام کوي. په دې توگه، دغه گروپ د دغه سوالگر په موندلو خپل یو لوی ارمان ته ورسېدل، او هغوی له هغه څخه خپل پاچا جوړ کړ. دا چې جغرافیه اغېزه لري — یو وطن یوه درنښت ته وده ورکوي او پالنه یې کوي، په داسې حال کې چې یو بل وطن یوې بلې ځانگړتیا ته وده ورکوي — په دې توگه دغه گروپ (چې په خپلو منځونو کې یې پرېکړه کړې ده چې درناوی اصلي مقصد دی) داسې یو وطن ولټاوه چې وقار ته وده ورکوي. هغوی داسې یو وطن پیدا کړ او پکې مېشت شول.

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

«یوه بل گروپ استدلال وکړ چې درنښت اصلي مقصد نه دی، او هغوی دې پایلې ته ورسېدل چې وژنه اصلي مقصد دی. دا ځکه چې مونږ گورو چې ټول ژوندي شیان مراوی کېږي او مړه کېږي. هر شی چې پر ځمکه باندې ژوند کوي – گیا گانې، بوټي، انسانان او هر شی – دا هر شی په پای کې مراوی کېږي او له منځه ځي. په دې توگه، د هر شي اصلي مقصد مراویتوب او مرگ دی. له دې امله، هغه څوک چې وژل کوي او د خلکو د مړینې سبب گرځي، په دې توگه نړۍ د هغې [نړۍ] د مقصد خوا ته نژدې کوي. نو هغوی پرېکړه وکړه چې اصلي مقصد وژنه ده.

«هغوی د داسې چا په لټون ووتل چې وژونکی وي – په ځانگړې توگه د یوه غوسه سوي او غچ اخیستونکي سړي، ځکه چې (د هغوی د ناوړه تعبیر شویو نظریاتو له مخې) داسې یو سړی مقصد ته نژدې وي. داسې یو سړی وړتیا لري چې پاچا شي. هغوی لټون کاوه چې یوه چیغه یې واورېده. هغوی پوښتنه وکړه، 'دغه چیغه څه ده؟'

«هغوی ته وویل شول چې دغه چیغه د دې له امله وه چې یو چا خپل مور او پلار ووژل. هغوی ټولو

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

وویل، 'آیا تر ده لا هم چې خپل پلار او مور وژني
ډېر زړور او غوسه ناک وژونکی شته؟ دغه سړي
اصلي مقصد تر لاسه کړی دی!'

«نو دا چې هغه د هغوی په زړه پورې سړی و، نو
هغه یې خپل پاچا کړ، او هغوی هم د داسې ځمکې په
لټه کې شول چې وژونکی زېږوي. هغوی یوه ډېره
غونډی لرونکي سیمه پیدا کړه چې وژونکي پکې
اوسېدل، او هغوی هلته لارل او له خپل پاچا سره
مېشت شول.»

«بل ګروپ بیا داسې استدلال وکړ چې یو څوک چې
ډېر پرېمانه خواږه لري، خو نورمال انساني خواږه
نه خوري بلکه یوازې چاڼ شوي خواږه (لکه شیدې،
چې مغز یې زیر نشي) خوري هغه باید پاچا شي. خو
هغوی ونشول کولی چې داسې یو څوک پیدا کړي
چې نورمال انساني خواږه نه خوري، نو د لنډ مهال
له پاره یې یو شتمن سړی چې ډېر خواږه یې لرل تر
هغه وخته پورې وټاکي څو چې هغوی له خپل په
زړه پورې سړي سره سم داسې یو څوک پیدا کړي
چې هغه نورمال انساني خواږه نه خوري. په ورته
وخت کې هغوی دغه شتمن شخص تر هغه پورې
پاچا کړ چې هغوی داسې یو شخص پیدا کړي، چې

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

هغه وخت به بیا شتمن شخص تاج پرېږدي او هغوی به بیا هغه بل شخص پاچا کوي. هغوی هم داسې یوه حُمکه و ټاکله چې داسې پالنه کوي، او هغوی لارل چې هلته مېشت شي.

«یوه بل گروپ استدلال وکړ چې یوه بڼکلی بڼه باید پاچا شي، حُکه چې اصلي مقصد دا دی چې انسان باید په حُمکه کې خپور شي، له دې امله چې دا اصلي دلیل دی چې له پاره یې نړۍ پیدا شوي ده. او دا چې یوه بڼکلی بڼه په حُمکه باندې د انسان د خپرېدلو له پاره جنسي غوښتنه ډېروي، په دې توگه هغه اصلي مقصد رامنځته کوي، له دې امله یوه بڼکلی بڼه باید پاچا وي. نو هغوی یوه بڼکلی بڼه و ټاکله او خپله پاچا یې کړله. هغوی داسې یوه حُمکه و ټاکله چې بڼکلا یې زېږوله او هغوی لارل او هلته مېشت شول.

«یوه بل گروپ استدلال کاوه چې اصلي مقصد خبرې کول دي. دا په دې چې پر حیواناتو باندې د انسان لوړوالی په خبرو کولو سره دی، او دا چې دا د سړي اصلي لویوالی دی، له دې امله دا باید اصلي مقصد وي. نو هغوی د داسې یوه سړي په لټه کې شول چې خبرې کوي – داسې یو څوک چې کولی شي چې په فصاحت سره خبرې وکړي او داسې یو څوک چې په

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

ډېرو ژبو باندې پوهېږي او همېشه ډېرې خبرې کوي. داسې یو سړی اصلي مقصد ته نژدې وي. هغوی لارل او د [لوېدیزي اروپا] یو لېونی یې پیدا کړ چې هاخوا دې خوا گرځېدی او له ځان سره به یې خبرې کولې. هغوی پوښتنه وکړه چې هغه په کومو ژبو باندې پوهېږي، او په حقیقت کې هغه پوهېدی. نو (د هغوی د ناوړو نظرونو له مخې) دغه سړي اصلي مقصد تر لاسه کړی و، ځکه چې هغه په فصاحت سره خبرې کولې، په ډېرو ژبو پوهېدی او ډېرې خبرې یې کولې، ان تر دې چې هغه له خپل ځان سره خبرې کولې. نو له دې کبله، دغه سړی د هغوی په زړه پوري یا د ارمانونو پوره کونکی سړی شو او هغوی د خپل پاچا په توګه ومانه. هغوی داسې یوه ځمکه و ټاکله چې د هغوی مقصدونه پکې پایلې ته رسېدل، او هغوی لارل او له خپل پاچا سره هلته مېشت شول. داسې به یې وګڼو چې هغه هغوی ته د سمې لارې لارښوونه وکړه...

«خو یوه بل ګروپ استدلال کاوه چې اصلي مقصد خوښي ده. ثبوت دا دی چې کله چې یو ماشوم چې هلک وي پیدا شي، مونږ خوښي کوو؛ په واده کې مونږ خوښ یو؛ کله چې یو وطن بل وطن فتح کوي هغوی خوښ وي. نو د هر شي اصلي مقصد باید

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

خوښي وي. نو، هغوی د داسې چا لټون پیل کړ چې تل خوښ وي، دا چې هغه اصلي مقصد ته نژدې دی — هغه به د هغوی پاچا وي. هغوی لارل او یو کافر یې پیدا کړ چې یو خیرن کمیس یې پر غاړه و او د شرابو یو بوتل ورسره و. ډېر نور کافران هم په هغه پسې روان و. دغه کافر ډېر خوښ و (حککه چې هغه ډېر نشه و). هغوی وویل، دا څومره خوشحاله کافر دی، هغه هېڅ اندېښنې نه لري، نو دغه کافر د هغوی ارمان پوره کوونکی شو، حککه چې هغه د خوښۍ اصلي مقصد تر لاسه کړی و. هغوی هغه خپل پاچا وټاکي. داسې به یې وانگېرو چې هغه هغوی په سمه لاره روان کړل... هغوی داسې یوه حکمه غوره کړه چې د هغوی مقصد پکې پالل کېدی: یوه د انګورو د ټاکونو او ورته نورو شیانو سیمه، چې هغوی به واین ځنې جوړول، او له زړو څخه یې شراب، څو هېڅ شی یې هم بې ځایه لارنشي، حککه چې د هغوی له پاره اصلي مقصد دا و چې شراب وڅښي او نشه شي او همپشه خوشحال اوسي. که څه هم چې دغه کار له خوند اخیستنې سره هېڅ تړاو نه درلود، خو هغوی یې په لټه کې وو، حککه چې هغوی داسې هېڅ نه لرل چې ورته خوشحاله شي؛ له دې سره هم هغوی داسې احساسوله چې خوښي بېله دلیله هغوی اصلي مقصد

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

ته رسوي. هغوی داسې یوه حُمکه و ټاکله چې دغه ډول پالنه یې کوله، او لارل او هلته مېشت شول.

«یوه بل گروپ استدلال وکړ چې تر ټولو مهم شی پوهه ده. هغوی یو ډېر هوبنیار شخص ولټاوه او هغه یې خپل پاچا غوره کړ، داسې یوه حُمکه یې ولټوله چې پوهه یې پاله، او لارل او هلته مېشت شول.

«یوه بل گروپ استدلال وکړ چې اصلي مقصد دا دی چې بدن ته د بدن جوړولو له پاره مناسب خواړه او اوبه ورسول شي. هغوی داسې یو څوک ولټاوه چې بدن یې بڼه جوړ و – چې ډېر لوی غړي یې لرل او تمرین یې کاوه چې نور یې هم غړي غټ شي – حُکه په دې چې هغه داسې لوی بدن درلود، نو هغه په نړۍ کې یوه لویه برخه لرله (په دې چې هغه ډېر حای نیولی و)، او هغه اصلي مقصد ته، چې د بدن جوړول دي، ډېر نژدې دی. داسې یو شخص باید پاچا وي. نو هغوی لارل او یو جگ سړی یې پیدا کړ. هغه د هغوی د ارمانونو پوره کوونکی شو، حُکه چې یو څوک چې لوی بدن لري هغه اصلي مقصد ته نژدې دی، او هغوی هغه خپل پاچا کړ. هغوی داسې یوه حُمکه ولټوله چې د دغه حالت د پالنې له پاره جوړه وه، او هغوی لارل او هلته مېشت شول.

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

«بیا یو بل ګروپ و چې استدلال یې کاوه چې دا پورتنی یو هم اصلي مقصد نه دی. بلکه، اصلي مقصد دا دی چې یو څوک خپل ځان خدای ته په عبادت، عاجزی او داسې نورو کولو کې قرباني کړي. هغوی یو بڼه سړی یا لارښود ولټاوه او د خپل پاچا په توګه یې وټاکي.» (هوبنیر لوستونکی به پوه شي چې لومړني ټول ګروپونه پوره په غلطه او بې لارې روان وو، او یوازې دغه وروستی ګروپ حقیقت ته رسېدلی و. هغوی نېکمرغه دي!) دا ټول هغه څه وه چې دغه جنگیالی و بڼه سړي ته – وویل.

هغه همدارنګه ده ته وویل چې هغوی (هغه جنگیالیان چې د جنگیالی په چاپېر راتول شوي وو) د هغو بدن جوړوونکیو له ډلې څخه دي چې د لوی بدن خاوند یې خپل پاچا جوړ کړی دی. یوه ورځ، د دغو جنگیالیو یوه ټولې په یوه لښکر پسې چې د خوراک، څښاک، او داسې نورو واګونونه یې وړل، روان وو. دغو بڼو جوړو خلکو پر نورو خلکو باندې خپله وپره اچولې وه، ځکه چې هغوی لوی او غښتلي خلک وو، او هر څوک به چې ورسره مخامخ کېدل نو بې له شکه به یې لاره ترې اړوله. نو، دغه عسکر چې روان وو، له هغې بلې خوا یو خاص جنگیالی پرې راغی (دا هغه جنگیالی و چې اوس له هغوی سره

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

(و)، او کله چې عسکرو ته راورسېد نو دغه جنگیالی له څرک څخه لاره وانه روله. بلکه، هغه مخامخ د عسکرو پر منځ ورغی او هغوی یې هرې خوا ته خپاره کړل. عسکر له هغه څخه ووپرېدل. په ورته وخت کې، هغه واګونونو ته چې په عسکرو پسې روان وو، ورغی، او ټول هغه څه یې چې هلته وو وخورل. جنگیالی (د هغه لوی قوت ته، چې هغه له ټولو عسکرو څخه ونه ډار شو، او نېغ په نېغه د هغوی پر منځ ورغی او په واګونونو کې شته هر څه یې وخورل) سخت حیران شول. نو هغوی سمدلاسه د هغه په وړاندې پرمخې پرېوتل او غږ یې وکړ چې، «ژوندی دې وي پاچا!» د هغوی د عقیدې له مخې چې اصلي مقصد بدن جوړونه ده، هغوی پوه شول چې دغه ډول جنگیالی د پاچایۍ وړتیا لري. د هغوی خپل پاچا به یې له شکه چې خپله هغه ته پاچایي ور وسپاري، ځکه چې داسې یو بڼه بدن لرونکی پاچا چې د پاچایۍ وړتیا لري پیدا شوی دی.

او په حقیقت کې، دا هغه څه وو چې پېښ شول. دغه جنگیالی د دغه ګروپ له خوا د پاچایۍ له پاره ونيول شو، او، دغه عسکر خبره داسې پای ته ورسوله، «دا هغه جنگیالی دی چې اوس مونږ ورپسې روان یو چې نړی فتح کړو. خو زموږ جنگیالی [پاچا] وایي

بنه سري يوه د دعاگانو كيسه

چې دی د نړۍ په فتح کولو کې یو پټ مقصد لري. د هغه اراده هېڅ داسې نه ده چې نړۍ دې د هغه تر واکمنۍ لاندې راشي، بلکې هغه یو پټ مقصد لري. (پورته ټول هغه څه وو چې دغه جنگیالي [ساتونکي] هغه بنه سري ته وویل چې له هغه څخه یې پوښتنه کړې وه چې هغوی څنگه د جنگیالي پلویان وگرځېدل.) 0:47

بنه سري پوښتنه وکړه، «او ستاسو د جنگیالي [پاچا] د ځواک ماهیت څه دی؟»

جنگیالي ځواب ورکړ، «یو وخت یو ځانگړی وطن و، چې نه یې غوښتل چې تسلیم شي. نو جنگیالي خپله توره راواخیسته. دغه توره درې قوتونه لري: کله چې هغه پورته شي، ټول پوځي جنرالان تښتي، او داسې نور،» (یعنې، هغه درې قوتونه چې مخکې یاد شول).

کله چې بنه سري دا واورېده، هغه پوه شو چې دا په حقیقت کې هغه د پاچا جنگیالی دی. نو بنه سري له جنگیالي سره چې د هغوی پاچا و د لیدو غوښتنه وکړه. هغوی ده ته وویل چې هغوی به جنگیالی خبر کړي او له هغه څخه به وپوښتي چې اجازه ورکوي

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

که نه؟! هغوی لارل چې له هغه څخه پوښتنه وکړي او هغه هم د ده د ورتگ له پاره اجازه ورکړه.

کله چې بڼه سړی- د جنگیالي په وړاندې حاضر شو، هغوی سره وپېژندل او د یو ځل بیا لیدني له امله ډېر زیات خوښ شول. خو د پاچا او د هغه د زوی په یادولو سره هغوی ژړا هم وکړه، په دې توگه یې هم گډه خوښي وکړه او هم ژړا.

بڼه سړي او جنگیالي هغه کیسي چې پر هغوی تر دغه ځایه پورې تر رارسېدلو تېر شوي وي یو له بل سره شریکي کړي. جنگیالي بڼه سړي ته وویل چې له طوفاني باد څخه وروسته، چې هرڅوک تیت او پرک شوي وو، چې هغه له خپل ځای څخه چې هلته د خپل قوت د تازه کولو له پاره تللی و بېرته را وگرځېد، او ویې لیدل چې پاچا او د هغه ټول خلک هلته نشته، نو هغه په خپله مخه لار. هغه د پاچا پر ټولو خلکو وگرځېد - هغه پوهېدی چې هغه په هغه ځای کې دی چې هغوی پکې دي. په نورو ټکو، کله چې هغه یوه ځانگړي ځای ته راغی، پوه شو چې پاچا بې له شکه هلته و، خو هغه ونشو کولی چې هغه ولټوي او پیدا یې کړي. په ورته ډول، کله چې هغه یوه بل ځای ته راغی نو پوه شو چې ملکه هلته ده،

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

خو هغه ونشول کولی چې هغه ولټوي او پیدا یې کړي. دا حالت د پاچا پر هر سړي راغلی و، جنگیالي [پاچا] وویل، «البته، زه پر تا راونه گرځېدم» (یعني، پر هغه خای رانه غلم چې ته پکې وي).

بڼه سړي وویل، «خو زه د هغه خای په گډون چې ته پکې وي پر هغو ټولو باندي راتېر شوم. کله چې زه له یوه ځانگړي ځایه راتېرېدم ما د پاچا تاج ولید، او زه پوه شوم چې بی له شکه چې پاچا هلته و، خو ما ونشول کولی چې هغه ولټوم او پیدا یې کړم. کله چې زه پر یوه بل خای راتېرېدم، ما یو د وینو سمندر ولید، نو پوه شوم چې دغه سمندرگی خامخا د ملکي د اوبسکو دی، چې پر دغو ټولو پېښو باندي ژاري. ملکه هر و مرو هلته وه، خو لټول او موندل یې ناشوني وو.

«بیا زه د شیدو پر یوه سمندرگی راغلم، نو پوه شوم چې دغه سمندرگی د هغې شهزادگی د شیدو دی چې زوی یې ورک شوی و. ډېرو شیدو پر هغې باندي فشار راوړی، او دغه د شیدو سمندرگی ځني جوړ شوی دی. شهزادگی هر و مرو هلته وه، خو دا ناشوني وه چې هغه ولټول شي او وموندل شي.

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

«بیا زه مخکې لارم او د ماشوم طلايي وپښتان مې ولیدل چې خواره واره پراته وو. ما له هغو څخه یو هم راوانه خیست، خو زه پوه شوم چې ماشوم خامخا هلته و، خو دا ناشونې وه چې هغه ولټول شي او وموندل شي.»

«او زه همداسې تلم او د واینو پر یوه سمندرګي ورغلم. زه پوه شوم چې دغه سمندرګي خامخا د خطیب له خبرو څخه جوړ شوی دی، چې د پاچا او ملکې په وړاندې رپړي او هغوی ته توصیه کوي، او بیا ګرځي او شهزادګي ته توصیه کوي. هغه لفظونه دغه د واین سمندرګي جوړوي. خو ما ونشول کولی چې هغوی ومومم.»

«زه مخکې لارم او یوه تیره مې ولیدله چې پر هغې باندي یو د لاس انځور کښل شوی و چې ټولې کرښې پکې موجودې وې، نو زه پوه شوم چې هوښیار سړی هرومرو هلته و. هغه پر دغې تیرې یو د لاس انځور کیندلی و، خو دا ناشونې وه چې هغه وموندل شي.»

«په مخکې تګ سره، زه یوه غره ته ورسېدم چې په هغه کې مې طلايي مېزونو، د نندارې الماری، او د پاچا نوره خزانه چې په ترتیب سره ایښي وه ولیدله.»

🌀 بڼه سړی پوه د دعاگانو کیسه 🌀

زه پوه شوم چې خزاندار هر ورو مرو هلته دی، خو دا ناشونی وه چې هغه وموندل شي.»

جنگیالی [پاچا] وویل، «زه هم پر دغو ټولو ځایونو باندې راتېر شوم، خو ما د ماشوم له طلايي وپښتانو څخه یو څو راواخیستل. ما اووه وپښتان چې د ټولو لیدل کېدونکو رنگونو استازیتوب یې کاوه راواخیستل، او له ځان سره مې کلک وساتل. زه په هغه ځای کې پاتې شوم چې پکې وم او په هغه څه باندې مې چې وابڼه وه او که بل څه چې هلته موجود و صبر وکړ، تر هغه چې داسې هېڅ هم پاتې نشول چې زه پرې وخت تېر کړم. بیا زه پر خپله مخه لاړم، خو کله چې له هغه ځای څخه تلم، له ما څخه خپله لاینده هلته پاتې شوه.»

بڼه سړي وویل، «ما ستا لاینده ولیده! او زه بڼه پوه شوم چې هغه ستا لاینده وه، خو ما نشو کولی چې تا ومومم.»

جنگیالی [پاچا] خبرو ته دوام ورکړ او بڼه سړي ته یې هغه څه وویل چې هغه ته له هغه ځای څخه له تگ څخه وروسته ورپېښ شوي وو او دی پکې و. «ما مزل کاوه، کاوه تر هغه چې له دغو عسکرو

● بنه سري يوه د دعاگانو كيسه ●

سره مخامخ شوم. زه د دوی کمپ ته ورننوتلم ځکه چې زه ډېر وړی وم او غوښتل مې چې خوراک وکړم، خو څنگه چې زه د دوی منځ ته ورغلم، دوی زه خپل پاچا کړم. اوس زه ځم چې نړۍ فتح کړم، خو زما مقصد دا دی چې بنایي زه پاچا او د هغه خلک پیدا کړم.»

بيا بنه سري د جنگيالي [پاچا] څخه پوښتنه وکړه، «له دغو خلکو سره څه کېدای شي؟» هغه د هغه وطن خلکو ته اشاره وکړه چې د پیسو په هوس کې دومره لوېدلي وو چې داسې احمقوتوب ته رسېدلي وو چې عقیده یې لرله چې شتمن خلک د هغوی په نظر خدایان دي او داسې نور حماقتونه چې دغو خلکو پرې عقیده لرله.

جنگيالي [پاچا] و بنه سري ته ځواب ورکړ چې ده له پاچا څخه اورېدلي وو چې دا شونې ده چې یو څوک چې په هر هوس کې لوېدلی وي ترې را واپستل شي، خو که یو څوک د پیسو په هوس کې لوېدلی وي، دا بېخي ناشونې ده چې ترې را واپستل شي. هغه وویل، «ته به پر هغوی باندي هېڅ اغېز هم ونه لري. دا بېخي ناشونې ده چې هغوی ترې راوباسي.» خو، هغه له پاچا څخه اورېدلي وو چې د تورې په لاره،

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

له کوم خای څخه چې هغه خپل ځواک تر لاسه کړی دی، دا شونې ده چې یو څوک چې د پیسو په دغه هوس کې لوېدلی او ان ډوب شوی وي، راواپستل شي.

بڼه سړی له جنگیالي [پاچا] سره څه وخت پاتې شو. او د دغه وطن د اوسېدونکو په هکله چې له بڼه سړي څخه یې غوښتنه کړې وه چې د هغوی په استازیتوب جنگیالي ته ورشي، هغوی وخت اوږد کړ. بڼه سړي جنگیالی دې ته وهڅاوه چې د دغه وطن د خلکو له پاره وخت اوږد کړي، نو هغه د هغوی له پاره وخت اوږد کړ. جنگیالي [پاچا] او بڼه سړي په خپلو کې شفرونه سره تبادله کړل څو دوی وکولی شي چې یو له بل سره تماس ولري، او بیا بڼه سړی پر خپله مخه لاړ.

په لاره کې، بڼه سړي- داسې خلک ولیدل چې روان وو او دعاگانې یې کولې، او د دعاگانو کتابونه یې له ځانونو سره لېږدول. دی له هغوی څخه وډار شو او هغوی له ده څخه وډار شول. دی هلته ودرېد چې دعا وکړي، او هغوی هم دعا وکړه. بیا ده له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «تاسو څوک یاست؟»

🌀 بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

هغوی وویل، «د طوفاني باد په وخت کې، هغه وخت چې انسانان په گروپونو کې سره تیت شول، چې هر یوه بېله بېله لاره ونيوله (لکه چې پورته یاد شول)، مونږ داسې پرېکړه وکړه چې په منظمه توګه خپل ځانونه داسې وقف کړو چې خدای ته دعا وکړو. مونږ یو بنه سړی یا لارښود پیدا کړ او خپل پاچا مو وټاکه.»

کله چې بنه سړي دا واورېدل، ډېر زیات خوښ شو، ځکه دا هغه څه و چې هغه خپله غوښتل. نو هغه له هغوی سره خبرو کولو ته دوام ورکړ او هغوی ته یې خپلې دعاګانې، تصنیفات، او طریقي ور وښودلې. د ده د وینا په اورېدلو سره، د هغو سترګې وغړېدې او پوه شول چې دی څومره د یوې لویې مرتبې خاوند سړی دی، او هغوی سمدلاسه دی د خپل پاچا په توګه و منلې. د هغوی اصلي پاچا په بې پروایۍ سره تاج ده ته ورکړ، ځکه چې هغوی پوه شول چې دی څومره لوړه مرتبه لري.

بنه سړي هغوی ته لارښوونه وکړه او هغوی یې روښانه کړل، او هغوی یې له ډېر لوی او مکمل صدق سره اشنا کړل. هغوی له اصله هم په صدق کې و (ځکه چې هغوی خپل ځانونه دعا ته وقف کړي

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

و)، خو دغه بڼه سړي- هغوی دومره روښانه کړل چې د لوړې درجې صدق ته ورسېدل. بڼه سړي و جنگیالي [پاچا] ته یو پیغام ورولپړی چې څنگه هغه دغه خلک وموندل او د هغوی پاچا شو.

په ورته وخت کې، د پیسو د وطن خلکو ادامه ورکړه چې خپل ځانونه خپلو زړو لارو ته، لکه چې یاده شوه، وقف کړي. هغه د وخت او بردوالی چې جنگیالي [پاچا] هغوی ته ورکړی و، پای ته رسېدونکی و او هغوی ډېر په وېره کې وو. هغوی خپلو کارونو ته دوام ورکړ، قربانۍ او عنبربوی یې کول، او خپلو خدایانو ته یې دعاگانې کولې. هغوی په خپلو کې سره هوکړه وکړه چې هغوی باید، ډېر شتمن وطن ته چې د هغوی د پوهې له مخې یې ټول استوګن خدایان وو، د د پلاوي د لپړلو خپل اصلي پلان تعقیب کړي. هغوی به خامخا دوی و ژغوري، ځکه چې هغوی ټول خدایان وو. نو دوی هغوی ته قاصدان ورولپړل.

کله چې دغه قاصدان پر لاره وو، هغوی ورک شول. هغوی له داسې یوه سړي سره مخامخ شول چې پر لکړه روان و، او د هغه لکړې د هغوی له ټولو خدایانو څخه ډېر ارزښت درلود - د هغه په لکړه کې ظریف کاني لگېدلي وو او د هغوی د ټولو

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

خدایانو له شتمنی څخه یې ډېر ارزښت درلود (یعنې د هغوی د خپل وطن او د هغه وطن چې هغوی ور روان وو د دواړو خدایان – لکړې د هغوی ټولو له شتمنی څخه ډېر ارزښت درلود). همدارنگه هغه داسې یوه خولی پر سر کړې وه چې په داسې ظریفو کابو باندي سینگار شوي وه چې د یوه لوی بخت ارزښت یې درلود. هغوی سمدلاسه پر ځمکه پرپوتل او د هغه په وړاندي سجده شول، ځکه چې د هغوی د عقیدې له مخې، دغه سړی د هغوی د ټولو خدایانو پر سر خدای و، ځکه چې هغه داسې لوړه شتمني درلوده. (دغه سړی په اصل کې هغه د پاچا خزاندار و.)

سړي له هغوی څخه پوښتنه وکړه، «دا ستاسو له پاره نا اشنا ده؟ له ما سره راحئ، زه به تاسو ته وښیم چې شتمني څه وي!»

نو ده هغوی هغه غره ته بوتلل چې د پاچا خزانه پرې ایښې وه او هغوی ته یې خزانه وروښوده. هغوی سمدلاسه پر ځمکه پرپوتل او ځانونه یې تابع وگرځول، ځکه چې (د هغوی د احمقانه او گډوډو نظریاتو له مخې چې پیسې او شتمني پکې اصلي شیان دي) د هغوی په سترگو کې هغه د ټولو خدایانو

🌀 بڼه سپری یوه د دعاگانو کیسه 🌀

پر سر خدای و. البته هغوی هلته څه قربانی وړاندې نه کړې - خو د هغوی د عقیدې له مخې چې هغه یو خدای و هغوی باید خامخا دغه خدای ته قربانی وړاندې کړې وای. دا له دې امله چې کله چې دغه قاصدان لېږل کېدل، هغوی ته ویل شوي وو چې په لاره کې هېڅ قرباني وړاندې نه کړي. که هغوی په لاره کې قرباني وړاندې کړې وای، هغوی به یو هم نه وای پاتې، ځکه چې بنایي هغوی په څه خزانه وړبرابر شوي وای، یا کوم یو یې په کوم تشناب کې یوه خزانه موندلې وای (او هغه به بیا د هغوی له پاره خدای ګرځېدلی وای)، او هغوی به خپل ځانونه هغه خدای ته قرباني کړي او هېڅ به هم نه وای پاتې. په دې توګه، د وطن اوسېدونکو قاصدانو ته اخطار ورکړی و چې په لاره کې هېڅ قرباني ونه کړي. که څه هم چې هغوی ډاډه وو چې هغه د ټولو خدایانو پر سر خدای دی ځکه چې هغه داسې بې شانه ډېره شتمني لري، خو په دې دلیل هغوی دغه خزاندار ته هېڅ قرباني وړاندې نه کړه.

قاصدانو بیا په خپلو منځونو کې پوښتنه راپورته کړه چې ولې باید هغو خدایانو ته ورشي - یعنې، هغه وطن ته چې خلک په کې ډېر شتمن وو او هغوی خدایان ګڼل - ځکه چې بې له شکه دغه سپری کولی

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

شي چې دوی و ژغوري، حُکه چې دغه سړی (د هغوی د گډوډو عقایدو له مخې) تر ټولو لوی خدای دی، په دې چې هغه داسې بې شانه ډېره شتمني لري (چې له نورو څخه څو برابره ډېره ده). له دې امله، هغوی له دغه سړي څخه هیله وکړه چې د هغوی وطن ته ور سره لاړ شي، او هغه هم ومنله چې ورسره لاړ شي.

کله چې هغوی وطن ته بېرته ستانه شول، اوسېدونکي د داسې خدای په پیدا کولو سره ډېر زیات خوښ شول. هغوی ډاډه شول چې دا سړی به یې و ژغوري، حُکه چې (د هغوی د عقیدې له مخې) هغه داسې یو خدای و چې بې شانه شتمني یې لرله.

اوس نو، دغه سړي (د پاچا خزاندار چې د دغه وطن د خلکو له خوا د یوه خدای په توګه منل شوی و) لارښوونه وکړه چې تر هغه چې په وطن کې بدلونونه او پرمختګونه، نه وي شوي، هیڅوک هم باید هېڅ قربانۍ وړاندې نه کړي. (دغه خزاندار اصلاً یو لوی ولي و، حُکه چې هغه د پاچا له خلکو څخه و، چې هغوی ټول ډېر لوی وليان وو. د هغه په يقيني او ژوره توګه، د دغه وطن له سپکوونکیو او احمقانه کارونو څخه کلکه کرکه کېده، خو هغه نشول کولی

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

چې هغوی داسې جوړ کړي چې پر خپلو کږو لارو باندي اعتراف وکړي، نو په ورته وخت کې هغه هغوی ته لارښوونه وکړه چې لږ تر لږه د قربانیو له وړاندي کولو څخه ځان وساتي.)

خو د وطن خلکو له هغه څخه د دغه جنگیالي په هکله چې بهر یې اړولي وو پوښتنې پیل کړې. خزاندار هم وویل، «کېدای شي دا هغه جنگیالی وي؟!»

نو خزاندار جنگیالي ته ور ووت او د جنگیالي له خلکو څخه یې غوښتنه وکړه چې آیا شونې ده چې دی له جنگیالي سره یوه لیدنه وکړي. هغوی وویل چې هغوی به هغه خبر کړي او پوښتنه به ترې وکړي. نو هغوی لارل او له هغه څخه یې پوښتنه وکړه او هغه اجازه ورکړه، او خزاندار د هغه حضور ته ورغی. هغوی سره وپېژندل، او هغوی د یو بل په لیدو ډېرې خوښۍ او ژړاوي و کړلې.

جنگیالي بیا خزاندار ته وویل، «ته باید پوه شي چې ما زمونږ له هغه پر هېزکار بڼه سړي سره هم ولیدل، او دا چې هغه پاچا شوی دی.» (هغوی یو بل ته دا

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

هم وویل چې هغوی څنگه هغه ځای ته راغلل چې اوس پکې وو.

خزاندار جنگیالی ته وویل چې هغه د پاچا پر ځای او د هغه د ټولو خلکو پر خوا راغلی، خو هغه د هغوی دواړو پر خوا رانه غلی یعنی، د بڼه سړي- او جنگیالی پر خوانه و راغلی.

خزاندار له جنگیالی سره د دغه وطن په هکله چې خلک یې دومره بې لارې شوي دي خبرې وکړې او ویې ويل چې دی په داسې حماقت باندي سربدال شوی دی. جنگیالی و خزاندار ته هغه څه وویل چې بڼه سړي ته یې ویلي وو، یعنی، چې هغه له پاچا څخه اورېدلي وو چې دا بېخي ناشوني ده چې یو څوک چې د پیسو په هوس کې ډوب شوی وي د توري له لارې څخه پرته په بله لاره را واپستل شي (او دا هغه لاره وه چې جنگیالی ترې خپل ځواک ترلاسه کړی و). دغه یوازنی لاره ده چې دوی پرې را اېستل کېدای شي.

خو هغوی یو ځل بیا وخت اوږد کړ – خزاندار جنگیالی دې ته وهڅاوه چې د دغه وطن له پاره یو ځل بیا وخت اوږد کړي، نو جنگیالی هغوی ته بیا

🌀 بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

وخت ورکړ. خزاندار او جنگیالی یو له بل سره پټ شفرونه تبادله کړل. بیا خزاندار له جنگیالی څخه رخصت واخیست او دغه وطن ته ستون شو.

(خزاندار هغوی د هغوی د کږو لارو د تعقیبولو، بې لارې کېدنې او د پیسو په هوس کې د ورکېدنې له امله سخت گرم وگڼل او سمې لارې ته یې ور وبلل، خو هېڅ گټه یې ونه رسوله، ځکه چې هغوی مخکې تر مخکې پکې سخت پوب شوي وو، خو دا چې اوس هغوی ډېر ځلې د بنه سړي او خزاندار له خوا گرم کړل شوي وو — هغوی سربدال شوي وو او ویې ویل، «سمه ده، مونږ زموږ له غلطې څخه راوباسئ.» خو بیا هم دوی پر خپلو نظریاتو ټینګ وو او علاقه یې نه لرله چې خپلې ناوړې غلطې پرېږدي، بیا هم دوی هغو ته چې دوی یې گرمول وویل، «سمه ده، که تاسو ریښتیا وایاست، چې مونږ ډېر په غلطه او گډوډۍ سر یو، بیا تاسو مونږ زموږ له غلطې څخه راوباسئ!»)

خزاندار هغوی ته مشوره ورکړه چې دی پوهېږي چې جنگیالی خپل ځواک له کومه تر لاسه کړی دی، ده د هغې توري په هکله هغوی ته وویل چې هغه ترې خپل لوړ ځواک تر لاسه کوي. «نو راځئ چې

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

په گډه هلته لار شو چېرې چې دغه توره پرته ده، او تاسو به وکولی شئ چې پر جنگیالي باندې بری ومومئ.» اوس، د خزاندار اراده دا وه چې یو ځل چې هغوی هلته لار شي، هغوی به وکولی شي چې له خپلې غلطۍ څخه راووخې (ځکه چې دغې تورې ته تللي لاره داسې وه چې څنگه یو څوک کولی شي چې د پیسو له هوس څخه پرې راووخې).

هغوی د هغه نصیحت ومنلې. خزاندار او د وطن مشران چې د وطن خلکو ټاکلي وو— هغه چې هغوی خدایان گڼل (او هغوی په ریښتیا د سرو او سپینو زرو په گانو داسې پوښلي وو چې بېخي پرې راځنګېدلي، چې د دوی له پاره تر ټولو مهم شی وو) — سره گډ لارل.

خزاندار جنگیالي ته خبر ورولېږی چې هغه هغوی بیایي چې توره ولټوي، په دې نیت چې هیله لري چې پاچا او د هغه خلک به په لاره کې پیدا کړي. جنگیالي بېرته پیغام ورولېږی، «زه به هم له تاسو سره لار شم!»

جنگیالي داسې کالي واغوستل چې هغه خلک چې له خزاندار سره تلل پوه نشي چې هغه جنگیال دی خپله

● بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

دی، نو هغه خپله جامه بدله کړه او له خزاندار سره روان شو. هغوی پرېکړه وکړه چې بنه سړی هم خبر کړي. هغوی هغه خبر کړ، او هغه هم وویل چې هغه به له دوی سره لاړ شي.

بنه سړی هغوی ته ورووت، او شاته یې خپلو خلکو ته داسې لارښوونې پرېښودې چې داسې دعا وکړي چې خدای پاک هغوی ته بری ورپه برخه کړي – یعنې چې هغوی بری ومومي چې پاچا او د هغه خلک پیدا کړي. بنه سړی- تل د دې له پاره دعا کوله، او دعاګانې یې جوړې کړې وې چې په دې خاطر ولوستل شي. اوس، که څه هم، چې هغه له خزاندار او جنگیالی سره تلی چې پاچا او د هغه خلک ولټوي، هغه پر خپلو خلکو باندې له هر وخت څخه ډېر ټینګار وکړ چې په منظمه توګه دعا وکړي چې دوی هغوی پیدا کړي.

بنه سړی، خزاندار او جنگیالی ته ور ورسېد، چې د هغوی ترمنځ ډېره خوښي- خوښي او ژړا جوړه شوه. هغوی درې واړه – خزاندار، جنگیالی او بنه سړی- له "خدایانو"، د وطن له ډېرو شتمنو خلکو (چې په دغه وطن کې خدایان ګڼل کېدل)، سره یوځای په سفر ووتل.

● بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

په یوه ځانگړي لوري له سفر کولو څخه وروسته، هغوی یوه ځانگړي وطن ته ورسېدل. هلته د وطن خوا او شا ته ساتونکي وو، او هغوی له ساتونکیو څخه د وطن د څرنګوالي په هکله پوښتنه وکړه، او دا چې د هغوی پاچا څوک دی. ساتونکیو هغوی ته روښانه کړه چې د طوفاني باد په وخت کې، چې انسانان پر ګروپونو ووېشل شول، د هغوی د وطن خلکو پرېکړه وکړه چې ترټولو مهم شی پوهه ده، او هغوی یو لوی هوښیار شخص د خپل پاچا په توګه غوره کړ. خو په دا نژدې وختونو کې هغوی یو ډېر لوی هوښیار سړی موندلی، او اصلي پاچا خپل تخت هغه ته تسلیم کړ او هغوی هغه نوی هوښیار د پاچا په توګه ونيو، ځکه چې هوښیاري د هغوی له پاره ترټولو مهم شی دی، او دا چې هغوی داسې لوړ هوښیار شخص موندلی دی، نو د پاچا په توګه یې ونيو.

هغوی درې واړو (یعنې خزاندار، جنگیالي او بنه سړي) یو بل ته وویل چې ښایي دا زموږ حکیم وي (یعنې، د پاچا حکیم). هغوی غوښتنه وکړه چې آیا کېدای شي چې له هغه سره وګوري، او ساتونکیو ځواب ورکړ چې هغوی به هغه خبر کړي او پوښتنه

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

به ترې وکړي. هغوی لارل او پوښتنه یې وکړه، او هغه هم اجازه ورکړه.

نو هغوی درې واړه حکیم ته، چې د دغه وطن نوی پاچا و، ورغلل، او هغوی له یو بل سره وپېژندل ځکه چې دغه حکیم اصلا هغه د پاچا حکیم و. هلته ډېره زیاته خوښي - خوښي او ژړا، جوړه شوه. هغوی پر دې خبره وژړل چې څنگه به هغوی پاچا او د هغه خلک پیدا کړي. هغوی له حکیم څخه پوښتنه وکړه چې آیا هغه د پاچا د لاس په هکله څه خبر لري. ده هغوی ته وویل چې دی هغه لاس لري، خو له هغه وخت راهیسي چې هر څوک، د هغه طوفاني باد له امله چې پاچا او نور یې ورک کړل، سره تیت شول، دی نه غواړي چې هغه لاس وگوري، ځکه چې هغه یوازې په پاچا پورې اړه لري. خو هغه پر یوه تیره باندي د هغه لاس یو انځور کښلی دی چې د خپلو شخصي اړتیاوو له پاره بېکاروي، خو خپله لاس ته هغه هېڅکله هم نه گوري.

هغوی له حکیم سره خبرې وکړې چې هغه څنگه وکولی شول چې دې ځای ته چې اوس پکې و، راشي. هغه دوی ته وویل چې د طوفاني باد په وخت کې، هغه پر خپله مخه لار (او په لاره کې هغه له

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

دوی درې واړو - بڼه سړي، جنگيالي او خزاندار، پرته د پاچا د نورو ټولو خلکو پر خوا راغلی) تر هغه چې د دغه وطن خلکو هغه وموند او د خپل پاچا په توګه یې ومنلی. او اوس، باید هغوی ته د هغوی د سطحې په پام کې نیولو، د هغوی د حکمت په پام کې نیولو سره لارښوونه وکړي، تر دې چې د وخت په تېرېدلو سره به و کولای شي چې هغوی حقیقت ته راولي.

هغوی درې واړو له حکیم سره د دغه وطن په هکله چې په حماقت او د پیسو په عبادت کې داسې غرق لوېدلي وو خبرې وکړې. هغوی هغه ته وویل، «که مونږ له دې پرته چې هغوی سمې لارې او حقیقت ته بېرته راولو په بل دلیل تیت او پرک شو، دا به زمونږ له پاره بېخي پوره وي، هغوی ډېر زیات احمق او لار ورکي شوي دي.»

په حقیقت کې، بیا هم، ټولو ډلو لاره خطا کړې او پرېشان وو، او اړتیا یې لرله چې سمې لارې ته راوستل شي، چې بېرته د هغوی له غلطیو څخه راوګرځول شي او د ژوند اصلي مقصد ته راستانه کړای شي. ان هغه ډله چې حکمت یې د خپل مقصد په توګه ټاکلی و، هم اصلي مقصد ته نه وه رسېدلي،

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

او اړتیا یې لرله چې سمه او بېرته لارې ته برابره کړای شي، ځکه چې هغوی بهرنۍ پوهې او الحاد غوره کړي و. خو، له پورتنیو ټولو غلطیو څخه دا اسانه ده چې خلک بېرته راوگرځول شي او حقیقت ته راستانه کړای شي، خو دغې ډلې د پیسو داسې عبادت کاوه چې ناشونې وه چې بېرته لارې ته راوستل شي.

(حکیم هغوی ته وویل چې هغه هم له پاچا څخه اورېدلي وو چې یو څوک چې په هر شوق کې لوېدلی وي کېدای شي ځنې را واپستل شي، خو دا ناشونې ده چې یو څوک چې د پیسو عبادت یې شروع کړی وي هغه دې د توري له کارولو څخه پرته په بله لاره وژغورل شي.)

نو حکیم موافقه وکړه چې له هغوی سره لار شي، او هغوی څلور واړه سره گډ روان شول. دغه احمق «خدایان» هم له هغوی سره یوځای لارل.

دوی مزل کاوه، کاوه چې یوه ځانگړې وطن ته ورسېدل. دوی له ساتونکیو څخه د هغه وطن د څرنګوالي په هکله پوښتنه وکړه، او هغوی دوی ته وویل چې له طوفاني باد څخه وروسته، د دغه وطن

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

خلکو وینا د اصلي مقصد په توګه غوره کړه، او د ځانونو له پاره یې یو ویاند چې په ژبو پوهېږي د پاچا په توګه غوره کړ. خو وروسته بیا هغوی بل داسې یو سړی چې په بلاغت او فصاحت کې لوی ماهر او ویاند و، وموند. او هغوی هغه د پاچا په توګه ونيو، ځکه له دې امله چې اوس هلته داسې یو ویاند شتون درلود نو لومړني پاچا خپل تخت هغه ته ور وسپاری. هغوی څلور واړه پوه شول چې دا به خامخا د هغوی خطیب (یعنې د پاچا خطیب وي)، او هغوی بیا پوښتنه وکړه چې آیا کولی شي چې له دغه پاچا سره وګوري. ساتونکیو دوی ته وویل چې هغوی به یې خبر کړي او اجازه به ځنې واخلي. هغوی لارل او غوښتنه یې وکړه او پاچا هم اجازه ورکړه؛ نو دوی څلور واړه د دغه وطن د پاچا حضور ته ورغلل. هغه په رښتیا هم هغه د پاچا خطیب و، او هغوی سره وپېژندل. د هغوی تر منځ ډېره خوښي او خوښۍ او ژړاوي جوړې شوې.

او اوس چې خطیب له هغوی سره یو ځای شو، نو هغوی خپل لټون ته نور هم دوام ورکړ، چې ښایي هغوی نور خلک—یعنې، پاچا، او داسې نور هم ومومي. هغوی پوه شول چې خدای پاک له هغوی سره یو په بل پسې د ملګرو په موندلو کې مرسته

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

کوله، او هغوی دا د خپل بڼه سړي له برکته گڼل، چې تل یې د دې له پاره دعا کوله. د هغوی د دعاوو له برکته وه چې هغوی یو د بل په موندلو بريالي شول، نو په دې هیله چې نور به ومومي مخکې لاړل.

هغوی یوه ځانگړي وطن ته ورسېدل او د هغه د څرنګوالي په هکله یې پوښتنه وکړه، او دا چې څوک یې پاچا دی. هغوی ته وویل شول چې هغوی له هغې ډلې څخه دي چې خوند او شراب یې د اصلي مقصد په توګه ټاکلي وو، او یو شرابخور یې د خپل پاچا په توګه ټاکلی و، ځکه چې هغه به تل خوشحال و. خو په پای کې هغوی داسې یو څوک وموند چې د واینو [د انگورو شراب] پر سمندر باندې ناست و، او د هغوی تر سترگو لا نور هم مناسب ښکاره شو، ځکه چې [هغوی فکر کاوه چې] هغه به یې له شکه یو ډېر لوړ شرابي و، نو هغوی هغه خپل پاچا جوړ کړ. اوس، بیا هم، هغوی له هغه سره د لیدني غوښتنه وکړه، او ساتونکي لاړل او اجازه یې ترلاسه کړه او هغوی دننه دغه پاچا ته ورغلل. هغه د پاچا هغه ایماندار ملګری و چې د هغو واینو پر سمندر باندې ناست و چې د خطیب د دلاسانې له ټکو څخه جوړ و. (خو د دغه وطن خلکو هغه د دې له پاره پاچا

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

کړی و چې هغوی فکر کاوه چې هغه یو لوی شرابي دی، ځکه چې هغه د واینو پر سمندر باندې ناست و. هغوی یو بل وپېژندل، او هلته د هغوی تر منځ ډېرې لویې خوښۍ او ژړاوې جوړې شولې، او ایماندار ملگری له هغوی سره لاړ.

هغوی مخکې لاړل او یوه ځانگړي وطن ته ورسېدل او له ساتونکیو څخه یې پوښتنه وکړه، «ستاسو پاچا څوک دی؟»

هغوی ځواب ورکړ، «زمونږ پاچا یوه ښایسته ښځه ده، ځکه چې هغه اصلي مقصد چې په ټوله نړۍ کې د انسان خپرول دي ترسره کوي.» په اول کې هغوی یوه ښایسته ښځه د پاچا په توگه ټاکلې وه، خو وروسته بیا هغوی داسې یو څوک پیدا کړه چې بېخي ډېره ښایسته وه، نو هغوی هغه د پاچا په توگه وټاکله. هغوی پوه شول چې هغه به خامخا شهزادگی وي، نو هغوی له هغې سره د لیدني غوښتنه وکړه. ساتونکي لاړل او اجازه یې ترلاسه کړه، او هغوی د ملکي حضور ته ورغلل او ویې لیدل چې هماغه شهزادگی وه. هلته له تصور څخه زیاته خوښي جوړه شوه.

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

هغوی له هغې څخه پوښتنه وکړه، «ته دلته څنگه راوړسېدې؟» هغې ورته وویل چې له طوفاني باد څخه چې گران ماشوم یې یوړ هغه د لېونۍ په څېر د ماشوم په لټون پسې ووتله، خو هغه یې ونه موند. شیدو پر هغې باندي زور وروړ چې د شیدو سمندر ترې جوړ شو. په پای کې، د دغه وطن خلکو هغه وموندله او د خپلې پاچا په توگه یې وټاکله.

د هغوی ترمنځ سخته خوبني جوړه شوه، خو د گران ماشوم په هکله یې چې له هغوی څخه ورک شوی و، او د هغې د مور او پلار په هکله چې ځای-ځایگي یې هغې ته ورمعلوم نه و، سخت وژړل، خو د دغې ملکې (یعني، شهزادگۍ چې په دغه وطن کې ملکه شوې وه) خاوند و موندل شو، ځکه چې جنگیالی د هغې خاوند و. اوس نو دغه وطن پاچا هم پیدا کړ.

شهزادگۍ (د دغه وطن ملکې) بیا له بڼه سړي څخه غوښتنه وکړه چې د هغې په وطن کې وگرځي او له دغې لویې مردارۍ څخه یې پاک کړي. هغوی عقیده لرله چې اصلي مقصد د ښکلو ښځو چاپېر څرخېږي، هغوی په دغه شوق سخت اخته شوي وو. نو هغې له بڼه سړي څخه هیله وکړه چې لاړ شي او هغوی یو څه سوچه کړي، خو هغوی د څه مودې له پاره په

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

دغې مردارۍ کې له افراط څخه پاک کړي، ځکه چې د شوق د اصلي زور تر څنګ، دا د هغوی له پاره د ایمان په څپر وه، او په دې توګه دا د هغوی له پاره اصلي مقصد و (له دې امله چې دغو ټولو ډلو چې له یادو بدو خاصیتونوڅخه یې یو د خپل اصلي مقصد په توګه ټاکلی و له هغه خاصیت څخه پخه عقیده جوړه کړې وه.) په دې توګه، هغوی په دې کې سخت ډوب شوي وو، نو هغې له هغه څخه غوښتنه وکړه چې وګرځي او په ورته وخت کې هغوی یو څه سوچه کړي.

بیا دوی ټول د نورو، یعنې، د پاچا او نورو، په لټون پسې لاړل. دوی یوه ځانګړي وطن ته ورغلل او پوښتنه یې وکړه، «ستاسو پاچا څوک دی؟» دوی ته وویل شول چې د هغوی پاچا یو کلن دی، ځکه چې هغوی له هغې ډلې څخه وو چې پرېکړه یې کړې وه چې هر څوک چې ډېر زیات خواړه لري او په عادي انساني خوړو نه پايي هغه باید پاچا وي. په اول کې هغوی یو شتمن سړی خپل پاچا ټاکلی وو، خو وروسته بیا هغوی داسې یو څوک وموند چې د شیدو په سمندر کې ناست و، او هغوی دا خپل په زړه پوري سړی وګڼلی. دغه سړی خپل ټول ژوند د شیدو په واسطه تېر کړی و، او د نورې نړۍ د خوړو په

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

واسطه یې ژوند نه تېروی، نو هغوی هغه خپل پاچا وټاکي. او دا دلیل چې ولې هغه ته «یوکلن» ویل کېږي له دې امله دی چې هغه د شیدو په واسطه داسې پایي لکه یو کلن ماشوم.

دوی پوه شول چې دا به حتما هغه ماشوم وي، نو دوی له هغه سره د لیدني غوښتنه وکړه. ساتونکي لارل او اجازه یې وغوښته او ترلاسه یې کړه. کله چې دوی د هغه حضور ته ورغلل دوی یو بل وپېژندل. که څه هم چې هغه وخت چې هغه له دوی څخه ورکېدی هغه یو وړوکی ماشوم و خو دا چې هغه له پیدایښت څخه پخه زیرکتیا لرله نو هغه هم دوی وپېژندل، او دوی خو په رښتیا سره هغه وپېژاند. د دوی خوښي ډېره رنگینه وه، خو بیا هم دوی وژړل ځکه چې دوی نه پوهېدل چې پاچا او ملکي ته به څه ورپېښ شوي وي.

دوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته څنګه دلته راوړسېدې؟» هغه دوی ته وویل وروسته له هغه چې طوفاني باد هغه لیرې یوه ځانګړي ځای ته یوړی، هغه هلته پاتې شو او په هغه څه چې کولی یې شول ځان یې پرې وساتي. په پای کې هغه دغه د شیدو سمندر ته ور ورسېد، او هغه پوه شو چې دغه سمندر

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

خامخا د هغه د مور له شیدو څخه جوړ شوی دی،
ځکه چې شیدو بې له شکه پر هغې باندي زور ور
وړی و. په دې ډول سمندر جوړ شو. نو هغه دغه د
شیدو په سمندر کې ژوند پیل کړ او په شیدو باندي
پایډی تر دې چې د دغه وطن خلکو هغه وموند او
خپل پاچا یې کړ.

دوی مخکې لارل او یوه ځانگړي وطن ته ورسېدل.
دوی پوښتنه وکړه، «ستاسو پاچا څوک دی؟» خلکو
ځواب ورکړ چې هغوی وژنه اصلي مقصد گڼي او
یو وژونکی یې خپل پاچا ټاکلی و. وروسته، هغو یوه
ځانگړې بڼه پیدا کړه چې د وینو په سمندر کې ناسته
وه، او هغوی هغه د خپلې پاچا په توگه غوره کړه.
هغوی داسې وانگېرله چې هغه په رښتیا یوه لویه
وژونکې وه ځکه چې هغه د وینو په سمندر کې ناسته
وه. دوی له هغې سره د لیدني غوښتنه وکړه، او خلک
لارل او اجازه یې ترلاسه کړه، نو دوی د هغې
حضور ته ورغلل، او هغه هماغه ملکه وه! هغې تل
ژړل، نو له اوبنکو څخه یې د وینو سمندر جوړ شوی
و. دوی یو بل وپېژندل، او یوه ستره خوښي جوړه
شوه، خو دوی بیا ژړل، ځکه چې دوی لا هم د پاچا
په هکله هېڅ نه پوهېدل.

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

نو دوی مخکې لارل او یوه ځانگړي وطن ته ورسېدل. دوی پوښتنه وکړه، «ستاسو پاچا څوک دی؟» دوی ته وویل شول چې دغو خلکو یو دروند شخص د خپل پاچا په توگه غوره کړی و، ځکه چې درنښت (عزت) د هغوی تر سترگو اصلي مقصد ښکارېدی. وروسته هغوی یو زور سړی وموند چې په یوه پټي کې ناست او تاج یې پر سر و. هغوی هغه خپل د خوښي سړی وگڼلی، ځکه چې هغه ان په پټي کې له تاج سره ناست و، نو هغوی هغه خپل پاچا وټاکه.

دوی پوه شول چې دا به خامخا هماغه پاچا وي (یعنې، د دوی پاچا به وي)، او دوی له هغه سره د لیدني غوښتنه وکړه. غوښتنه وشوه او اجازه ورکول شوه، او دوی د هغه حضور ته ورغلل. دوی پوه شول چې هغه خپله د دوی پاچا و. داسې خوښي جوړه شوه چې بېخي له تصور څخه وتلې وه.

په ورته وخت کې، هغه احمق «خدایان» (یعنې، د شتمن وطن هغه شتمن خلک چې هغوی په خپل وطن کې خدایان گڼل کېدل) هم له هغوی سره روان وو، خو په دې هېڅ نه پوهېدل چې دغه خوښي د څه له امله ده.

● بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

او اوس، هغه سپېڅلي ټولې یو ځل بیا سره یوځای شوه. نو هغوی بڼه سړی- دغو ټولو وطنونو ته (د هغو ډلو وطنونو ته چې بېلابېل بد خاصیتونه یې د اصلي مقصد په توګه ټاکلي وو) ولېږی څو هغوی سمې لارې ته راولي، چې هغوی سوچه کړي او له حماقت څخه یې راوباسي، هر وطن له خپل اړوند حماقت او غلطۍ څخه راوباسي، ځکه چې هغوی ټول بې لارې او مغشوش شوي وو. بڼه سړي اوس په رښتیني توګه دا زور درلود چې هغوی ته ورشي او هغوی بېرته راوګرځوي، ځکه چې له هغه سره اوس د دغو ټولو وطنونو د پاچایانو زور و، ځکه چې ټول پاچایان هلته وو (د پاچا د سپېڅلي ټولې چې اوس بېرته سره یوځای شوی وه هر غړی د هغو ډلو د دغو وطنونو پر سر پاچا و). نو بڼه سړی د هغوی په زور سره لار چې هغوی سوچه کړي او بېرته یې سمې لارې ته راولي.

جنگیالي بیا له پاچا سره د هغه وطن په هکله خبرې وکړې چې د پیسو په لمانځنه کې لوېدلي وو. جنگیالي پاچا ته وویل، «آیا مونږ له تا څخه نه وو اورېدلي چې هغه خلک چې د پیسو په عبادت کې ډوب شوي وي کېدای شي چې توري ته د تللي لارې په زور ځني را واپستل شي؟»

● بنه سړی یوه د دعاگانو کیسه ●

پاچا وویل، «هو». او پاچا جنگیالی ته وویل چې توري ته د تللي لاري په اوږدو کې یوه اړخیزه لاره هم شته چې د اور پر غره تېرېږي، او پر هغه غره باندي یو زمری کښېني. نو کله چې دغه زمری غواړي چې خوراک وکړي، هغه ځي او پر رمو باندي حمله کوي او پسونه او غوايان نیسي او خوري یې. شپانه په دې پوهېږي او پسونه په ډېر پام ځني ساتي، خو په دې کار سره زمری هېڅ نه ایسارېږي — هر کله چې هغه غواړي چې خوراک وکړي، هغه پر رمو باندي حمله کوي. شپانه یې وهي او شري او چيغې پرې وهي، خو د زمري بېخي چورت نه په خرابېږي. هغه فقط پسه او غویي اخلي، غورمبېږي او خوري یې. او دغه د اور غر په سترگو نه ښکاري.

یوه بله اړخیزه لاره یوه پخلنځي ته تللي ده. په دغه پخلنځي کې د خوړو ټول ډولونه شته دي، خو په پخلنځي کې اور نشته. پرځای یې، خواړه په غره کې د شته اور په واسطه پخېږي. او که څه هم چې د اور غر له هغه ځای څخه ډېر لیرې دی، د اور له غره څخه دغه پخلنځي ته پایپونه او لښتي ورغلي دي، او په دې توګه دغه ټول خواړه هلته پخېږي. دغه پخلنځي هم په سترگو نه ښکاري، خو داسې یوه لاره

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

شته چې کېدای شي د هغه خای معلوم شي: مرغی د دغه پخلنځي پر سر باندې وزرونه رپوي، چې په دې توگه یو څوک کولی شي وپوهېږي چې پخلنځي هلته دی. دغه مرغی د خپلو وزرونو په وسیله هلته پاس درېږي او وزر وهي او په دې توگه اور ډېرېږي او کمېږي. په نورو ټکو، د مرغیو پاس درېدل او وزر وهل اور ډېروي او تېزوي، او هم یې کموي چې ډېرې زیاتې لمبې ونه کړي. هغوی اور د خوړو ډول ته په کتو، تېزوي. یو ډول خواړه یو ډول اور ته اړتیا لري، خو یو بل ډول خواړه بل ډول اور ته اړتیا لري. اور د خوړو له پاره په مناسب ډول جوړېږي. (دا هغه څه وو چې پاچا جنگیالي ته وویل.)

پاچا وویل، «نو اوس دوی (یعني، د هغو خلکو استازي چې د پیسو عبادت کوي، دا خلک چې په خپل وطن کې خدایان دي) درسره بوځه او د باد په مقابل کې یې برابر کړه چې د خوړو خوشبويي پرې ولگېږي. وروسته له هغه چې ته دوی ته یو څه خواړه ورکړي، دوی به خامخا خپل د پیسو عبادت پرېږدي.»

جنگیالي له لارښوونې سره سم کار وکړ، او د شتمنی د وطن دغه مشران، یې چې په خپل وطن کې خدایان

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

و، بوتل – ځکه چې دغه «خدایان» لکه چې پورته
یاده شوه هلته له خزاندار سره راغلي وو. او، کله
چې هغوی له خپل وطن څخه له خزاندار سره را
روانېدل، د وطن خلکو هغوی ته وکالت او واک
ورکړی و، یعنی داسې هوکړه یې کړې وه چې هر
څه چې دغه استازي یې کوي هغه به د منلو وي، او
د وطن ټول اوسېدونکي به مجبور وي چې هر هغه
څه ومني چې دغه استازي (چې د هغوی مشران او
خدایان وو) یې کوي، او اجازه به نه لري چې
سرغړونه وکړي.

نو، جنگیالي دغه خلک چې په خپل وطن کې د دوی
د شتمنی له کبله خدایان گڼل کېدل راروان کړل او پر
دغې لارې یې ورسپڅ کړل. پخلنځي ته یې نژدې
وروستل، او هغوی یې د باد مخامخ برابر کړل، چې
د خوړو بوی ور ورسپږي. هغوی زاری پیل کړې
چې له دغو خوندورو خوړو څخه یو څه ورکول شي.
خو بیا ده د هغوی مخونه د باد د لوري په لوري (شا
ته) وگرځول او هغوی چينغی پیل کړې چې ډېر بد
بوی پرې لگېږي. نو هغه د دوی مخونه بېرته د باد
مقابل لوري ته ور وگرځول او بیا د خوړو اشتها
راوړونکی بوی هغوی ته ور ورسېد نو بیا هغوی
زاری پیل کړې چې که له هغو خوړو څخه یو څه

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

ورکول شي. او بیا ده هغوی د باد د لوري په لوري ور وگرځول او بیا هغوی د بد بوی له امله چیغې پیل کړې.

بیا جنگیالی هغوی ته وویل، «آیا تاسو نه گورئ چې دلته داسې څه نشته چې د بد بوی سبب وگرځي. دا به حتما داسې وي چې تاسو خپله د دغه بد بوی سرچینه یاست، ځکه چې دلته خو هېڅ وروست شی هم نشته.»

بیا ده هغوی ته له دغو خوړو څخه یو څه ورکړل. څنگه چې هغوی دغه خواړه وخورل، هغوی له خپلو ځانونو څخه د سرو او سپینو زرو غورځول پیل کړل. هر یوه د خپل ځان له پاره یوه کنده واېسته او له ډېره شرمه یې خپل ځان په کنده کې بنځ کړ. هغوی د پیسو د سختې بدبویې (چې د انسان د مردارې په څېر بوی یې کاوه) په هکله په پوهېدلو سره و شرمېدل. دا له دې امله وشول چې هغوی د هغو خوړو خوند وکتی.

هغوی خپل مخونه نوکاري کول او ځانونه یې بنځ کړل، او نه یې شول کولی چې خپل مخونه راپورته کړي. هر یو د بل په وړاندې شرمېدلی و. پیسې د

🌟 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌟

هغوی له پاره د ټولې بېعزتی تر ټولو لویه سرچینه ګرځېدلې وه، او هر چا به چې غوښتل چې د بل په وړاندې سپکاوی وکړي ویل به یې چې هغه پیسې لري، ځکه چې اوس نو پیسې د بېعزتی یوه لویه سرچینه ګرځېدلې وه. هر چا به چې ډېرې پیسې لرلې هغه به ډېر سپک و. نو هغوی له ډېره شرمه خپل ځانونه بنځ کړل. تر دې چې یوه یې هم نشول کولی چې خپل مخ بل ته، په ځانګړې توګه جنګیالي ته، ورپورته کړي. هر چا به چې په خپل جیب کې یوه سکه پیدا کړه ژر به یې چپته کړه او ایسته به یې وغورځوله.

بیا جنګیالی هغوی ته ورغی او (له کندو او قبرونو څخه یې) را واپستل. هغه وویل، «له ما سره راځئ. اوس نور تاسو اړتیا نه لرئ چې له جنګیالي څخه وډار شئ، ځکه چې هغه جنګیالی زه خپله یم!»

هغوی له جنګیالي څخه غوښتنه وکړه چې له دغو خوړو څخه هغوی ته یو څه ورکړي چې خپل وطن ته یې یوسي. د هغوی لا له وړاندې څخه له پیسو څخه بد راتلل، خو هغوی غوښتل چې د هغوی وطنوال هم د پیسو له دغه شوق څخه راووځي. هغه له دغو خوړو څخه یو څه ورکړل او هغوی خپل

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

وطن ته یوړل. څنگه چې دوی هغوی ته خواړه ورکړل، هغوی هم له خپلو ځانونو څخه د سرو او سپینو زرو غورځول او له ډېره شرمه د ځمکې لاندې سوریو کې د ځانونو بنځول پیل کړل.

ډېر شتمن او هغه چې «خدایان» گڼل کېدل هغوی تر ټولو سپک وگرځېدل، خو ان هغه د تر ټولو ټیټې مرتبې خلکو چې «وحشي څاروي» گڼل کېدل هغوی هم له دې امله چې ځانونه یې د پیسو د نه لرلو له امله ټیټ گڼل د سپکاوي احساس کاوه. اوس نو هغوی پوه شول چې پیسې د بېعزتي او سپکاوي اصلي سرچینه ده.

دغو خوړو داسې اغېزه درلوده چې هر چا به وخوړل نو د پیسو څخه به یې داسې بد راتلل چې بوی به یې پرې د انسان د مردارۍ په څېر لگېدی. نو له دې کبله، هغوی خپل د سپینو او سرو زرو خدایان ایسته وغورځول.

تر دې وروسته، هغه وطن ته هغه بڼه سړی ولېږل شو، او هغه هغوی ته وښودل چې څنگه توبه وباسي او خپلې لارې بدلې کړي. هغه هغوی سوچه کړل.

🌀 بڼه سړی یوه د دعاگانو کیسه 🌀

بیا پاچا پر ټوله نړۍ واکمن شو او ټوله نړۍ خدای ته راجع شوه، چې خپل ځانونه یې د سپېڅلو کتابونو لوستلو او لمونځونو، توبې او نېکو عملونو ته وقف کړل.

اووه سوالگر

زه به درته ووايم چي يو وخت څنگه خوښ شول.

يو وخت په يو ځای کې يو پاچا و. پاچا يوازي يو زوی درلود. پاچا غوښتل چې پاچايي په خپل ژوند خپل زوی ته وروسپاري، نو يو لوی مجلس يې جوړ کړ، او کله چې پاچا يو مجلس جوړوي بې له شکه چې دا يوه د خوشحالی [موقع] وي. په تېره بيا چې هغه پاچايي په خپل ژوند خپل زوی ته سپارله؛ دا نو بې له شکه چې يو خوندور کار و، او مجلس ته راغلي خلک ټول وزيران، مشران او لويان وو.

دغه کار په مجلس کې ډېر خوند کولی. دا چې پاچا په خپل ژوند کې پاچايي خپل زوی ته سپارله نو د هېواد خلک ډېر خوشحال وو، ځکه چې د پاچا له پاره دا يوه ډېره ډېره د عزت خبره [گڼل کېږي چې پاچايي وسپاري]، نو ځکه مجلس ډېر خوندور و. هلته په مجلس کې هر ډول ساعت تېری؛ شاعران، توکيان

● اووه سوالگر ●

او نور داسې څه چې سړی به يې خوشحالولی موجود وو.

هغه وخت چې ټوله فضا خوشحالی نیولې وه، پاچا پاڅېد او خپل زوی ته يې وویل، «دا چې زه یو نجومی (ستوري پېژندونکی) یم، زه پوهېږم چې یوه ورځ به ته تخت له لاسه ورکړي، نو [کله چې داسې پېښه وشوه] پام به کوي چې خپه [یعنې پرېشان] نشي چې تا پاچایي له لاسه ورکړي ده. د خپه کېدو پر ځای خوشحاله اوسه.

او کله چې ته خوشحاله یې، زه به هم خوشحاله یم خوکه ته خپه هم شي زه به بیا هم خوشحاله یم چې ته پاچا نه یې، ځکه چې که ته خوشحاله نشي پاتې کېدلی، ته بیا د پاچایي وړتیا هم نه لري. (په بله وینا، که ته داسې څوک یې چې د پاچایي په له لاسه ورکولو سره هم تل خوشحاله نشي پاتې کېدلی بیا نو [داسې بنکاري] چې ته د تخت لایق نه یې، خو که ته خوشحاله پاتې شي، زه به ډېر زیات خوښ اوسم.

د پاچا زوی په بري سره د پاچایي کنټرول ترلاسه کړ او وزیران يې وټاکل. هغه لویان، مشران او یو لښکر هم لرل. د پاچا زوی یو هوښیار سړی و، او

● اووه سوالگر ●

په ريښتيا سره يې له پوهې سره مينه لرله. پر هغه به لوی، لوی پوهان راټول وو. هغه به هر هغه چا ته چې هغه ته به يې ښه نظرونه راوړل اهميت ورکولې. هغه به هغوی ته د هغوی د پوهې په اساس ډېر عزت او مال او هر هغه څه چې هغوی به غوښتل ورکول. که چا به پيسې غوښتي هغه ته به يې پيسې ورکولې؛ که چا به عزت غوښت هغه ته به يې د هغه د پوهې له کبله عزت ورکولې. او دا چې پوهه د هغه له پاره ډېره مهمه وه، هر چا د [اکاډميکي] پوهې لاره ونيوله، او ټولې پاچايي ځانونه د پوهې [يعني استدلال] لارويان وگرځول. چا به چې پيسې غوښتي هغه ته به يې پيسې ورکولې او چا به چې عزت او درناوی غوښت هغه ته به يې عزت او درناوی ورکاوه.

دا چې په هغه وطن کې هر چا خپل ځان له [اکاډميکي] پوهې سره په ځانگړې توگه تړلی گانه نو هغوی د جنگ هنر بېخي هېر کړ. دا چې هغوی ټولو خپل ځانونه د حکمت لارويان گڼل، له دې امله د هغه وطن هغه تر ټولو لږ هوښيار به په بل هر وطن کې تر ټولو لوی حکيم گڼل کېدی.

د دغه وطن پوهان ډېر لوی هوښياران وگرځېدل او د [نظري يا تيوريکي] پوهې د تعقيبولو له امله د وطن

● اووه سوالگر ●

پوهانو الحاد يا د خداى له شتون څخه انكار ته مخه كړه، او هغوى وليعهد (شهزاده) الحاد [منلو] ته برابر كړ، خو دغه كار پر ولس باندې اغېزه ونه كړه. هغوى د خداى له شتون څخه منكر نه شول ځكه چې د حكيمانو حكمت ډېر پېچلى و او ولسي خلكو نشول كولى چې د هغوى نظريات وڅېړي. له دې امله دې كار پر هغوى اغېزه ونه كړله، خو پوهان او د پاچا زوى د خداى له شتون څخه منكر شول.

له دې امله چې د پاچا زوى په خپل ځان كې «بڼه» درلودل (ځكه چې هغه د «بڼو» پر لوري [په يوه ميلان سره] پيدا شوى و، او بڼې ځانگړتياوې يې لرلې) نو په پرله پسې توگه به يې له ځان سره فكر كاوه چې، «زه د نړۍ په كوم ځاى كې يم؟ [يعنې زه په څه ډول حالت كې يم؟] زه [مې له ځان سره] څه كوم؟»

هغه به اوږده اوسپلې اېستل، او په زوره به يې ورسره چيغې وهلې. هغه په حيرانتيا سره وويل «دا څه معنى چې زه مې وخت په داسې شيانو باندې تېروم؟ دا په ما څه كېږي؟ زه د نړۍ په كوم ځاى كې يم؟ او ډېر اوسپلې به يې اېستل.

● اووه سوالگر ●

خو څنگه به چې هغه د خپل عقل کارول پیل کړل، نو ناسالم حکمت به یې فکر بیا په خپله غږه کي ونيولی. دا کارڅو ځلي وشو، چې هغه به په پرله پسې توگه فکر کولی چې هغه په څه حالت کي دی؟، هغه څه کوي؟، او داسې نور. هغه به اوسپلي واپستل او چيغې به یې کړي، خو سمدلاسه به چې هغه له خپل عقل څخه کار اخیستل پیل کړل، د الحادي فکر به یې بیا په مغز باندې منگولي ورڅښي کړي.

یوه ورځ راغله چې په یوه وطن کي یوه لویه تپښته پیل شوه – هرچا منډې وهلې. هغوی به چې تښتېدل نو له یوه ځنگله څخه به تېرېدل. دوه ماشومان چې یو هلک او یوه نجلی وه هلته ورک شول. یوه سړي یو هلک ورک کړ او بل یوه نجلی. هغوی په دغه وخت کي واړه ماشومان وو چې څلور یا پنځه کاله عمر ونه یې لرل. له ماشومانو سره هېڅ شی نه وو چې ویي خوري. هغوی وژړل او چيغې یې ووهلې ځکه چې خواړه ورسره نه وو.

په دې وخت کي یو سوالگر هغوی ته راغی؛ هغه له خپلو د خیرات کڅورو سره راروان و. ماشومانو هغه ته ورمنډه کړه او ځانونه یې ورپورې وښلول. هغه هغوی ته پوډی ورکړه او هغوی وخوره.

● اووه سوالگر ●

هغه له هغوی څخه پوښتنه وکړه «تاسو څنگه دلته راغلاست؟»

هغوی ځواب ورکړ، «مونږ نه پوهیږو» (ځکه چې هغوی واړه ماشومان وو).

هغه هغوی پرېښودل. هغوی وغوښتل چې هغه دوی هم له ځان سره بوځي.

خو هغه ورته وویل، «زه نه غواړم چې تاسو له ماسره لاړشئ».

کله چې هغوی [له هغه سره خبرې کولې] هغوی ولیدل چې سوالگر روند دی. هغوی په دې خبره حیران شول چې هغه روند دی نو هغه څنگه خپله لاره پیدا کوي؟ (او په حقیقت کې، دا خپله یوه لویه خبره وه، چې ماشومان [د هغه په روندوالي] پوه شول، دا چې هغوی واړه ماشومان وو نو دا ورته نا اشنا ښکاره شوه. په حقیقت کې، هغوی هوښیار ماشومان وو، نو ځکه هغوی په دې کار باندې حیران شول). نو هغه (پراندې سوالگر) هغوی ته دعا وکړه، [هغه هغوی ته وویل]، «تاسو دې بېخي داسې شئ لکه زه چې يم – تاسو دې داسې زاړه شئ لکه زه چې يم. هغه هغوی ته څه نوره ډوډی هم ورپرېښوده

● اووه سوالگر ●

او په خپله مخه لار. ماشومان پوه شول چې خدای پاک هغوی ساتي، او هغه هغوی ته یو ږوند سوالگر د همدې له پاره ورولېږي چې هغوی ته ډوډی ورکړي.

وروسته د هغوی ډوډی بیا خلاصه شوه. بیا هغوی د خوړو له پاره چیغې پیل کړې. بیا شپه راغله او هغوی شپه همالته تېره کړه. سهار بیا هم هغوی څه نه لرل چې ویي خوري، نو په چیغو شول او ویي ژړل.

بیا یو سوالگر راغی- چې کون و. هغوی له هغه سره خبرې پیل کړې. هغه په خپلو لاسونو باندې حرکتونه وکړل چې هغوی پوه کړي چې هغه څه نه اوري. دغه سوالگر هم هغوی ته ډوډی ورکړه چې ویي خوري او هغوی یې پرېښودل او روان شو. هغوی غوښتل چې هغه یې له ځان سره بوځي، خو هغه نه غوښتل چې داسې کار وکړي. هغه هم هغوی ته دعا وکړه چې هغوی دې داسې شي لکه هغه چې دی. هغه هم هغوی پرېښودل او پر خپله مخه لار.

وروسته د هغوی ډوډی بیا خلاصه شوه، او هغوی بیا د مخکې په څېر ژړا پیل کړه، او بیا یو سوالگر هغوی ته راغی. هغه خبرې سمې نشوي کولی (یعنې په ژبه

● اووه سوالگر ●

تتله و). هغوی له هغه سره خبرې پیل کړې او هغه په نیمه ژبه ورسره خبرې کولې. هغوی نه پوهېدل چې هغه څه وایي، خو هغه په هغه څه چې هغوی ویل پوهېدی. دغه سوالگر هم هغوی ته ډوډۍ ورکړه چې ویي خوري، او هغه هم لار. هغه هم هغوی ته دعا وکړه چې هغوی دې داسې شي لکه هغه چې دی، او بیا یې د هغو نورو په څېر خپله لاره ونيوله او لار.

وروسته بیا یو سوالگر راغی - چې غاړه یې کږه وه، او هر څه داسې وشول لکه مخکې چې شوي وو. وروسته بیا یو بل سوالگر راغی - چې پر ملا کروپ و، او وروسته بیا بل راغی چې لاسونه یې نه لرل. بیا بل سوالگر راغی چې پښې یې نه لرلې. هغو ټولو دوی ته ډوډۍ ورکړه، او [دغو ماشومانو] ته یې دعا وکړه چې دوی دې داسې شي لکه هغه چې دی. هر یوه په ورته ډول چلند وکړ.

وروسته د دوی ډوډۍ بیا خلاصه شوه. دوی روان شول او ابادۍ ته یې مخه کړه، یوه څرک ته ورسېدل. څرک یې ونيوی او تلل، تلل چې یوه کلي ته ورسېدل. د کلي خلکو یوه کور ته بوتلل. هغوی پر دوی باندي مهرباني وکړه او دوی ته یې ډوډۍ ورکړه. بیا یې

● اووه سوالگر ●

يوه بل کور ته بوتلل، هلته هم هغوی دوی ته ډوډی ورکړه. نو دوی کور په کور گرځېدل پیل کړل، او ویي لیدل چې دا کار د دوی له پاره بڼه دی چې دوی ته ډوډی ورکول کېږي.

ماشومانو یو له بل سره هوکړه وکړه چې د تل له پاره به سره یوځای پاتې کېږي. هغوی د ځانونو له پاره د سوالگرو لویي کڅوړې جوړې کړې. هغوی کورونو ته تلل، او هغوی ټولو مجلسونو لکه د سنتی مراسمو او ودونو ته تلل. او هغوی مخکې لاړل، او ښارونو ته یې تگ پیل کړ.

هغوی به د خلکو کورونو ته تلل، سوداگریزو مېلو ته به تلل او د سوالگرو په منځ کې به، د ودانیو د ډېوالونو ترڅنګ د خپلو کچکولونو سره کېناستل. په پای کې دغه ماشومان د ټولو ملنګانو په منځ کې ډېر مشهور شول، ځکه چې هرچا هغوی پیژندل، او پوهېدل چې هغوی هغه ماشومان دي چې (لکه چې مخکې یاده شوه) په ځنګله کې ورک شوي وو.

یو ځل په یوه لوی ښار کې یوه لویه مېله وه. ټول سوالگر هلته لاړل، او دغه ماشومان هم هلته ورغلل. سوالگرو له ځانونو سره سوچ وکړ چې دغه ماشومان

● اووه سوالگر ●

يوه ډېره بڼه جوړه ده او دا چې هغوی بايد يو له بل سره واده وکړي. څنگه چې يو شمېر سوالگرو په دې هکله خبرې پيل کړې دا د هغوی ټولو له پاره يو بڼه نظر بنسکاره شو، نو جوړه سره جوړه شوه. خو هغوی واده څنگه تيارولی شو؟ هغوی پرېکړه وکړه چې څنگه چې په يوه ټاکلې نېټه پاچا د زېږکليزې يوه لويه مېلمستيا لري نو ټول سوالگر به هلته لاړ شي او د ښو خوړو او غوښې غوښتنه به وکړي. په هغې باندې هغوی کولی شي چې واده تيار کړي. او همداسې وشول، چې ټول سوالگر هغې مېلمستيا ته لاړل، او هلته يې د غوښې او ډوډۍ غوښتنه وکړه.

سربېره پر دې، هغوی هغه غوښه او بڼه ډوډۍ چې تر مېلمستيا وروسته پاتې شوي وه هم له ځانونو سره واخيسته. هغوی لاړل او يوه دومره لويه کنده يې واپسته چې سل کسه په کې ځايېدل. هغوی هغه د نلانو په بوتو، خاوري او خوشايو باندې پټه کړه. ټول په کې ورننوتل، او هلته يې د ماشومانو واده جوړ کړ او د ماشومانو له پاره يې يو د واده چتر ودرولی.

هغوی ډېر زيات خوشحاله وو. زوم او ناوي هم ډېر خوشحاله وو. زوم او ناوي د خدای پاک د هغې لويې مهربانۍ يادونه پيل کړه چې پر هغوی باندې يې هغه

◉ اووه سوالگر ◉

وخت ولوروله چې هغوی په ځنگل کې وو، او هغوی ژړا پیل کړه، او د زړه له تله یې داسې هیله وکړه [ویي ویل] «ځنگه کېدی شي چې مونږ هغه لومړنی سوالگر دلته راولو، هغه روند سړی چې مونږ ته یې په ځنگله کې ډوډی راوره؟»

[لومړی ورځ]

هغوی د رانده سوالگر د راتلو هیله کوله، هغه ناڅاپه پورته شو او غږ یې وکړ: زه دلته یم! زه ستاسو واده ته راغلی یم. او ما تاسو ته یو «د واده د وینا سوغات» [یو د واده سوغات] راوړی دی چې تاسو دې زما په څېر زاړه شی. پخوا ما [یوازي] داسې هیله لرله چې تاسو دې زما په څېر زاړه شی. اوس یې زه پر تاسو د یوه پوره سوغات په توګه لوروم، یو «د وینا سوغات»، چې تاسو دې زما په څېر زاړه شی.

تاسو فکر کوئ چې زه یو روند سړی یم - زه بېخي روند نه یم! یوازي دا ده چې زما له پاره، د ټولې نړۍ [دپایښت موده] د یوې سترګې له یوه رپ څخه ډېره نه ده. (هغه د دې له پاره د یوه رانده سړي بڼه جوړه کړې وه چې هغه نړۍ ته هېڅ نه کتل ځکه چې

● اووه سوالگر ●

نړۍ [په هغې کې د ټولو پېښو تېرېدنه] هغه ته د یوې سترګې د یوه رپ په اندازه هم نه ښکارېده، نو نړۍ ته کتلو د هغه له پاره هېڅ اهمیت نه درلود. دا چې زه ډېر زیات زور یم، او زه لا تر اوسه هم پوره ځوان یم؛ که څه هم چې زه ډېر زیات زور یم خو ما لا ژوند هېڅ نه دی پیل کړی او دا زه یوازې د خپل ځان په هکله نه وایم بلکه په دې خبره باندې لوی شاهین هم شاهد دی. زه به تاسو ته یوه کیسه ووايم (دا ټول رانده سوالگر وویل).

یو وخت په یو ځای کې یو څو خلک وو چې پر یو شمېر بېړیو باندې سمندر ته ووتل. یو طوفان راغی او بېړۍ یې درې وړې کړې، خو خلک و ژغورل شول. هغوی یوه برج ته راغلل او وروختل. هلته هغوی هر ډول خوراک، څښاک، کالي، او هر څه چې ورته اړتیا وه وموندل. په هغه ځای کې بې شمېره نعمتونه او د نړۍ خوشحالی موجودې وې.

هغوی اعلان وکړ چې هر سړی باید یوه داسې پخوانۍ کیسه وکړي چې هغه ته له خپل لومړني یاد څخه ور په یاد وي، یعنې څه چې د هغه له هغه وخت څخه په یاد وي چې د هغه حافظې د لومړي ځل له پاره کار پیل کړ. په هغه ځای کې هم زاړه خلک موجود وو

● اووه سوالگر ●

او هم ځوانان، او هغوی په خپل منځ کې له تر ټولو زاړه سړي څخه هيله وکړه چې لومړی هغه [خپله کيسه] وکړي.

هغه (يعنې تر ټولو زاړه مشر) خپل اواز پورته کړ او ويي ويل، «زه به تاسو ته څه ووايم؟ زما په ياد دي چې مڼه له ځانگې نه پرې شوه.»

هيڅوک پوه نشو چې هغه څه وايي، خو هلته هوبنيار خلک ناست وو، هغوی وويل، «په حقيقت کې، دغه يوه ډېره پخوانۍ کيسه ده!» [يعنې، يوه ډېره لرغونې خاطره ده].

هغوی بيا بل مشر ته چې تر له لومړني يې عمر لږ وو بلنه ورکړه چې خپله کيسه وکړي. هغه په يوه حيرانوونکي ډول غږ پورته کړ، «هغه يوه لرغونې کيسه ده؟! دغه کيسه زما په ياد ده، او زما دا هم په ياد دي چې شمع بلېده.» هغوی و منله چې دا تر لومړني هغې هم زړه کيسه ده. او د هغوی له پاره دا د ياد وړ وگرځېده چې دويم سړی تر لومړني ځوان دی خو تر هغه يې هم ډېره زړه کيسه په ياد ده.

تر هغه وروسته هغوی درېيم مشر ته بلنه ورکړه چې خبرې وکړي. د درېيم سړي عمر تر هغوی لږ و.

● اووه سوالگر ●

درېيم مشر وويل، «زما دا هم په ياد دي چې مېوې د جوړښت نيول پيل كړل، يعنې چې مېوې د لومړي حل له پاره پيل وكړ چې مېوه شي.»

هغوی خواب ورکړ چې، «دغه كيسه لادېره پخوانی ده!».

بيا څلورم سړي خبرې وكړې چې د هغه عمر تر مخکنيو هغو هم لږ و. هغه وويل، «زما هغه وخت ياد دی چې تخم يې څنگه راوړ چې ويې کړي او مېوه شي.»

بيا پنځم سړي چې د هغه عمر تر مخکنيو هم لږ و، غږ پورته کړ او ويې ويل، «زما هغه پوهان هم په ياد دي چې د تخم په هکله يې نظر ورکړ.

شپږم سړي چې تر يادو ټولو ځوان و غږ پورته کړ او ويې ويل، «زما ان د مېوې خوند په ياد دی، مخکې تر دې چې خوند مېوې ته ورننوت.»

اووم سړي په لوړ غږ وويل، «زما د مېوې بوی په ياد دی، مخکې تر دې چې بوی مېوې ته ورننوت.»

● اووه سوالگر ●

اتم سري غږ کړ او ويي ويل، «زما حتی د مېوي بڼه په یاد ده، مخکي تر دې چې د مېوي بڼه برابره شوه».

او په هغه وخت کې زه وړوکی ماشوم وم (راندۀ سوالگرچي دا ټوله کيسه يې وکړه وويل) او زه هم هلته وم. ما غږ پورته کړ او ومي ويل، «زما دا ټولي کيسې په یاد دي، او ان عدم يا هغه وخت چې هېڅ مخلوق نه وو، هم زما په یاد دی».

هغوی و منله چې، «دغه يوه بېخي لرغوني کيسه ده، ترټولو پخوانی!» او د هغوی له پاره ډېره په زړه پورې وه چې ماشوم تربل هر چا ډېر څه په یاد لرل.

دا وخت لوی شاهين راورسېد او برج يې وټکاوه. هغه هغوی ته وويل، «ځانونه دومره مه خواروی! خپلو خزانو ته ورشي! له خپلوخزانو څخه کار واخلي!» او هغه هغوی ته وويل چې هغوی بايد له برج څخه ترټولو مشر لومړی او [ترټولو کشر] وروستی راووي. هرڅوک چې ترټولو زوړ وي بايد لومړی لار شي. هغه ټول له برج څخه واپستل. لومړی هغه ماشوم واپست، ځکه چې په حقيقت کې، هغه په هغوی کې تر ټولو زوړ و، او هر څوک چې

● اووه سوالگر ●

حوان و، هغه يې په ترتيب سره مخکې واپست. او ترټولو زور يې د ټولو په پای کې واپست، ځکه څوک چې حوان و هغه [په حقيقت کې] زور و (ځکه هر هغه څوک چې عمر يې لږ و هغه پخوانۍ کيسه کړې وه) او تر ټولو ډېر زور ترټولو ډېر حوان و.

لوی شاهين هغوی ته اعلان وکړ: زه به تاسو ته ټولې هغه کيسې چې هر سړي وکړې تحليل کړم. هغه سړي چې ويې ويل چې هغه وخت يې په یاد دی چې هغوی منډه له ځانگي څخه پرې کړه، د هغه هدف دا دی چې د هغه ان هغه وخت په یاد دی چې خلکو د هغه له نامه [سره اړیکه] پرې کړه» (په دې معنی چې، هغه څه چې د هغه په زوکړې پسې سملاسي وروسته هغه ته پېښ شول، يعنې هغه وخت يې په یاد دی چې خلکو د هغه نوم پرې کړ). او هغه ورپسې سړی چې ويې ويل چې د هغه ان هغه وخت په یاد دی چې ډېوه بله شوه، د هغه هدف دا دی چې هغه ته هغه وخت یاد دی چې هغه په رحم کې و، ځکه چې په هغه وخت کې د يو چا پر سر د پاسه ډېوه بلېږي (وايي کله چې يو ماشوم د مور په رحم کې وي، د هغه پر سر يوه ډېوه بلېږي، چې د هغې په وسيله هغه د نړۍ له يوه سره تړل سر پورې ويني). او هغه سړی چې ويې ويل چې د هغه ان هغه وخت

● اووه سوالگر ●

په یاد دی چې مېوې په مېوه کېدلو باندې پیل وکړ،
په دې معنی چې، هغه د هغه وخت په یاد دی چې د
هغه وجود د لومړي ځل له پاره جوړېدل پیل کړل،
هغه وخت چې جنین جوړ شو.

او د هغه سړی چې هغه وخت یې په یاد دی چې
هغوی تخم راوړ چې مېوه وکړي، هدف دا دی چې،
هغه ته ان هغه وخت یادېږي چې څاڅکی څنگه [د
بلا رېډو پر وخت] واخیستل شو. او هغه سړی چې
هغه وخت یې یادېږي چې حکیمانو د تخم په هکله
نظر ورکړ داسې بڼې چې د هغه ان هغه وخت یاد
دی چې څاڅکی په ذهن کې و [ځکه چې د پلار ذهن
څاڅکی رامنځته کوي]. او هغه چې خوند یې په یاد
دی هغه [تپتیه] اروا ده. او بوی چې دی هغه [منځنی]
اروا ده. او بڼه چې ده، هغه [جگه] اروا ده. او ماشوم
ووېل چې د هغه عدم الوجود په یاد دی، ځکه چې
هغه تر تاسو ټولو ډېر مشردی، ځکه د هغه ان تر
هغه مخکې وخت په یاد دی چې [تپتیه] اروا، [منځنی]
اروا، او [جگه] اروا [پیدا شوه]. له دې امله دی هغه
وخت ته اشاره کوي چې عدم الوجود گڼل کېږي
(یعنې د هغه ان هغه وخت په یاد دی چې هېڅ شي
هم شتون نه درلود؛ هغه ته هغه څه په یاد دي چې
هغه په هغه ځای کې وکړل چې تر هرڅه لوړ دی.)

● اووه سوالگر ●

لوی شاهین هغوی ته وویل، «خپلو بپریو ته بپرته ورستانه شی، هغه ستاسو بدنونه دي چې مات شوي دي؛ هغه به بپرته جوړشي. اوس هغو ته بپرته ور وگرځئ». او هغه هغوی ته دعا وکړه.

او ما ته هم (یعني هغه رانده سوالگر ته چې دا ټوله کیسه یې وکړه) هغه (یعني لوی شاهین) وویل، «ته له ما سره راءه ځکه چې ته زما په څپریې، هغه داسې چې ته ډېر زور او بېخي ځوان یې. او تا لا تر اوسه پورې ژوند کول نه دي پیل کړي، او سربېره پر دې هم، ته ډېر زور یې. زه هم همداسې یم — ځکه چې زه ډېر زور یم، خو لا هم بېخي ځوان یم [او داسې نور]».

په دې توگه مونږ وینو چې زه د لوی شاهین خاطره لرم، یعنی چې زه ډېر زور، او بېخي ځوان یم. اوس زه دا پر تاسو د یوه پوره سوغات په توگه لوروم، د «واده له پاره د وینا سوغات»، چې تاسو باید زما په څېر پخواني شی. هلته ډېره لویه خوبني او خوشحالي جوړه شوه او هغوی ډېر خوشحاله شول.

● اووه سوالگر ●

[دويمه ورځ]

د اووه ورځني [واده] د مراسمو په بله ورځ زوم او ناوې بيا د دويم سوالگر، چې کون و، او هغوی ته يې د ډوډۍ په ورکولو سره هغوی له لورې څخه ژغورلي وو، خاطرې پيل کړې. هغوی ژړل او د هغه غوښتنه يې کوله، [هغوی ويل] «څنگه کېدی شي چې مونږ هغه کون سوالگر چې مونږ يې ژغورلي وو دلته راولو؟» په داسې حال کې چې هغوی د هغه غوښتنه کوله هغه ناڅاپه راننوت او ويې ويل، «زه دلته يم». او هغوی يې په غېږ کې ونيول او بنکل يې کړل.

هغه دوی ته وويل: اوس به زه تاسو ته يوه ډالۍ درکړم، چې تاسو بايد بېخي داسې شئ لکه زه چې يم، يعنې تاسو بايد داسې بېخي زما په څېر ښه ژوند ولرئ. په داسې حال کې چې پخوا ما تاسو ته د دې دعا کړې وه، اوس زه خپل ښه ژوند پر تاسو د يوې پوره ډالۍ په توگه لوروم - يو «د واده د وينا سوغات».

تاسو فکر کوئ چې زه کون يم. زه بېخي کون نه يم! بلکې، دا ټوله نړۍ زما له پاره هېڅ اهميت نه لري،

● اووه سوالگر ●

نو زه نه غواړم چې د هغې نیمګړتیاوې واورم ځکه چې د نړۍ ټول غږونه – له عیبونو نه راپورته کېږي. هر شخص د یوې نیمګړتیا، کمښت له امله فریاد کوي. او ان چې د نړۍ ټولې خوشحالی له نیمګړتیاوو څخه راپورته کېږي، ځکه چې یو څوک له دې امله خوشحالیږي چې [پخوا] یې څه نه درلودل، او وروسته یې داسې څه ترلاسه کړي وي چې پخوا یې نه لرل. او زما له پاره، ټوله نړۍ دومره اهمیت نه لري چې زه یې باید نیمګړتیاوې واورم. نو زه یو داسې ښه ژوند کوم چې هېڅ پکې کم نه دي، او زه یو شاهد لرم چې زه د شتمنیو په وطن کې یو ښه ژوند لرم. د هغه ښه ژوند دا و چې هغه ډوډۍ خوړله او اوبه یې څښلې.

هغه یوه کیسه وکړله: هلته یو وطن دی چې ډېره زیاته شتمني لري. خلک یې ستري زېرمې لري. یوه ورځ شتمن خلک سره راټول شول، او هر یوه د خپل ښه ژوند په هکله، چې څنګه پرې تېرېږي، ستاینې پیل کړې. هر یوه د خپل ښه ژوند کړنلارې بیان کړې.

زه (یعنې کونې سوالگر چې دا کیسه یې کوله) پورته شوم او هغوی ته مې وویل: زه یو ښه ژوند لرم - تر

● اووه سوالگر ●

تاسو ښه! او شاهد هم دلته شته: که تاسو داسې ښه ژوند وکړئ، بیا راحی وگورو چې آیا تاسو له هغه وطن سره مرسته کولی شئ؟ ځکه چې هلته یو وطن دی چې په هغه کې خلکو یو ښه درلود، او په ښه کې داسې مېوه وه چې د نړۍ ټول خوندونه پکې وو. او [په ښه کې] هغوی [همدارنگه] د نړۍ ټوله خوشبویي لرله او هلته هر ډول منظرې – د نړۍ ټول رنگونه او گلونه وو. په ښه کې هر څه موجود وو.

او یوه ښه د ښه پالنه کوله. د دغه ښه له امله د هغه وطن خلکو ښه ژوند درلود. خو بیا به ښه د ښه نو طبیعي وه چې څه چې هلته په هغه ښه کې وه هغه باید له منځه تللي وای ځکه چې هلته ښه نه و او دا له دې امله چې هغه مسؤل و چې د ښه څوکیوالي وکړي او وگوري چې هلته باید څه وشي. 0:24

په هر حال، هغوی بیا هم کولی شول چې د نباتاتو هغه پر خپل سر وده وساتي. خو یو ظالم پاچا راغی چې پر دغه وطن باندې یرغل وکړی، خو پاچا د هغوی له پاره هېڅ ونشول کولی. نو هغه لار او د وطن ښه ژوند چې هغوی د هغه ښه له امله درلود هغه یې پای ته ورسولی. هغه داسې نه چې هغه ښه وپاچا کړ؛ هغه یوازې په هغه وطن کې خپل درې گروپه

● اووه سوالگر ●

چاپلوسان پرېښودل. او هغوی ته یې وویل چې هغوی باید هغه څه وکړي چې هغه ورته امر کوي.

هغوی د پاچا د حکمونو په تعقیبولو سره داسې عملونه وکړل چې په دغه وطن کې یې د خوند حس له منځه یوړی. هغوی داسې عمل وکړ چې داسې یو [حالت] یې رامنځته کړ چې کله به چې چا غوښتل چې د یو شي خوند وڅکي هغه به د یوه وراسته جسد د خوند په څېر و. همدارنگه هغوی د بوی حس هم له منځه یوړی؛ هغوی ټول وړمونه داسې کړل چې د گالبانوم [چې یو مردار بویه بوتی دی] بوی به یې کولی. او په همدې توګه هغوی د لیدلو حس هم خراب کړ، ځکه هغوی د خلکو سترګې داسې تیاره کړې لکه په مخکې یې چې ټینګې وربځي وي (دا ټول کارونه د چاپلوسانو د هغو دريو گروپونو له خوا وشول چې په وطن کې موجود وو، او لکه چې یاده شوه هغوی به هر هغه څه کول چې ظالم پاچا به ورته حکم کولی). اوس، دا چې تاسو داسې ښه ژوند کوئ، دا وطن وساتئ! (دا ټول کانه سوالگر د شتمنیو وطن ته وویل، چېرې چې هغوی لاپي وهلي چې هغوی ښه ژوند لري، لکه چې مخکې یې یادونه وشوه).

● اووه سوالگر ●

او زه تاسو ته وایم، که تاسو نشئ کولی چې له هغوی سره مرسته وکړئ، تاسو به هم ژوبل شئ. (په بله وینا، هغه څوک چې د هغه وطن لید، خوند، او بوی یې خراب ورته کړي وو هغوی به تاسو هم ژوبل کړي).

نو شتمن خلک راتول شول او هغه وطن ته لاړل، او زه هم له هغوی سره لاړم. او په لاره کې هم، هرچا د خپل بڼه ژوند ستاینه کوله، ځکه چې هغوی (لکه چې مخکې یاده شوه) خزانې لرلې، خو څنگه چې هغه وطن ته ورنژدې شول د هغوی خوند او نورو حسونو په خرابېدو پیل وکړ. هغوی خپل ځانونه خرابېدونکي احساس کړل. ما هغوی یادونه وکړله، «دا چې اوس، چې تاسو لا دې وطن ته نه یاست ننوتې، ستاسو خوند، لید او بوی لا له وخته خراب دي، که تاسو دننه ورشئ نو څه حال به مو وي؟ او سربېره پر دې، څنگه به وکولای شئ چې له هغوی سره مرسته وکړئ؟»

ما مې ډوډۍ او اوبه راواخیستې او هغوی ته مې ترې یو څه ورکړل. زما په ډوډۍ او اوبو کې هغوی هرډول خوند (او هر بوی، او داسې نور) وموندل او

● اووه سوالگر ●

څه چې په هغوی کې خراب شوي وو (یعني خوند، لید، او بوی) هغه سم شول.

په هغه وطن کې، هغه وطن چې بن یې درلود (چېرې چې د هغوی د خوند او داسې نور حسونه خراب شوي وو) هغوی په دې پوهېدل پیل کړل چې هغوی اړتیا لري چې د خپلو خلکو علاج وکړي، ځکه چې د هغوی د خوند (او داسې نورو) حس خراب شوی و. هغوی خبر شول چې هلته یو د شتمن وطن دی (یعني د شتمنی هغه وطن چې سوالگر ورسره خبرې کړې وې). او له هغوی سره داسې نظریه پیدا شوه (یعني د هغه وطن له خلکو سره چې یو بن یې درلود، داسې نظریه پیدا شوه) چې د هغوی بنوال، چې ورک شوی و (چې د هغه له کبله هغوی یو بنه ژوند درلود) د شتمنی له وطن سره، چې هلته هم هغوی یو بنه ژوند لري، یوه ګډه ریښه لري. نو هغوی داسې فکر وکړ چې باید د شتمنی وطن ته لاس ور اوږد کړي [په دې فکر چې] هغوی خامخا کولی شي چې له هغوی سره مرسته وکړي.

او هغوی همداسې وکړل. هغوی د شتمنی وطن ته استازي وروايل. استازي لارل او هغوی یو له بل سره مخامخ شول (یعني، په لاره کې [د بن لرونکي

● اووه سوالگر ●

حُمکي [استازي د شتمنی د وطن له خلکو سره مخامخ شول حُکه چي د شتمنی د وطن خلکو اراده لرله چي هغوی ته راشي [چي له هغوی سره مرسته وکړي] لکه چي مخکي ياده شوه.]

«تاسو چپري حَي؟» هغوی (شتمنو خلکو) د بن لرونکي حُمکي له استازو څخه پوښتنه وکړه.

هغوی [د شتمن وطن هيئت ته] حُواب ورکړ «مونږ حُو د شتمنی وطن ته چي له مونږ سره مرسته وکړي.

هغوی غږ کړ، «مونږ خپله د شتمنو خلکو له وطنه يو، او مونږ ستاسو خوا ته درحُوا!».

نو ما غږ پورته کړ (يعني کون سوالگر چي دا ټوله کيسه يې کوله) او [د شتمنی د وطن استازو] ته مې وويل، «تاسو ماته اړتيا لري، حُکه چي تاسو نشئ کولی چي د دوی وطن ته ورننوځئ او له هغوی سره مرسته وکړئ.» (حُکه، ځنگه چي هغوی هغه وطن ته ورسپړي، هغوی مخکي ترمخکي (لکه چي مخکي ياده شوه په خرابو شويو حسونو) اخته کېدل پيلوي. «نو تاسو دلته پاتې شئ او زه به [د بن لرونکي وطن له] استازو سره لاړ شم چي ويې ژغورم.»

● اووه سوالگر ●

زه له استازو سره لارم او هغه وطن ته ورننوتلم. زه يوه ښار ته ورسېدل. ما خلک وليدل چې مخي ته راغلل، او يوه يې يوه كيسه کوله. او وروسته، نور هم راغلل، تر هغه چې د خلکو يوه حلقه جوړه شوه، او هغوی ټوکي کولي او خندل يې.

ما هغه څه چې دوی پرې رغېدل، اورېدل. ما واورېدل چې هغوی د سپېڅلو شيانو سپکاوی کولی. يوه به يوه خرابه ټوکه وکړه، بل به په ماهرانه توګه تاييد کړه، بل به وخنډل، او د هغه ملګري به هغه ساعت تېري وګڼله او همداسې به نورو خلکو هم کول.

تردې وروسته زه (د هغه وطن) يوه بل ښار ته لارم. دوه خلک مې وليدل چې پر يوې سوداګريزې معاملې يې د يو بل سره شخړه وه. هغوی لارل محکمې ته چې حل يې کړي، او د محکمې پرېکړه داسې وه چې يو سپين او بل ګرم يا مسؤل دی. هغوی محکمه پرېښوده او بيا يې جګړه پيل کړه، او هغوی وويل چې هغوی نه غواړي چې پخوانی محکمې ته لار شي، بلکه پرځای يې هغوی يوه بله محکمه غواړي.

● اووه سوالگر ●

هغوی یوه بله محکمه انتخاب کړه، او محکمي د هغوی فیصله وکړه. وروسته د دعوي يوه طرف بيا له بل سړي سره شخړه شوله، او بيا هغوی یوه بله محکمه انتخاب کړه. او هلته هغوی یو له بل سره، او هغه [بیا هم] له یوه بل سره شخړو ته دوام ورکړ، او هرځل هغوی د بلې محکمي غوښتنه کوله تر دې چې ټول ښار له محکمو څخه ډک شو.

ما هغوی وکتل او ومې لیدل چې دا ځکه پېښ شول چې هلته ریښتیا نه وو. یوې [محکمي] به پرېکړه کړه وکړه او یوه سړي ته به یې ځانگړې پاملرنه وکړه. وروسته به بیا هغه سړی چې پاملرنه به ورته شوې وه له هغه سړي سره علاقه لرله چې له هغه سره به یې مرسته کړې وه، ځکه چې هغوی به رشوت اخیستی و او هلته ریښتیا نه وو.

وروسته زه پوه شوم چې هغوی له شهوت څخه ډک وو، او هلته دومره ډېر شهوانیتوب و چې هغه د منلو وړ وگرځېد، نو ما هغوی ته وویل، «دا دلیل دی چې د خوند، بوی، او لید حسونه خراب شوي دي، ځکه چې ظالم پاچا هلته خپل درې گروپه چاپلوسان پرېښي چې هغوی ته دنده ورکول شوي ده چې لار شي او (لکه چې مخکې یاده شوه) وطن خراب کړي».

◉ اووه سوالگر ◉

په دې دليل چې هغوی به هرې خوا ته تلل نو په خپلو کې به يې بسکنځلي کولې، او په دې توگه هغوی په دغه وطن کې بسکنځلي دود کړي. د چټلې ژبې له لارې هغوی وکولی شول چې د خوند حس خراب کړي، چې په دې توگه ټول خوندونه د وراسته جسد د خوند په څېر وگرځېدل.

همدارنگه، هغوی دغه وطن ته رشوت خوري هم راوړه، او د هغې له لارې هغوی د ليدلو حس خراب کړ او هرڅه د هغوی سترگو ته تياره بنکارېدل. لکه چې ويل کېږي: «رشوت د نېک سپري سترگې رندوي».

په همدې توگه چاپلوسانو دغه وطن ته شهوانيتوب هم راوړ، او د هغه له لارې د بوی خوند خراب شو ځکه شهوانيتوب د بوی خوند خرابوي. (او په هماغه دليل ظالم پاچا په دغه وطن کې خپل درې گروپه چاپلوسان پرېښودل، او هغه هغوی ته دنده ورکړه چې لار شي او په ياد وطن کې درې گناهونه دود کړي، او (لکه چې ياده شوه) په دې توگه سره، هغوی د ليد، خوند او بوی حسونه خراب کړل).

● اووه سوالگر ●

په دې توگه، تاسو بايد هغه ته وگورئ او وطن د دغو درې گناهونو په پام کې نيولو سره جوړ کړئ او بايد هغه خلک (يعنې، چاپلوسان چې وطن ته يې، لکه چې مخکې ياده شوه، درې گناهونه راوړل) وشړئ. که تاسو دا کار وکړئ، او تاسو وطن له دغو درې گناهونو څخه پاک کړئ، بيا زه په ډاگه وایم، چې نه يوازې ستاسو د خوند، ليد او بوی حس به جوړ شي، بلکه تاسو به وکولی شئ چې ورک بنوال هم بېرته پيدا کړئ.

نو هغوی دا ټول وکړل. هغوی له دغو درې گناهونو څخه د وطن پاکول پيل کړل. هغوی هغه خلک (ياد شوي چاپلوسان) له وطن څخه وشړل؛ هغوی به خلک ونيول او ترې وبه يې پوښتل، «ته د کوم حای يې؟» [يعنې، هغوی پلټنه کوله او هغه خلک به يې په گوته کول چې د ستونزو سبب گرځېدلي وو] تر هغه چې هغوی د ظالم پاچا ملگري (يعنې لکه چې مخکې ياده شوه د چاپلوسانو درې گروپونه) بنديان کړل. هغوی دغه خلک وشړل او وطن يې له دغو گناهونو څخه پاک کړ.

په ورته وخت کې هلته [د خلکو په منځ کې] يو څه گډوډي روانه وه. [هغوی وويل] «کېدی شي چې هغه

● اووه سوالگر ●

لېونی بنوال چې خوا او شاد یوه لېونی په څېر گرځي او هر چاته وایي چې دی هغه [ورک شوی] بنوال دی، او هغه سړی چې هرڅوک یې لېونی گڼي (او خلک یې په تیرو ولي، او له ځانونو څخه یې شري) بسایي چې هغه په ریښتیا هم [زمونږ] بنوال وي!».

هغوی لارل او هغه یې راوست، او ما (کون سوالگر چې داکيسه یې کوله) وویل، «ای، دا بی له شکه هماغه بنوال دی!» (یعني هغه چې هغوی مخکې ویل چې لېونی دی).

نو مونږ گورو، زه [د شتمنی د وطن په هکله] چې زه پکې ښه ژوند لرم یوه خاطره لرم، ځکه چې ما وطن رغولی دی. (او د هغه له لارې، هغوی ان بنوال پیدا کړ، او لکه چې یاده شوه بیا یې ښه ژوند کول پیل کړل). اوس زه خپل ښه ژوند پر تاسو باندې لوروم. هلته یوه لویه خوښي او خوشحالي جوړه شوه، او هغوی له خوښۍ څخه په کالیو کې نه ځایېدل. لومړني [سوالگر] پر هغوی باندې یو اوږد ژوند ولوراه، او ورپسې هغه پر هغوی باندې یو ښه ژوند ولورولی. تر دې وروسته، ټول سوالگر واده ته راغلل او هغوی ته یې یوه «د واده د وینا» ډالی ورکړه. څه چې هغوی پخواد دوی له پاره هیله کوله،

● اووه سوالگر ●

چې هغوی [ماشومان] دې د هغوی په څېر وي، اوس هغوی پر دوی باندې د یوې بشپړې ډالۍ («د واده د وینا» ډالۍ) په توګه ولوروله.

[درېمه ورځ]

په درېمه ورځ، زوم او ناوې بیا خاطرې پیل کړې، او په ژړا شول، او سخته هیله یې کوله [ویل یې چې] «څنګه کېدی شي چې مونږ هغه سوالگر چې خبرې یې سمې نشوې کولی (یعنې تتله و) دلته راولو؟» دا وخت هغه راننوت او ویې ویل، «زه دلته یم!» او هغه دوی په غېږ کې ونيول او بڼکل یې کړل.

هغه هم لکه د هغو نورو په څېر له دوی سره خبرې وکړې: مخکې ما تاسو ته دعا کړې وه چې زما په څېر دي شئ. اوس زه تاسو ته «د واده وینا» ډالۍ درکوم چې تاسو دې زما په څېر شئ. تاسو فکر کوئ چې زه په خبرو کولو کې ستونزه لرم؛ زه په خبرو کولو کې هېڅ ستونزه نه لرم! خبره دا ده چې د نړۍ خبرې چې د خدای هېڅ ستاینه په کې نه وي په هېڅ ډول بشپړې نه دي (یعنې هغه داسې بڼکاري لکه تتله، چې نشي کولی خبرې وکړي، یوازې له دې امله چې هغه نه غواړي چې د نړۍ اړوندې خبرې وکړي

● اووه سوالگر ●

داسې خبرې چې د خدای ستاینه پکې نه وي ځکه چې هغه خبرې چې د خدای ستاینه پکې نه وي هغه هېڅ کمال نه لري. له دې امله کله چې هغه خبرې کوي ژبه یې نښلې).

په حقیقت کې زه هېڅ تتله نه يم! بلکې زه یو ویناوال او ویاند يم، یو ډېر وړ، او پیاوړی ویاند. زه کولی شم چې ډېرې ښې غزلې، شعرونه او سندري ووايم. په ټوله نړۍ کې داسې څوک نشته چې نه غواړي چې هغه څه ته غوږ ونیسي چې زه یې وایم. او په هغو کې (یعنې په دغو غزلو او شعرونو کې چې هغه یې وایي) ټول حکمت [چې په ځمکه کې دی] پروت دی، او زه په دې هکله له یو لوی شخص څخه چې د خیر حقيقي شخص گڼل کېږي یوه خاطره لرم:

یو وخت ټول هوښیارکسان سره یوځای ناست وو، او هر یوه په خپلې پوهې ویاړ کولی. یوه ویل چې ما اوسپنه په خپل حکمت سره جوړه کړې ده (یعنې په هغه طریقه چې یو څوک اوسپنه د اوسپنې له کاني څخه رابېلوي)، بل ویل چې ما یو بېل ډول فلز (لکه قلعي یا سرب او داسې نور) کشف کړی دی. بل ویل چې ما په خپل حکمت سره سپین زر رامنځته کړي دي چې تر یادو هغو ډېر مهم دي. یوه بل هم د خپل

● اووه سوالگر ●

تخليق په هکله لاپه وکره او ويې ويل چې زه کولی شم چې سره زر جوړ کړي.

يوه بل لاپه وکره چې زه وسلې (لکه توپکونه، توپونه او داسې نور) اختراع کړي دي - هغه وښوده چې داسې پوهه لري چې دغه وسلې جوړې کړي. يوه بل لاپه وکره چې زه پوهېږم چې څنگه دغه ټول فلزونه رامنځته کړم، خو له داسې [ورته] موادو څخه نه چې دا [نور] خلک يې په خپل حکمت سره استعمالوي. يوه بل د پوهې د نورو ډولونو د لرلو په هکله لاپه وکره، ځکه چې په نړۍ کې يو شمېر نور داسې شيان شته چې د حکمت له لارې کشف شوي دي، لکه ښوره او باروت، او دې ته ورته نور څيزونه. هغه د دغو [شيانو] له ډلې څخه د ځينو هغو په هکله د خپلې پوهې لاپې ووهلې.

يوه سړي ننگونه وکره او ويې ويل، «زه تر تاسو ټولو ډېر هوښيار يم ځکه چې زه د ورځې په څېر روښانه يم». هلته ناست خلک پوه نه شول چې «د ورځې په څېر روښانه» څخه د هغه هدف څه دی.

هغه دا نورو ته مخ ورواړولی او ويې ويل: دا چې ستاسو ټولو پوهه له يوه ساعت څخه ډېر وخت نه

● اووه سوالگر ●

نیسي، که څه هم چې د پوهې هر ډول له یوې بېلې ورځې څخه را اخیستلی شوی، د هغه څه له مخې چې [خدای پاک] [د نړۍ د پیدایښت د ورځو] [په برابره] ورځ پیدا کړي دي. دا چې د حکمت ټول ډولونه سره ترکیب شوي دي (یعنې یو څوک یو شی له بل سره گډوي او له هغه څخه یو بل شی جوړېږي)، په دې توگه، د حکمت هر ډول [د شیانو د تولید په اساس] له هغې ورځې څخه رینه اخلي چې خدای پاک هغه شیان [یعنې اومه مواد] پیدا کړل چې دغه [مصنوعي] شیان ځنې راوځي یا جوړېږي. یو څوک دغه مواد د حکمت په کارولو سره، سره گډوي او داسې شیان ترې جوړوي چې غواړي یې لکه: سپین زر، مس یا ورته نور.)

[د ایډیټر یادښت: ښکاره خبره ده چې د پیدایښت ورځې د کایناتو رینه ده. هرڅه چې د نړۍ په تاریخ کې وجود لري، او په نړۍ کې موجود ټول حکمت، یوازې د نړۍ د پیدایښت د ورځو د یوې نتیجې او امتداد په توگه پايي. داسې ښکاري چې د پیدایښت ورځې تل تر تله وي، او تل د حقیقت سرچینه وي.]

خو د پوهې [د یوه بل ډول] له لارې دا شونې ده چې د هغوی د پوهې ټول ډولونه [د خدای له خوا د نړۍ

● اووه سوالگر ●

د پيدا كولو د ورځو] په يوازې [يوه ساعت] كې سره رالاند كړي خو زه لكه د ټولې ورځې په څېر روښانه يم. (په دې توگه دى د هوبنيارو خلكو په لړ كې وروستى سړى و چې خبرې يې وكړې).

ما (يعنې، هغه تتله چې دا ټوله كيسه يې وكړه) هغه ته ځواب وركړ، «لكه كومه ورځ؟» (يعنې د هغه پوهه [د خلقت] له كومې ورځې سره برابره ده؟)

هغه، [هغه پوه چې هغه ترې پوښتنه وكړه] غږ كړ، «هغه [سړى چې په وينا كې يې نيمگړتيا وه] تر ما ډېر هوبنيار دى، ځكه چې هغه پوښتنه كوي، لكه كومه ورځ؟» په داسې حال كې چې، [د هغه د پوښتنې ځواب دا دى چې] زه د هرې ورځې په څېر چې يو څوك يې ټاكي روښانه يم نو ولې دا [تتله] بيا [له مونږ څخه] يوازې په دې چې ويې پوښتل چې لكه كومه ورځ؟» ډېر هوبنيار دى. (ځكه چې هغه هوبنيار سړى هم د هرې هغې ورځې په څېر دى چې هغه يې غواړي.

خو دلته يوه پوره كيسه پرته ده چې دا [څرگندوي] چې د خير اصلي سړى يو ډېر لوى سړى دى. او زه (يعنې تتله چې دا كيسه كوي) هر چپرې ځم او د

● اووه سوالگر ●

ميني- مهرباني [يعني ورکړي] ټول ريښتيني [عملونه] راټولوم، او د خير اصلي سړي ته يې راوړم، او د «وخت» اصلي اړخ د خير له حقيقي [عملونو څخه] جوړشوی دی (يعني هلته داسې يو شی دی لکه خپله «وخت»، او دا چې هلته د نړۍ کالونه او ورځې شتون لري – دا خپله د خدای له خوا پيدا شوي دي)، او زه گرځم راگرځم او د اصلي خير ټول [عملونه] راټولوم، او د خير اصلي سړي ته يې راوړم. او له دې څخه «وخت» رامنځته کېږي.

هلته يو غر دی او په غره کې يوه ډبره ده او له ډبرې څخه يوه چينه رابېږي، او هر شی يو زړه لري، او ټوله نړۍ هم يو زړه لري، او د نړۍ زړه يو پوره بدن لري، چې مخ او لاسونه، او پښې، او داسې نور لري خو د نړۍ د زړه د پښې د گوتې يو نوک هم د بل هر زړه په نسبت ډېر له مهرباني څخه ډک دی.

او هغه غر چې چينه پکې ده هغه د نړۍ پر يوه سر دی، او د نړۍ زړه د نړۍ په بل سر کې دی. او زړه د چيني په مقابل کې پروت دی، او په دوامداره توگه هيله او ارزو لري چې چيني ته راشي او چينه د زړه هيله او ارزو ډېر په شدت سره څرگندوي. زړه

● اووه سوالگر ●

همېشه چينغي وهي او غواړي چې چيني ته راشي، او چينه هم د زړه له پاره همداسې هيله لري.

زړه اوس دوي کمزورتياوي لري يعنې هغه شيان چې د ستړيا سبب يې گرځي؛ يوه دا چې لمر پر هغه لگېږي اوسوځوي يې (ځکه چې هغه تل هيله کوي چې چيني ته ورشي) او بله د هغه د هيلې کولو او ارزو لرلو، ځکه چې زړه تل د ستړيا تر وروستي ټکي پورې د چيني هيله او ارزو لري. هغه تل چينغي وهي چې چيني ته ورشي، ځکه چې زړه تل د چيني لوري ته گوري او چينغي وهي، «رحم!»، ځکه چې هغه تل د چيني ډېره زياته هيله لري.

کله چې زړه اړتيا لري چې لږ ارام وکړي اوساه واخلي يو لوی مرغه راځي او پر هغه باندي خپل وزرونه غوړوي چې هغه له لمر څخه وساتي. بيا نو زړه کولی شي چې يو څه ارام وکړي، خو کله چې هغه ارام کوي هغه بيا هم د چيني پر لوري گوري او په دوامداره توگه د چيني د ليدلو هيله کوي.

خو که هغه د چيني له پاره ډېره هيله لري ولې چيني ته نه ورځي؟ ځکه څنگه چې زړه د هغه غره خوا ته مخه کوي چې چينه پکې واقع ده نو هغه نشي

● اووه سوالگر ●

کولی چې نور د غره څوکه وويني. په دې توگه هغه نورنشي کولی چې چينه وويني، او څومره ژر چې هغه چيني ته کتل ودروي، هغه بيا مړ شي، ځکه چې د زړه د ژوند ټول زور يوازې له چيني څخه راوځي.

نو دا چې هغه غره ته مخامخ پروت دی، هغه کولی شي چې د هغه غره څوکه چې چينه پکې پرته ده وويني، خو څنگه چې هغه د غره خوا ته ورځي، هغه نور نشي کولی چې د غره څوکه وويني (ځکه چې د جگ غره طبيعت همداسې دی. کله چې يو سړی ليرې ولاړ وي، کولی شي چې لوړه څوکه وويني، خو چې ورنژدې شي، بيا نو نشي کولی چې لوړه څوکه وويني). له دې امله هغه نشي کولی چې چيني ته په ځير سره وگوري، له دې وپرې چې (خداى مه کړه) هغه مړ شي.

که، خداى مه کړه، زړه مړ شوی وای، ټوله نړۍ به ورانه شوې وای، ځکه چې ځکه چې هر شی د زړه په مټ ژوند کوي، او څنگه کېدی شي چې نړۍ له زړه پرته پاتې شي؟ په دې توگه، زړه نشي کولی چې چيني ته لاړ شي، هغه يوازې دا کولی شي چې خپل

● اووه سوالگر ●

خان چيني ته مخامخ پرېباسي او (لکه چې مخکې ياده شوه) تل چيني ته د ورتگ هيله وکړي او چيني ووهي.

اوس چينه بېخي وخت نه لري، ځکه چې چينه په وخت کې دننه نه اوسي. (په نورو ټکو، چينه ورځې نه لري او نه په نړۍ کې د وخت [تېرېدل] لري، ځکه چې د هغې سويه د نړۍ د «وخت» د سويې په پرتله ډېره لوړه ده).

نو بيا څنگه کېدی شي چې چينه دې په نړۍ کې شتون ولري؟ (ځکه چې په نړۍ کې هېڅ شی له وخت پرته نه شي اوسېدلی). [البته مونږ وينو چې] يوازنی وخت چې چينه يې لري هغه وخت وي چې زړه په چينه باندې يوه ورځ د يوې ډالۍ په توگه ولوروي، او کله چې ورځ پای ته رسېږي، او ورځ نوره نه وي پاتې، بيا به نو چينه هېڅ وخت ونه لري، او چينه به بيا نړۍ پرېږدي. او که چينه نوره پاتې نشي، (خدای مه کړه) زړه به هم مړ شي او (لکه چې مخکې ياده شوه) ټوله نړۍ به (خدای مه کړه) له منځه لاړه شي.

● اووه سوالگر ●

نو کله چې د ورځې پای رارسېږي نو، زړه او چینه، یو له بل سره د خدای په امانې کوي او یو بل ته بولې، نظموه او سندري وايي- ډېرې بنايستي بولې او سندري، په ډېره مینه او یو د بل په وړاندې په ډېره هیله، زړه د چينې له پاره، او چينه د زړه له پاره.

د دې ټولو مسؤل د خیر ریښتینې سړی دی. د ورځې په بېخي وروستی برخه کې، کله چې [ورځ] پای ته رسېدلو ته نژدې شي (او څنگه چې ورځ پای ته رسېږي او، لکه چې یاده شوه، چینه هېڅ ورځ نه لري، هغه به مړه شي، او په پای کې به - خدای مه کړه - زړه هم مړ شي، او ټوله نړۍ به ورانه شي)، نو ریښتینې سړی راځي او زړه ته یوه ورځ ورکوي. زړه ورځ چينې ته ورکوي، او په دې توگه چینه بیا «وخت» تر لاسه کوي (یعنې، ورځ چينې ته دا وړتیا ورکوي چې وجود یې دوام ومومي، او زړه هم په دې توگه دوام مومي، او داسې نور).

اوس کله چې ورځ له خپله ځایه راوړسېږي، ورځ هم په بوللو او بنايستو نظمونو سره چې د پوهې او حکمت ټول ډولونه پکې وي راځي، او هره ورځ له بلې څخه توپیر لري، ځکه چې یکشنبې، او دوشنبې،

● اووه سوالگر ●

او داسې نور په کې وي، او بيا د نوي مياشتې لمانځنه او رخصتۍ وي (يعنې د هرڅه له پاره چې ورځ رارسېږي، د هغې ورځې ځانگړي نظمونه ورسره وي).

ټول وخت چې د خير ريښتيني سړی يې لري، هغه ټول زما (يعنې د تتله سړي چې دا ټوله كيسه يې کوله) له لارې کېږي، ځکه چې زه ځم او د خير ټول ريښتيني [عملونه] راتولوم، چې د هغو له لارې (لکه چې مخکې ياده شوه) خپله «وخت» رامنځته کېږي.

(په دې توگه تتله سړی ان له هغه هوبنيار سړي څخه هم ډېر هوبنيار دی چې لاپې يې وهلي چې هغه د هرې هغې ورځې په څېر روښانه دی چې په گوته کېږي ځکه چې «وخت» خپله او ورځې يوازي د هغه له لارې، [په داسې حال کې چې] ورځ لکه چې مخکې ياده شوه له سندرو او بوللو سره راځي چې د حکمت او داسې نورو ټول ډولونه پکې وي.) [هغه (تتله) د ميني کولو - مهربانۍ هغه ريښتيني عملونه چې «وخت» ترې راوتلی دی ټولوي، او د خير ريښتيني سړي ته يې راوړي، چې هغه بيا يوه ورځ زړه ته ورکوي، او زړه يې چينې ته ورکوي، او له دې لارې ټوله نړۍ کولی شي چې دوام وکړي].

● اووه سوالگر ●

مونږ وینو چې د خیر ریښتیني سړي ما ته دا تصدیق کړي ده چې زه کولی شم چې داسې بوللي او شعرونه ووايم چې د پوهې او حکمت ټول ډولونه لري (حکه چې لکه چې مخکې یاده شوه د ورځې ټولې بوللي او نظمو نه د هغه له خوا دي)، اوس زه دا په تاسو باندې د یوې پوره ډالۍ، «د واده د وینا ډالۍ» په توګه لوروم، چې تاسو دې زما په څېر اوسئ. هلته لویه خوښي او خوشحالي جوړه وه، او هغوی یو لوی جشن درلود!

[څلورمه ورځ]

هغوی د هغې ورځې د خوښۍ مراسم پای ته ورسول او کټ ته سره لاړل. سهار هغوی [جوړې] بیا خاطرې پیل کړې او د هغه سوالگر د لیدو هیله یې کوله چې غاړه یې کږه وه. په همدغه وخت کې هغه راننوت او ویې ویل، «زه دلته یم» [او داسې نور].

پخوا ما [یوازې] داسې هیله لرله چې تاسو دې زما په څېر اوسئ. اوس یې زه پر تاسو د «واده د یوې ډالۍ» په توګه درباندي لوروم چې تاسو دې زما په څېر شئ. تاسو فکر کوئ چې زما غاړه کږه ده. زما غاړه هېڅ کوروالی نه لري! بلکې زه یوه ډېره نېغه

● اووه سوالگر ●

غار ه لرم، يوه ډېره بنايسته غاړه. هغه [حكه] چې په نړۍ كې بخارونه (يعني د نړۍ بې عقل او مزخرف خيزونه) دي او زه نه غواړم چې خپل هېڅ نفس په دې نړۍ كې وباسم. (نو د هغه غاړه له دې امله كره بسكارېده چې هغه غونجه كړې وه خو پرې نه ردي چې د هغه كوم نفس [يعني د هغه اروا] د نړۍ بخارونو [مزخرفاتو] ته ور ونه وځي). په حقيقت كې زه يوه ډېره بنايسته غاړه لرم، يوه ځانگړې غاړه. له دې امله زه يو ډېر ځانگړى غږ لرم. د نړۍ ټول غږونه چې خبرې نه دي واخلي، زه كولى شم چې په خپل غږ كې د دغو ټولو غږونو پېښې وكړم حكه چې زه يوه ډېره ځانگړې غاړه او غږ لرم.

په دې هكله زه د يوه خاص وطن يوه خاطره لرم. هلته يو وطن دى چې په هغه كې هر څوك په موسيقي (يعني لوبولو او سندرو ويلو) كې ډېره لويه تجربه لري، او هلته هر څوك - ان واړه ماشومان - د پوهې په دې برخه كې مشغول دي. هلته داسې ماشوم نشته چې يوه د موسيقي آله دې نه غږوي. او د موسيقي په پوهه كې د هغه وطن تر ټولو د ټيټې درجې څښتن په بل وطن كې د موسيقي تر ټولو لوى استاد وي، او د هغه وطن هوبنيار خلك او پاچا، او سرود غږوونكي ټول د [موسيقي] په برخه كې ډېره لويه پوهه لري.

● اووه سوالگر ●

يو وخت د هغه وطن د موسيقۍ استادان سره گډ کښاستل او هر يوه د موسيقۍ په برخه کې د خپلې پوهې لاپې کولې؛ يوه لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې د موسيقۍ يوه ځانگړې آله وغږوي، بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې يوه بېله آله وغږوي. په داسې حال کې چې بل بيا د يوې ځانگړې وسيلې په هکله د خپلې تجربې لاپه وکړه. بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې د موزيک د وسايلو بېلابېل ډولونه وغږوي. ورپسې سړي لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې هره آله وغږوي، او يوه لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د موسيقۍ د آلو په څېر غږونه وباسي، بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د موسيقۍ د يوې بېلې وسيلې په څېر غږ جوړ کړي. او يوه بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د موسيقۍ د بېلابېلو نورو آلو په څېر غږونه جوړ کړي. يوه بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د يوه ډول په څېر - بېخي داسې لکه ډول چې وهل کېږي غږونه راوباسي. او يوه بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د توپ د ډز په څېر غږ جوړ کړي.

● اووه سوالگر ●

او زه هم هلته وم (يعني هغه سړی چې غاړه يې كږه وه او دا كيسه يې كوله). ما په لور غږ هغوی ته وويل: زما غږ ستاسو له هغو څخه ډېر بڼه دی، او دا يې هم ثبوت. كه تاسو د موسيقۍ په برخه كې دومره بڼه ياست، بيا نو له هغو دوه وطنونو سره مرسته وكړئ.

هلته دوه وطنونه دي، او هغه دوه وطنونه يو له بل څخه زرميله ليري دي او هلته په دواړو وطنونو كې، كله چې شپه راځي، هېڅ څوك هم نشي كولی چې ویده شي، ځكه كله چې شپه شي، هر څوك - سړي، بڼخي او ماشومان - فرياد كوي او چينغي وهي ځكه چې د شپې پر وخت هلته سخت فرياد (يعني د ژړا او فرياد غږ) اورېدل كېږي او په دې توگه هر څوك: مېړونه، مېرمنې او واړه ماشومان اړكېږي چې فرياد وكړي، داسې يو حالت وي چې كه هلته څوك يوه ډېره كېږدي هم به ويلې شي.

نوتاسو هغو دواړو وطنونو ته داخل شئ، ځكه كله چې هغوی په هغه وطن كې فرياد واوري، لكه چې ياده شوه هر څوك اړكېږي چې وير وكړي. او په هغه بل وطن كې هم ورته شی پېښېږي. او د دغو دواړو وطنونو ترمنځ زرميله واټن دی نو كه تاسو په

◉ اووه سوالگر ◉

موسیقی کی دومره ماهران یاست، له هغو دواړو وطنونو سره مرسته وکړئ؛ یا، راحی چې وگورو چې آیا تاسو کولی شئ چې لږ تر لږه د عین غږ پېښې وکړئ (یعنې د هغه فریاد غږ چې هلته اورېدل کېږي).

هوبنیارانو له هغه څخه پوښتنه وکړه «ته به مونږ هلته ورولي؟»

هغه وویل، «هو. زه به تاسو هلته بوخم.»

هغوی ټولو تیاری ونيو چې هلته لاړ شي. هغوی لاړل او هلته ورسېدل (یعنې، له هغو دوو وطنونو څخه چې پورته یاد شول یوه ته لاړل). کله چې شپه شوه، بیا د پخوا په څېر وشول: هغوی ټولو فریاد پیل کړ. هنرپوهانو هم فریاد پیل کړ. (نو هغوی ولیدل چې هغوی نشي کولی چې [له هغه وطن سره] مرسته وکړي). هغه هغوی ته وویل (یعنې هغه سړي چې غاړه یې کږه وه هنرپوهانوته وویل) «لږ تر لږه، ما ته دا ووايست چې د دغه فریاد چې هلته اورېدل کېږي ریښه په څه کې ده- دا شور له کومه راحي؟» هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه «او ته پر دې پوهېږي؟» هغه ځواب ورکړ، «هو، زه پوهېږم.»

﴿ اووه سوالگر ﴾

حُڪه چي هلته دوه مرغان دي، چي يو يي نر دي او بل بنڄه. او په نري کي د هغوی يوازي يوه جوړه ده، بنڄينه يي ورکه شوي ده. نارينه يي د بنڄينه لټون کولي او بنڄيني يي د نارينه. هغوی د اوږدي مودي له پاره يو د بل لټون وکړ، تر دي چي هغوی خپله لاره ورکه کړه، نو هغوی وليدل چي هغوی نشي کولي چي يو بل ومومي. په دي توگه هغوی په هغو ځايونو کي پاتي شول چيري چي وو او ځانونو ته يي ځالي جوړي کړي. نارينه د دوو وطنونو څخه يوه ته نژدي يوه ځاله جوړه کړه. هغه د هغه [يعني وطن] په څنگ کي نه و. يوازي د مرغه غږ ورته نژدي و، چي له هغه ځاي څخه چي هغه په کي ځاله جوړه کړي وه يوه سړي کولي شوای چي په هغه وطن کي د هغه غږ واوري.

همدارنگه هغي هم د هغه بل وطن سره نژدي يوه ځاله جوړه کړه (يعني، هغه هم بېخي د هغه په څنگ کي نه وه، يوازي هسي چي له هغه ځاي څخه د هغي غږ اورېدل کېدی). او کله به چي شپه راوخته، جوړه مرغانو به فرياد پيل کړ، حُڪه چي هغه به د هغي په بېلتون فرياد کاوه، او هغي به د هغه په بېلتون فرياد کاوه. هغوی ډېر زيات فرياد وکړ، ډېر په زور او نا

● اووه سوالگر ●

ارامی سره، او هغه د هغه فریاد غږ دی چې په دواړو وطنونو کې اورېدل کېږي.

د هغه غږ له امله، هغوی ټول ځانونه مجبور کړي چې فریاد وکړي، او نشي کولی چې ویده شي، (دا خبرې ټولې هغه سپري وکړې چې غاړه یې کږه وه). خو هغوی په هغه باندې باور ونه کړ.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «آیا ته به مونږ هلته (یعني مرغانو ته) بوځي؟»

هغه ځواب ورکړ، «هو. زه کولی شم چې تاسو هلته بوځم.»

خو تاسو څنگه کولی شئ چې هلته لاړ شئ [هغه پسي و غزوله]؟ چې [ان دلته] تاسو د فریاد د غږ د اورېدلو زغم نه لرئ، او تاسو ټول ځانونه اړ کړئ چې ویر وکړئ، بیا نو کله چې تاسو هلته لاړ شئ، ښکاره خبره ده چې بیا به تاسو ونشئ کولی چې د فریاد غږ ته ټینگ شئ.

خو د ورځې په اوږدو کې څوک نشي کولی چې هلته هغه خوبني وزغمي. ځکه چې هلته د ورځې په اوږدو کې مرغان سره راټولېږي، یعني، پر هغه او

● اووه سوالگر ●

پر هغې ورتولېږي. هغوی دوی ته ډاډینه ورکوي او په ډېرې خوښۍ سره تسلیت ورکوي. هغوی دوی ته ډاډینه ورکوي او دوی ته وایي چې دوی به یو بل سره پیدا کړي. هغوی هلته ډېره خوښي جوړوي، داسې چې د ورځې یې څوک خوښی ته نشي ټینګېدلی.

اوس د خوښۍ غږ له لیرې ځای څخه نه اورېدل کېږي، بلکې یوازې هغه وخت چې څوک هلته نژدې ورشي. خو د فریاد غږ— له لیرې څخه اورېدل کېږي. نو تاسو نشئ کولی چې هلته لاړ شئ.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «آیا ته کولی شي چې [دغه حالت] سم کړي؟»

هغه ځواب ورکړ، «هو. زه کولی شم چې هغه سم کړم، ځکه چې زه کولی شم چې په نړۍ کې د ټولو غږونو پېښې وکړم».

سربېره پردې [هغه دوام ورکړ] زه کولی شم چې ورولېږدوم، یعنی، زه کولی شم چې خپل غږ ورولېږدوم، ځکه په هغه ځای کې چې زه یو غږ جوړوم، یو څوک نشي کولی چې غږ بېخي واوري؛ خو یو څوک کولی شي چې دا غږ له لیرې څخه

● اووه سوالگر ●

واوري. په دې توگه زه کولی شم چې د هغې غږ هغه ته ور ولېږدوم. يعنې هغه غږ چې زه پکې د هغې پېښې کوم هغه به هغه حای ته نژدې راشي چې هغه پکې دی. په ورته ډول، زه کولی شم چې د هغه غږ داسې ولېږدوم چې هغې ته نژدې ورشي. په دې توگه به زه هغوی يو بل ته سره رانژدې کړم.

خو څوک دی چې په هغه باندې باور وکړي؟

نو هغه هغوی يوه ځنگله ته بوتلل. او هغوی داسې يو غږ واورېد لکه يو څوک چې يو ور پرانيزي او بيا يې په درز سره بندوي، او يو څوک په يوه توپک باندې ډزې کوي، او يوڅوک سپی بهر لېږي چې [بنکار] ومومي. او بيا سپی په واوره کې ننوځي.

هغوی دا ټول واورېدل، او هغوی خواوشا وکتل، خو هېڅ شی يې هم ونه ليد. او نه هغوی واورېدل چې له هغه څخه دې کوم غږ راوځي. (يوازې دا چې هغه، هغه سړي چې غاړه يې کږه وه، خپل غږ له نورو بېلابېلو غږونو سره لېږدولی و. هغوی په دې توگه وپوهېدل چې هغه کولی شي چې د غږونو ټول ډولونه جوړ کړي، او کولی شي چې خپل غږ

● اووه سوالگر ●

ولپزدوي.) [د کيسې ويونکي نور څه ونه ويل، او
بنکاره خبره ده چې هغه د کيسې يوه برخه پرېښوده.]

مونږ گورو چې زه د هغه وطن په هکله يوه خاطره
لرم، چې زه يو حيرانوونکی غږ لرم، او (لکه چې
مخکې ياده شوه) زه کولی شم چې په نړۍ کې د ټولو
غږونو پېښې وکړم. اوس زه دا په تاسو باندې د يوه
پوره سوغات په توگه لوروم، يو «د واده د وينا
سوغات» چې تاسو دې بېخي زما په څېر شئ. هلته
ډېره لويه خوښي او لويه خوشحالي روانه وه.

[پنځمه ورځ]

په پنځمه ورځ هم هغوی خوشحاله وو. هغوی د هغه
سوالگر خاطرې پيل کړې چې پر ملا کړوپ و.
هغوی ډېره هيله لرله [او ويل يې] «کاش چې وکولی
شو چې هغه سوالگر چې ملا يې کړوپه وه دلته
راولو؟ ځکه چې که هغه دلته وای، ډېر خوند به يې
کړی وای.» او بيا هغه رانوت!

هغه وويل «زه دلته يم! زه تاسو ته ستاسو د واده له
پاره راغلی يم». هغه هغوی په غېږ کې ونيول
اوبنکل يې کړل. (هغه هغوی ته وويل) پخوا ما تاسو

● اووه سوالگر ●

ته دعا کړې وه چې تاسو دې زما په څېر شئ. اوس زه پر تاسو باندې یوه «د واده د وینا ډالی» لوروم چې تاسو دې بېخي زما په څېر شئ ځکه چې زه پر ملا باندې هېڅ کړوږ نه يم، بلکې زه داسې اورې لرم چې د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» یوه ځانگړتیا ده، او زه په دې هکله یوه خاطره لرم.

یو وخت په یوځای کې یو بانډار وو چې خلکو په کې داسې لاپې وهلې. هر یوه به ویل چې هغه د «ډېر څه لرونکي وړوکی یعنې داسې وړوکی ځای چې تر خپل ظرفیت زیات شیان پکې ځایېدلی شي» دغه ځانگړتیا لري. هغوی یو په بل پورې خنډل. نورو به چې لاپې یې وهلې چې هغوی د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» دا ځانگړتیا لري هغوی ته به بڼه راغلاست ویل کېدی خو د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» په برخه کې زما ځانگړتیا له هغوی ټولو څخه لویه ده.

له هغوی څخه یوه لاپه وکړه چې د هغه مغز د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» یو اړخ دی، ځکه چې هغه په زرگونو او په لسگونو زرو خلکو ته د هغوی د ټولو اړتیاوو، او د هغوی د ټولو چلندونو، د هغوی د ټولو تجربو، او د هغوی د ټولو حرکتونو په پام کې نیولو سره پام کوي. هغه دا ټول په خپل مغز کې ساتي!

● اووه سوالگر ●

هغه د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» [يو اړخ] دی ځکه چې يو [واحد] مغز دومره ډېر خلک د هغوی له اړتياوو او داسې نورو سره ساتي. (په دې توگه هغه د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» په کټگورۍ کې دی. يعنې يو کوچنی ځای له خپل ظرفيت څخه ډېر څه ترسره کوي، په دې معنی چې په يوه [واحد] مغز کې ډېر خلک لکه چې پورته ياده شوه د هغوی له ټولو ډولونو او داسې نورو سره ځای شوي وي).

خلکو په هغه پورې وخنډل. هغوی په هغه باندې ورغږ کړ «ته هېڅ څوک هم نه يې! او ستا خلک هم همداسې دي!».

يو بل چا غږ کړ، «ما په حقيقت کې د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» [يو مثال] ليدلی دی».

[هغه زياته کړه]، يو وخت ما په يوه غره کې مزل کولی. ما وليدل چې هلته په غره کې ډېرې خځلې او ککرتيا وه. زه د هغو په ليدلو حيران شوم چې پر دې غره دومره خځلې او ککرتيا له کومه شوي؟ هلته له غره سره نژدې يو سړی و. هغه وويل، «دا ټول زما له لاسه شوي دي». هغه هلته په غره کې اوسېږي، او هغه دا ټولې خځلې او اضافي مواد چې د هغه له

● اووه سوالگر ●

خوراک او څښاک څخه پاتې کېږي په هغه غره کې یې غورځوي. هغه خځلي او ککړتیا ټول د هغه له لاسه رامنځته شوي دي. له دې امله، دغه سړی یو «ډېر څه نیوونکی وړوکی» دی، ځکه چې یوه سړي دومره خځلي رامنځته کړي دي. او دا هم (د هغه د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» د [پخواني] سړي د [ځانگړتیا] یوه بېلگه ده، د هغه سړي چې لاپه یې کړې وه چې د هغه په مغز کې ډېر زیات خلک، او داسې نور شتون لري).

یوه بل لاپه وکړه چې هغه د «ډېره څه نیوونکي وړوکی» کیفیت لري ځکه چې، هغه د یوه داسې وطن یوه ټوټه ځمکه لري چې یوه ډېره زیاته اندازه مېوه تولیدوي. کله چې یو څوک د هغې مېوې مقدار حسابوي چې هغه وطن یې تولیدوي، هغه به وويني چې وطن هومره ډېره ساحه نه لري چې هغه مېوه پکې ځای شي. په وطن کې داسې کافي ځای نشته چې مېوه یې نیسي. له دې امله، دا د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» یو هېښه ده. هغوی هغه څه چې هغه وویل تایید کړل، ځکه چې دا په روښانه توګه د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» یوه بېلگه ده.

● اووه سوالگر ●

يوه بل وويل، دا چې هغه يو ډېر بنايسته بن لري چې بېلابېلي مېوې او داسې نور شيان لري له دې امله يو زيات شمېر خلک او لويان هلته ورځي او گوري يې ځکه چې هغه يو ډېر بنايسته بن دی. او کله چې اوړی رارسېږي، [ټول دغه] ډېر، ډېر خلک او لويان هلته ورځي چې هلته خوا او شا ته وگرځي راوگرځي. په حقيقت کې هلته په بن کې په کافي اندازه ځای نشته چې دومره ډېر خلک پکې ځای شي. دا د «ډېر څه نيوونکي وړوکی» يو ډول دی. هغوی [هغو خلکو چې سره را ټول سوي وو او غوړ يې نيولی و] دا هم تاييد کړه.

يوه بل وويل چې د هغه وينا د «ډېر څه نيوونکي وړوکی» يوه بېلگه ده. هغه د يوه لوی پاچا سکرتر دی، او ډېر زيات خلک پاچا ته راځي. يو يې راځي چې د پاچا ستاينه وکړي، بل راځي چې له پاچا څخه يو څه وغواړي، او داسې نور. او بې له شکه چې پاچا نشي کولی چې د هغوی ټولې خبرې واورې. زه د هغوی ټوله وينا يوازې په يو څو ټکو کې راټولوم او پاچا ته يې يوازې په يو څو ټکو کې واييم. د هغوی ټوله ستاينه او د هغوی ټولې غوښتنې – هرڅه چې هغوی يې وايي – ټول پکې شامل وي، او په هغو

● اووه سوالگر ●

څو ټکو کې وي چې زه يې پاچا ته وایم. په دې توگه زما وينا د «ډېر څه نيوونکي وړوکی» يوه بېلگه ده.

يوه بل وويل چې د هغه چوپتيا د «ډېر څه نيوونکي وړوکی» يوه بڼه ده، ځکه چې هلته يوه لويه ډله نيوکي کوونکي او دروغجن خلک دي چې د هغه پر ضد ډېرې زياتې خبرې کوي. خلک پر هغه باندي برید کوي او د هغه پر ضد ډېرې خبرې کوي، او هغه هغو ټولو ته چې د هغه په هکله خبرې کوي په چوپه خوله ځواب وايي. دغه [چوپتيا] د ټولو هغو [بنکاره کېدونکو] نيمگړتياوو ځواب وايي چې هغوی يې په هغه کې گوري او ټولې هغه ډنډورې چې هغوی د ده په هکله جوړې کړې دي. يوازې د هغه په چوپتيا سره هغه د هر څه ځواب وايي. له دې امله د هغه چوپتيا د «ډېر څه نيوونکي وړوکی» يوه بېلگه ده.

يوه بل وويل چې هغه د «ډېره څه نيوونکي وړوکی» يوه بېلگه دی، ځکه چې هلته يو غريب سړی دی، هغه غريب سړی روند دی، او هغه ډېر غټ دی. او هلته يو ډېر وړوکی سړی دی، او هغه دا غټ غريب رانده سړي ته لاره بښي. نو ويلی شو چې هغه د «ډېر څه نيوونکي وړوکی» يوه بېلگه دی، ځکه چې

● اووه سوالگر ●

کېدی شي چې روند سړی وښويږي او ولويږي، خو هغه په لارښوونې سره د ده مرسته کوي نو ویلی شي چې هغه د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» یو ډول دی، ځکه چې هغه یو وړوکی سړی دی، او هغه له دغه غټ رانده سړي سره مرسته کوي.

زه (یعني پر ملا کروپ چې دا کیسه یې کوله) هم هلته وم. ما ورغږ کړ: دغه خبره سمه ده چې تاسو د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» یوه ځانگړتیا لرئ او زه د هغه څه په معنی پوهېږم چې تاسو ټولو وویل (یعني هغه پوه شو چې د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» [د ځانگړتیا] په هکله له لاپو وهلو څخه د هغوی هدف څه وه).

وروستي سړی چې لاپه یې وکړه چې هغه غټ رانده سړي ته لارښوونه کوي، هغه له تاسو ټولو څخه غټ دی، خو زه له هغه څخه هم ډېر غټ او لوړ یم، ځکه چې هغه چې لاپه یې وکړه چې هغه غټ رانده سړي ته لاره ښيي، د هغه هدف دا دی چې هغه د سپورمۍ کړي ته (د هغې پر اسماني مدار) لارښوونه کوي. له دې امله کېدی شي چې سپورمۍ ته «روند سړی» وویل شي، ځکه چې د هغې هېڅ رڼا خپله له هغې څخه نه راوځي. [هغه له خپل ځانه هېڅ هم نه لري]

● اووه سوالگر ●

او که څه هم چې هغه ډېر کوچنی دی اوسپورمى ډېره لويه ده بيا هم هغه سپورمى ته لارښوونه کوي او د [سپورمى] له کبله ټوله نړى کولى شي چې دوام وکړي، ځکه چې نړى سپورمى ته اړتيا لري. مونږ بيا گورو چې هغه په ښکاره د «ډېر څه نيوونکي وړوکي» يو صحيح شکل دی، خو له «ډېر څه نيوونکي وړوکي» څخه زما [ځانگړتيا] له بل هر چا څخه ډېره لوړه ده، او دا يې هم ثبوت دی:

هلته يوه ډله خلک وو چې د داسې حقيقت پلټنه يې کوله چې هر مخلوق يو سيورى لري، او هغه غواړي چې يوازې په هغه ځانگړي سيوري کې واوسېږي. نو هر مخلوق په سيوري کې خپل ځانگړى ځاى لري، ځکه چې هر مخلوق د ځان له پاره يو سيورى ټاکي، او هغه به يوازې په هغه ځانگړي سيوري کې اوسېږي.

همدارنگه هر مرغه يوه ځانگړې څانگه لري چې هغه غواړي پر هغې باندې کېږي – او نه په بله څانگه باندې، او هر مرغه يوه بېله څانگه لري چې هغه پرې يوازې کېږي، او په بله څانگه باندې نه کېږي. او هر مرغه خپله ځانگړې څانگه لري. د دغه ټکي [په پام کې نيولو] سره، گروپ لټون کولى چې ايا هغوى

● اووه سوالگر ●

کولی شي چې داسې یوه ونه پیدا کړي چې د هغې په سیوري کې ټول مخلوق واوسېږي – چېرې چې ټول مخلوقات وغواړي چې د هغې ونې په سیوري کې واوسېږي، او چېرې چې ټول مرغان وکولی شي چې د هغې ونې په څانگو کې کښي.

هغوی د خپلو څېړنو له لارې داسې یوه ونه کشف کړه. هغوی غوښتل چې هلته هغې ونې ته ورشي، ځکه چې هلته له هغې ونې سره موجود خوند بې اندازې دی. د مرغانو په شمول ټول حیوانات هلته شته او هېڅ مخلوق هلته له ستونزې سره نه مخامخ کېږي (یعنې هلته شته مخلوق یو بل نه ژوبلوي). ټول مخلوق هلته سره یوځای دی؛ هغوی ټول سره په گډه لوبې کوي، او بې له شکه چې ډېره د نېکمرغۍ خبره ده چې څوک هلته له هغې ونې سره نژدې واوسي.

نو هغوی پلټنه پیل کړه چې یو څوک باید چېرې لار شي چې هلته هغې ونې ته ورسېږي. د هغوی په منځ کې د مسئلې پر سر اختلاف و، او د هغوی ترمنځ هېڅ داسې څوک نه وه چې په دې هکله پرېکړه وکړي، ځکه چې یوه ویل چې هغوی کولی شي چې ختیځ خوا ته په تگ سره هلته ورسېږي، بل ویل چې لوېدیځ خوا ته په تگ سره کولی شي چې هلته

● اووه سوالگر ●

ورسپري. يوه ويل چې پر دې لوري، او بل ويل چې پر هغه لوري، تر دې چې هغوی ونشول کولی چې د داسې صحيح لوري په هکله پرېکړه وکړي چې د هغه له لارې ونې ته ورسپري.

يو پوه راغی او هغوی ته يې وويل: ولې تاسو داسې لوری امتحانوی چې د هغه له لارې تاسو کولی شئ چې ونې ته ورسپري؟ لومړی فکر وکړئ چې هغه خلک څوک دي چې کولی شي چې ونې ته ورنژدي شي (حکله چې هرڅوک ونې ته نشي ورتللی). هرڅوک نشي کولی چې دې ونې ته ورنژدي شي؛ يوازې هغه خلک چې د ونې خوی او ځانگړتياوې ولري کولی شي چې ورشي، حکله چې ونه درې ريښې لري: يوه ريښه يې «ايمان» ده (يعنې که د خدای رضا وي، يو څوک بايد پر خدای عقیده ولري، خدای پرې رحم وکړي)، بله ريښه يې «تقوی» [له خدای نه وېره] ده، او درېيمه ريښه يې «عاجزي» ده (يعنې يو څوک بايد ځان داسې ونه گڼي چې ډېر لوی دی). او «ريښتيا» د ونې تنه ده - يعنې، خپله ونه حقيقت دی او له هغه ځايه يې ځانگې خپرېږي.

له دې امله، هېڅ څوک نشي کولی چې ونې ته ورنژدي شي مگر دا چې يوڅوک په خپل ځان کې د

● اووه سوالگر ●

وني صفتونه ولري. يعني، «ايمان» (پر خدای باور)، «تقوی» (له خدای څخه وپره)، «عاجزي» (په دې معنی چې هغه باید خپل ځان داسې ونه گڼي چې تر ټولو لوی دی) او «حقیقت»، (هوبنیار سړي مجلس ته داسې خبرې وکړي).

خو په مجلس کې هېڅ چا هم د خوی دغه ډول ځانگړتیاوې نه درلودې. یوازې یو شمېر خلکو په خپلو ځانونو کې یاد شوي صفتونه لرل، خو د هغوی ترمنځ ډېر لوی یووالی وه (یعنې هغوی یو له بل سره مینه او ملگرتیا لرل). هغوی نه غوښتل چې یو له بله بېل شي، یعنې د هغوی هغه برخه دې ونې ته لاره شي (چې له پخوا یې د ونې صفتونه لرل) په داسې حال کې چې نور ترې بېرته پاتې شي. هغوی داسې نه غوښتل ځکه چې هغوی ډېر په کلکه سره پېیل شوي او یومتي وو. د دې پر ځای هغوی غوښتل چې تر هغه وخته انتظار وباسي چې هغوی ټول مبارزه وکړي او یاد شوي صفتونه ترلاسه کړي، او په دې توگه هغوی ټول وکولی شي چې ونې ته راشي.

هغوی همداسې وکړل. تر هغه وخته پورې یې خپلو هڅو ته دوام ورکړ چې هغوی ټولو یاد شوي کوايف ترلاسه کړل (یعنې هر یوه تر هغه وخته پورې د خپل

● اووه سوالگر ●

ملگري انتظار وکړ چې هغوی ټولو هڅه وکړه او صحیح ځانگړتیاوې یې ترلاسه کړې، یعنې چې هغوی ټولو «ایمان»، «وېره» او داسې نور ترلاسه کړل. وروسته له هغه چې هغوی ټولو دغه ځانگړتیاوې ترلاسه کړې، هغوی ټول [په طبیعي ډول] سره ورته نظریې ته ورسېدل، او ټولو پر داسې یوه واحد لاره توافق سره وکړ چې د هغه له لارې ونی ته ورسېږي.

هغوی ټول [هلته] روان شول، تر یوه وخته پورې یې سفر وکړ، تر دې چې ویې کولی شول چې له لیرې څخه ونه وویني. څنگه چې د هغوی سترگې پر ونې ولگېدې، [هغوی ولیدل چې] ونه پر هېڅ ځای باندې نه ده ولاړه ځکه چې ونه هېڅ ځای نه لري. او دا چې هغه هېڅ ځای نه لري، بیا نو څنگه کېدی شي چې څوک دې ورشي؟

او زه (یعنې پر ملا کړوې چې دا ټوله کیسه یې کوله) هم هلته له هغوی سره وم. ما غږ وکړ او هغوی ته مې وویل: زه ډاډه یم چې زه کولی شم چې تاسو ونې ته راولم، ځکه چې ونه هېڅ ځای نه لري، او له دې کبله چې ونه له فضا څخه لوړه ده (یعنې هغه په نړۍ کې د فضا تر [لوړوالي] ډېره لوړه ده – هغه هېڅ

● اووه سوالگر ●

حای نه لري). په توپیر سره، د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» اړخ بیا هم د فضا په سرحدونو کې دننه پاتې کېږي، ځکه چې په هره بیه هغه لا هم لومره فضا لري چې ډېر څه لري (یعنې د فضا یوه لږه اندازه چې له هغه څه څخه ډېر څیزونه لري چې باید په کې دننه حای شي)، خو دغه مفهوم لا هم د فضا [د بعد په واسطه] محدود شوی دی، ځکه چې هغه لا هم [د فضا یوې لږې اندازې] ته اړتیا لري.

او زه (یعنې پر ملا کروپ) په حقیقت کې د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» یوه ځانګړتیا لرم چې په هغه کې هغه کوچنی اندازه چې ډېر مقدار ساتي د فضا په وروستی یا نهایی برخه کې [واقع] ده. له هغه حای او له لور حای څخه هېڅ فضا وجود نه لري. په دې توګه زه کولی شم چې تاسو ټول ونې ته چې له «فضا» څخه لوړه ده، انتقال کړم. (ځکه چې پر ملا کروپ سړی د «فضا» او له هغه څه څخه چې تر «فضا» لور دي د منځګړي رول لري. هغه په حقیقت کې د «ډېر څه نیوونکي وړوکی» یو [ژوندی ثبوت] دی. دا د «فضا» بېخي وروستی برخه ده، او دا له هغه حای څخه لوړه ده چې هلته هېڅ «فضا» وجود نه لري. په دې توګه پر ملا کروپ سړی کولی

● اووه سوالگر ●

شي چي هغوی له «فضا» څخه بېل کړي، او له «فضا» څخه پورته يې يوسي).

ما هغوی واخيستل او ونې ته مې انتقال کړل. تاسو گورئ چې زه يوه خاطره لرم چې زه په ريښتيا سره د «ډېر څه نيوونکي وړوکی» يوه ځانگړتيا لرم. (په دې توگه، هغه داسې ښکاري لکه پر ملا چې کړوپ وي، ځکه چې هغه ډېر زيات انتقالات کوي، او دا له دې کبله چې هغه د «ډېر څه نيوونکي وړوکی» يو [استازی] دی. اوس زه دا پر تاسو باندې د يوې ډالۍ په توگه لوروم چې تاسو بايد بېخي زما په څېر شئ. هلته لويه خوښي او خوشحالي روانه وه.

[شپږمه ورځ]

په شپږمه ورځ هم هغوی خوشحاله وو. هغوی بيا په دې هيله وو [او ويل يې] چې «ځنگه کولی شو چې مونږ هغه سړی دلته راولو چې لاسونه يې نه درلودل؟» دا وخت هغه سړی راننوت او ويې ويل، «زه دغه يم! زه ستاسو د واده له پاره دلته راغلی يم».

● اووه سوالگر ●

او هغه هم هغوی ته لکه د نورو هغو په څېر خبرې وکړې، او پر هغوی باندې وربنکته شو، هغوی ته یې وویل: تاسو فکر کوئ چې زما په لاسونو باندې څه چل شوی دی؟ زما په لاسونو باندې هېڅ هم نه دي شوي! زه په ریښتیا سره غښتلي لاسونه لرم. خبره دا ده چې زه اصلاً په دې نړۍ کې له خپلو لاسونو څخه کار نه اخلم، ځکه چې زه د خپلو لاسونو غښتلتیا ته د یوه بل کار له پاره اړتیا لرم. او زه په دې هکله د اوبو له کلا څخه یوه خاطره لرم.

یو ځل زه له یو شمېر خلکو سره ناست وم. هر یوه د خپلو لاسونو د غښتلتیا په هکله لاپې کولې. یوه لاپه وکړه چې هغه په خپلو لاسونو کې یوه ځانگړې غښتلتیا لري، یوه بل وویل چې د هغه په لاسونو کې یوه ځانگړې غښتلتیا شته. په همدې ډول نورو هم د خپلو لاسونو د ځواک په هکله لاپې وهلې. یعنې یوه لاپه وهله چې هغه په خپلو لاسونو کې دومره زور او ځواک لري چې کله چې هغه یو غشي وولي، کولی شي چې بېرته یې [هغه ځای ته چې ترې تللی و] راوگرځوي، ځکه چې هغه په خپلو لاسونو کې دومره ځواک لري چې ان که هغه غشي خوشي کړی وي بیا هم کولی شي چې بېرته یې راوگرځوي، هغه

● اووه سوالګر ●

کولی شي چې غشی [مخکې تر دې چې پر نښه باندې ولګېږي] بېرته د خپل ځان لور ته راکش کړي.

ما (یعنې هغه سړی چې لاسونه یې نه وو او دا کیسه یې کوله) له هغه څخه پوښتنه وکړه: څه ډول غشی ته کولی شي چې بېرته یې راوګرځوي؟ ځکه چې غشي خو په لس ډوله دي، او لس ډوله زهر دي. کله چې یو څوک غواړي چې یو غشی وولي هغه یې په یو ډول زهرو باندې ککړوي. د زهرو لس ډولونه شته. کله چې یو څوک زهر پر غشي باندې لګوي، غشی هم د [زهرو د ډول له مخې] خرابېږي، او کله چې یو څوک غشی په یوه بېل ډول زهرو باندې ککړوي، هغه ډېر زیان اړوي. په دې توګه د زهرو لس ډولونه دي؛ چې هر ډول یې له بل څخه ډېر غښتلي دي، یعنې، هغه ډېر زیان اړوي.

هغه پوښتنه وکړه «څه ډول غشي ته کولی شي چې بېرته یې راوګرځوي؟»

هغه بله پوښتنه وکړه چې – آیا هغه کولی شي چې [یوازې] هغه غشی مخکې له هغه بېرته راوګرځوي چې په نښه شوي شخص باندې ولګېږي که نه هغه وخت هم کولی شي چې بېرته یې راوګرځوي چې

● اووه سوالگر ●

هغه په نښه شوی شخص وولي؟ په خواب کې د هغوی له جملې څخه یوه وویل، «زه کولی شم چې غشی وروسته له هغه هم بېرته راوگرځوم چې یو څوک وولي».

[پوښتونکي پوښتنه وکړه]، «خو کوم ډول غشی ته کولی شي چې بېرته راوگرځوي؟»

هغه خواب ورکړ، «زه کولی شم چې [دا ډول او دا ډول] غشی بېرته راوگرځوم».

هغه ته ما (یعني بي لاسونو سړي چې دا کیسه یې کوله) وویل، «ته نشي کولی چې د ملکې د لور علاج وکړي. دا چې ته نشي کولی چې له یوه څخه ډېر ډولونه غشي بېرته راوگرځوي، نوته نشي کولی چې د ملکې د لور علاج وکړي».

یوه بل لایه وکړه چې هغه په خپلو لاسونو کې داسې زور لري چې کله چې هغه [له چا څخه څه] ترلاسه کوي هغه یې په حقیقت کې [هغوی ته] ورکوي (یعني ویل کېدی شي چې د هغه له پاره، خپله ترلاسه کول یو د ورکولو عمل دی). هغه یو نېک انسان دی.

﴿ اووه سوالگر ﴾

ما له هغه څخه پوښتنه وکړه «ته څه ډول خيرات ورکوي؟»

هغه ځواب ورکړ «زه مې د خپلې گټې په سلو کې لس يا عشر ورکوم.

نو ما هغه ته وويل، «که خبره داسې وي، بيا نو ته نشي کولی چې د ملکې د لور علاج وکړې، ځکه چې ته بالکل نشي کولی چې د هغې ځای ته ورورسېږې [په دې دليل چې ته يوازې په سلو کې لس عشر ورکوي]. ته کولی شي چې يوازې له يوه ډېوال څخه [چې پر هغه ځای باندې راجا پير دی چې د ملکې لور پکې ده] تېر شي، نو ته نشي کولی چې هغه ځای ته ورورسېږې چې هغه پکې ده».

يوه بل لاپه وکړه چې د هغه په لاسونو کې زور دی، ځکه چې په نړۍ کې داسې چارواکي (يعنې داسې خلک چې مشران دي چې په يوه ښار يا وطن او داسې نورو باندې واکمني کوي) شته. هر يو يې حکمت ته اړتيا لري. زه په خپلو لاسونو کې داسې زور لرم چې کولی شم چې پر يو چا باندې يوازې په لاس لگولو سره هغه ته پوهه ور وبخښم.

● اووه سوالگر ●

ما له هغه څخه پوښتنه وکړه «ته په خپلو لاسونو باندې هغه ته څه ډول پوهه وړبخښلی شي؟ ځکه چې لس درجي پوهه شته» (يعني لس بېلابېل ډولونه پوهه شتون لري). هغه ځواب ورکړ چې هغه کولی شي چې يو ځانگړی ډول پوهه وروبخښي. نو ما هغه ته وويل، «ته نشي کولی چې د ملکې د لور علاج وکړي، ځکه چې ته نشي کولی چې د هغې نبض تشخيص کړي او دا له دې امله چې لس ډوله نبضونه شتون لري او ته نشي کولی چې له يو څخه ډېر ډولونه نبض تشخيص کړي. ته کولی شي چې په خپلو لاسونو باندې يوازې يو ډول پوهه ورکړي».

يوه بل لاپه وکړه چې هغه په خپلو لاسونو کې قدرت لري، ځکه چې هلته يو باد دی او هغه کولی شي چې هغه باد په خپلو لاسونو باندې ايسار کړي. هغه کولی شي چې باد په خپلو لاسونو کې ونيسي او په يوه ځانگړي ځواک سره يې بيا رامنځته کړي او د ځواک په يوه مناسبه درجه يې والوزوي. ما له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته څه ډول باد په خپلو لاسونو نيولی شي؟ ځکه چې لس ډوله بادونه وجود لري».

هغه ځواب راکړ چې هغه د باد يو خاص ډول [کولی شي ونيسي].

● اووه سوالگر ●

ما ورته وويل، «ته نشي کولی چي د ملکي د لور علاج وکړي ځکه چي ته نشي کولی چي د هغي نغمي وغږوي. او دا له دې امله چي نغمي پر لس ډوله دي، او د ملکي د لور علاج د نغمو له لاري کيږي، په داسي حال کي چي ته نشي کولی چي له يوي څخه ډېري نغمي ولوبوي».

هغوی پوښتنه وکړه، «ته څه کولی شي؟»

هغه ځواب ورکړ «زه کولی شم چي داسي څه وکړم چي تاسو ټول يي نشي کولی». «يعني زه کولی شم چي د هرې هغي کتگوري چي تاسو يي په هکله لاپي وکړي نهه [پاتي] برخي چي تاسو نشي کولی ترسره يي کړي بشپړي کړم».

په دې هکله يوه کيسه شته: يو ځل يو وخت يو پاچا و چي د يوي ملکي د يوي خاصي لور سخته هيله يي لرله. هغه ډېري هڅي وکړي او پلانونه يي جوړ کړل چي هغه ترلاسه کړي. په پای کي هغه د هغي په ترلاسه کولو بريالی شو، او هغه له هغه سره شوه. يو ځل پاچا خوب ليدی چي هغه د ملکي لور پر هغه باندي دپاسه ولاړه ده او هغي هغه وواژه. هغه په ډار سره پاڅيد، او خوب په ژوره توگه د هغه زړه ته

● اووه سوالگر ●

لاره وگره. هغه د خوب ټول تعبیر وونکي وروغوښتل، او هغوی خوب ټکی په ټکی تعبیر کړ، چې خوب به رینتیا راوځي - یعني هغه به دی ووژني.

پاچا هېڅ نه پوهېدی چې له هغې سره څه وکړي. آیا دی باید هغه ووژني؟ دا کار به یې غمجن کړي. آیا دی باید هغه وشړي؟ دا کار به یې ډېر سخت نا ارام کړي، ځکه چې یو بل څوک به یې ونیسي. په دې کار سره به هغه ډېر زیات خپه شي ځکه چې هغه د هغې د خپلولو له پاره ډېرې هڅې کړي دي، او اوس به هغه د کوم بل چا لاس ته ورشي. سربېره پر دې، که دی هغه وشړي او هغه له کوم بل چا سره یوځای شي، بیا به نو خوب به له شکه رینتیا شي. هغه به وکولی شي چې دی ووژني، ځکه چې هغه به له یو بل چا سره وي. آیا دی باید هغه له ځان سره نژدې وساتي؟ هغه له خوب څخه وډار شو چې نه چې هغه دی ووژني. نو پاچا نه پوهېدی چې له هغې سره څه وکړي.

په عین حال کې، د خوب له کبله له هغې سره د ده مینه ورو، ورو پر کمېدو شوه. له هغې سره د هغه په مینه کې کمی په دوامداره توګه ډېرېدی. همدارنګه

● اووه سوالگر ●

د هغې له خوا [له هغه سره هم] د هغې د مینې کمی په دوامداره توګه زیاتېدی، تر دې چې هغې له هغه څخه کرکه پیل کړه.

نو هغه ورڅخه وتښتېده. پاچا ځواکونه پسې ولېږل چې هغه ولټوي. یو څوک راغی او هغه ته یې حال راوړ چې هغه د اوبو د کلا چاپېره ګرځی راګرځي، او دا چې هلته یوه د اوبو کلا ده چې لس دېوالونه لري او یو یې د بل دننه دی، او لس واړه دېوالونه یې له اوبو څخه جوړ دي. د کلا فرش چې خلک پرې ځي راځي هم له اوبو څخه جوړ دی. په انګر کې یې د مېوې ونې دي – او نور هر څه یې له اوبو څخه جوړ دي. او د کلا د بنکلا او عجیوالي په هکله ویلی شي چې په دقت سره شرحه کولو ته یې اړتیا نشته، هغه بې له شکه چې یو حیرانوونکی اعجاز دی، ځکه چې ټوله کلا له اوبو څخه جوړه ده.

کلا ته څوک هېڅ ننوتلی نشي، ځکه چې ډوبېږي، او دا په دې چې ټوله کلا له اوبو څخه جوړه شوې ده. د ملکې لور تښتېدلې، هغې کلا ته رسېدلې ده، او هلته پر کلا خوا او شا راګرځي.

◉ اووه سوالگر ◉

نو يو چا پاچا خبر کړ چې هغه د اوبو د کلا پر شا او خوا راگرځي. پاچا له خپل لښکر سره ورووت چې هغه راوښيي. کله چې د ملکې لور وليدل (چې پاچا او د هغه لښکر غواړي چې هغه وښيي) هغې پرېکړه وکړه چې کلا ته ورننوځي، ځکه چې هغې د دې پر ځای چې پاچا يې وښيي او له ځان سره يې وساتي غوره گڼله چې ډوبه شي. او [هغې فکر کولی] چې ښايي داسې يو چانس ترلاسه کړي چې ژوندی پاتې شي، او دا چې وبه کولی شي چې د اوبو کلا ته ورننوځي.

کله چې پاچا وليدل چې هغه اوبو ته منډې وروهي هغه وويل، اوس نو بله لاره نه ده پاتې نو حکم يې وکړ چې هغوی يې بايد وولي، [ويې ويل] «او که هغه مړه کېږي نو مړه کېږي به».

هغوی په هغې باندې گزارونه وکړل او ټول غشي چې د زهرو په لسو واړو ډولونو باندې ککړ شوي وو پر هغې باندې ولگېدل. هغې، د ملکې لور، د اوبو کلا ته ورمونده کړه او وردننه شوه. هغه د اوبو د ډېوالونو له ټولو دروازو څخه تېره شوه، ځکه چې د اوبو ډېوالونه دروازې لري، او هغه د اوبو د کلا د لس واړو ډېوالونو له ټولو دروازو څخه تېره شوه،

● اووه سوالگر ●

تر دي چې هغه خپله کلا ته ورننوته. هغه هلته پرپوته، او له زوره بېخي ولوبده او ما (يعني هغه سړي چې لاسونه يې نه لرل او دا ټوله کيسه يې کوله) د هغې علاج وکړ.

نو هغه [څوک چې نشي کولی] چې په خپلو لاسونو باندې د خیر لس ټول ډولونه ترسره کړي، نشي کولی چې د اوبو د کلا له لسو واړو دېوالونو څخه تېر شي — ځکه چې هغه به په اوبو کې ډوب شي. پاچا او د هغه عسکرو د ملکې لور تعقيب کړه، او هغوی ټول په اوبو کې ډوب شول، او ما وکولی شول چې د کلا له لسو واړو دېوالونو څخه تېر شم.

اوس د اوبو دېوالونه د سیند څپې دي، چې ځانونه د دېوال په څېر پورته کوي، ځکه چې بادونه د سیند څپې تپله کوي، او هغوی څپې پورته کوي. او څپې، چې لس دېوالونه دي، هلته په دوامداره توګه درېږي — داسې چې بادونه هلته څپې نیسي او پورته یې ساتي.

زه د اوبو د کلا له لسو واړو دېوالونو څخه تېرېږم، او کولی شم چې له هغې (يعني د ملکې له لور څخه) د غشو لس واړه ډولونه ليرې کړم، او کولی شم چې

● اووه سوالګر ●

د خپلو لاسونو د لس واړو ګوتو په واسطه د نبض لس واړه ډولونه وپېژنم، ځکه چې د يو چا د لسو واړو ګوتو څخه د هرې يوې په واسطه يو څوک کولی شي چې د نبض له لسو ډولونو څخه يو ډول احساس کړي، او زه کولی شم چې د نغمې په لسو ډولونو د ملکي د لور علاج وکړم (ځکه لکه چې ياده شوه د هغې علاج د نغمو په واسطه کېږي).

په دې توګه زه کولی شم چې په ريښتيا سره د ملکي د لور علاج وکړم. نو وګورئ چې زه په ريښتيا سره په خپلو لاسونو کې زور لرم. اوس زه دا پر تاسو باندې د يوې ډالۍ په توګه لوروم. هلته ډېره زياته خوښي او خوشحالي وه، او هغوی له خوښۍ څخه په کاليوکي نه ځايېدل.

کله چې ليکوال د دغې کيسې ويل پای ته ورسول، هغه زياته کره:

د دې کيسې ويل زما له پاره ډېر ګران دي، خو دا چې ما يې ويل مخکې پيل کړي وو، نو بايد پای ته يې ورسوم.

● اووه سوالگر ●

که زه له دې کیسې پرته په بل څه نه پوهېدم، زه به بیا هم یو حیرانوونکی اعجاز وم، ځکه چې دا کیسه یوه ډېره حیرانوونکې عجوبه ده.

د اصلي پلي کوونکي تبصره:

د کیسې پای، یعنی څه چې په اومه ورځ د بې پینو سوالگر له پاره پېښ شول، او د کیسې په پیل کې د پاچا د زوی د برخې ادامه، هغه ونه ویله، نو پایله به مونږ [د ورځو تر پایه] پورې وانه ورو.

د سپورمۍ له پاره کالي

سپورمۍ لمر ته شکایت وکړ، دعوه يې وکړه چې لمر د ورځې پر وخت او په تاوده موسم کې يو مرکزي رول لوبوي، خو هغه [سپورمۍ] يوازې په اوږدو، يخو د ژمي شپو کې مهم رول لوبوي. نو لمر چې غوښتل يې چې سپورمۍ ارامه کړي وويل چې د هغې له پاره به يوه جوړه کالي وکړي.

ټول لوی او مشهور خياطان راو غوښتل شول چې د هغې کالي برابر کړي. عادي خياطانو هم غوښتل چې په دې کار کې برخه واخلي خو ويې ويل، «داچې هغوی مونږ نه يو غوښتي، نو زمونږ له پاره دا مناسبه نه ده چې ورشو».

مشهورو خياطانو [خپلو کارکوونکو] ته وويل چې نشو کولی چې داسې کالي جوړ کړو چې پر سپورمۍ دې سم وي، ځکه چې ځينې وختونه

د سپورمى له پاره کالي

سپورمى وره وي او ځيني وختونه لويه، له دې امله دا ناشونې ده چې د هغې اندازه دې معلومه شي.

بيا عادي خياطان راغلل او ويې ويل چې هغوى کولى شي چې د سپورمى اندازه معلومه کړي او د هغې له پاره کالي جوړ کړي، خو هغوى ته وويل شول، «لوى خياطان چې دا کار نشي کولى، نو تاسو څنگه کولى شئ چې ويې کړئ؟»

يوه د باور كيسه

يو وخت په يو خای کې يو پاچا و، هغه خپل
خان ته وويل، «څوك تر ما لږ اندېښني
لري؟ زه له بنو پرته بل هېڅ نه لرم او سربېره
پر دې، زه يو پاچا او واکمن هم يم.»

پاچا پرېکړه وکړه چې په دې برخه کې پلټنه
وکړي. هغه به د شپې گرځېدی او د کورونو تر
شا به درېدی چې هغه څه چې خلکو ويل واورې
او معلومات ترلاسه کړي. د هرچا اندېښني يې
واورېدې. يوه سړي د خپلې هټۍ په برخه کې
ستونزې لرلې. بيا يوه بل کور ته لاړی، هلته يې
واورېدل چې يو سړی ستونزې لري او غواړي
چې د پاچايۍ په محکمه کې د ليدني له پاره وخت
واخلي. په دې توگه، هغه د هرچا شکايتونه
واورېدل.

❁ يوه د باور كيسه ❁

بيا يې يو ډېر تيب کور تر سترگو سو، چې په
خټکه کې دومره ننوتلی و چې کرکې يې بېخي
د خټکې پر سر وي. بام يې زمبېل شوی او
وران و. دننه يو سړی پکښې ناست و او خپل
رباب يې غږاوه. پاچا بڼه ورته غوږ شو چې د
سړي غږ واورې. سړی ډېر زيات خوشحاله و.
هغه يوه کاسه خواړه او يو خټناک لرل چې مخ
ته يې ايښي وو. خټناک [قېمتي] و او خواړه په
ترتيب سره د هغه په مخکې ايښي وو. او هغه
ډېر خوښ او خوشحاله و او هېڅ اندېښني يې نه
لرلي!

پاچا کور ته ورننوت او پوښتنه يې وکړه چې
سره ته څنگه يواځې ژوند تېروي؟؛ سړي
خواب ورکړ. پاچا هغه خټناک او بېلابېل خواړه
چې د سړي مخته پراته وو، وکتل، او د هغه په
مخ کې يې خوښي وليدل. سړي پاچا ته په خټناک
کې د برخې اخيستو ست وکړ او دواړو په گډه
د زړه له تله په خوښۍ خټناک وکړ.

﴿ يوه د باور كيسه ﴾

پاچا پرېووت چې ويده شي. هغه پوه شو چې سړی پوره خوشحاله دی، او هېڅ اندېښنې نه لري. سهار پاچا راپورته شو، او سړی هم راپورته شو او له پاچا سره ملگری شو.

پاچا پوښتنه وکړه، دا شيان دي له کومه کړي دي؟

سړي ځواب ورکړ، «زه يو مستري يم. زه کولی شم چې هر شی چې مات وي هغه ترميم کړم. زه نشم کولی چې کوم څه سره جوړ کړم، مگر کولی شم چې داسې شيان بياجوړ کړم چې مات شوي وي. زه سهار وځم او بېلابېل شيان جوړوم. کله چې پنځه يا شپږ روپۍ ترلاسه کړم دا خواره او اوبه پرې اخلم.»

کله چې پاچا دا واورېدل، له ځان سره يې وويل، «زه به هغه خراب کړم.» پاچا کورته ستون شو او داسې يو فرمان يې صادر کړ چې که د چا څه خراب وي، بل چاته يې بايد د جوړولو له

﴿ یوه د باور کیسه ﴾

پاره ورنه کړي. یا یې باید خپله ترمیم کړي او یا بل نوی شی واخلي.

بل سهار مستري دباندي ووت او هڅه یې پیل کړه چې شيان د جوړونې له پاره وگوري. هغه ته وویل شول چې پاچا فرمان صادر کړی دی چې هېڅ شی دې د جوړولو له پاره نورو ته نه ورکول کېږي. هغه پوه شو چې دا ښه کار نه دی شوی، خو پر خدای یې یقین درلود.

هغه یوڅه وخت وگرځېد ترهغه چې یو شتمن سړی یې ولید چې لرگي یې پرې کول. مستري پوښتنه ځنې وکړه، «ته ولې لرگي په خپله پرې کوي؟ آیا دا کار ستا له شان او شوکت څخه ټیټ نه دی؟»

سړي ځواب ورکړ او ویې ویل، «ما هڅه وکړه چې یو څوک پیدا کړم چې لرگي راته پرې کړي، خو هیڅوک مې پیدا نه کړ، نو اړ شوم چې خپله یې پرې کړم.»

❁ یوه د باور کیسه ❁

مستري خُواب ورکړ، «ما ته اجازه راکړه چې زه یې درته پرې کړم».

هغه لرگي پرې کړل، او شتمن سړي یې په بدل کې یوه روپۍ ورکړه. سړي ولیدل چې بریالی شو، نو نور لرگي یې هم پرې کړل، تر دې چې شپږ روپۍ یې وگټلې. هغه پیسې راواخیستي او د خان له پاره یې پرې خواړه واخیستل. او خواړه یوه خوښي وه! سړی یو حُل بیا ډېر خوښ شو.

پاچا بیا په هغه شپه دباندې ووت او د مستري له کرکۍ څخه بهر ودرېد چې وگوري چې څه حال یې دی. و یې لیدل چې مستري ناست دی او خواړه او اوبه یې مخ ته پراته دي، او ډېر خوښ دی. پاچا دننه ورننوت، او بیا هم د تېر په څېر کار وشو. هغوی بیا لارل چې د تېرې شپې په څېر ویده شي، او سهار سړی راپورته شو او له پاچا سره روان شو.

﴿ یوه د باور کیسه ﴾

پاچا پوښتنه ځنې وکړه، «خواره دي له کومه پيدا کړل؟ پیسې دي چېرې وگتلي؟»

مستري ځواب ورکړ، «هغه کار چې ما به تل کوی دا و چې شيان به مې ترميمول، خو پاچا يو قانون وضع کړی دی چې هېڅ شی باید د بياجوړونې له پاره بل چاته ورنه کول شي. نو ما لرگي مات کړل او په دې توگه مې دومره پیسې ترلاسه کړې چې زما اړتياوې يې راپوره کړې.»

د مستري څخه تر تلو وروسته، پاچا يو فرمان صادر کړ چې دا منع ده چې څوک دې د لرگيو د ماتولو له پاره ونيول شي. او کله چې سړی خپل مشتري ته راغی چې لرگي مات کړي، مشتري يې ورته وويل چې پاچا داسې يو بنديز لگولی چې نه پرېږدي چې يو څوک دې د بل چا لرگي پرې کړي. هغه له دې امله اندېښمن شو، ځکه چې هغه پیسې نه لرلې، خو پر خدای يې يقين درلود. هغه يوڅه وخت وگرځېد، او يو سړی يې وليد چې د څارويو غوږله خپله پاکوي.

﴿ یوه د باور کیسه ﴾

سړي پوښتنه ځنې وکړه، «ستا په څېر یو څوک ولې باید یوه غوډله خپله پاکه کړي؟»

هغه ځواب ورکړ، «ما هره خوا ولټوله، خو هېڅوک مې پیدا نه کړ چې راته پاکه یې کړي، نو پخپله اړ شوم چې پیل یې کړم.»

مستري ځواب ورکړ، «اجازه راکړه چې زه یې درته پاکه کړم.»

هغه دننه ورغی او غوډله یې پاکه کړ. وروسته سړي هغه ته دوی روپی ورکړې. هغه یو څو نورې غوډلې هم پاکې کړې او خپلې شپږ روپی یې وگټلې. هغه خپل ټول خواړه وپېرل او کور ته ستون شو. او خواړه یوه خوبني وه! او هغه ډېر خوشحاله و.

پاچا بیا دباندې ووت چې وگوري چې څه پېښ شوي دي، خو سړی یې بیا هم خوښ ولید. پاچا بیا ورننوت او شپه یې ورسره تېره کړه، او سهار، مستري یوځل بیا پاچا بدرگه کړ. د تېر په څېر، پاچا له هغه څخه پوښتنه وکړه چې پیسې

● يوه د باور كيسه ●

دي څنگه تر لاسه کړلې، او هغه د هغه څه په هکله چې تر سره کړي يې وو معلومات ورکړل. پاچا بيا يو فرمان صادر کړ چې هيڅوک نشي کولی چې د بل چا د څارويو غوډوله د اجورې په بدل کې پاکه کړي.

سهار مستري بهر ووت چې غوډلې پاکې کړي، خو هغه ته وويل شول چې پاچا پر دغه ډول کار بنديز لگولی دی. دا چې هغه ډېر انتخابونه نه لرل، نو مستري کميساری ته لاړ او په پوځ کې يې خپل نوم ورکړ.

يو شمېر عسکر د حکومت له خوا په زور سره په نظام کې شاملول کېږي په داسې حال کې چې نور بيا د معاش په مقابل کې په کار گومارل کېږي. نو مستري خپل ځان د يوه تنخاواره عسکر په توگه په کار وگوماره، خو د تقرر پر مدير يې يو شرط کېښود چې هغه به يوازې د لنډ وخت له پاره له هغوی سره کېږي او دا چې هغه ته به هر سهار اجوره ورکول کېږي. هغوی

🌀 یوه د باور کیسه 🌀

هغه ته د هغه یونیفورم ورکړ، یوه توره یې ورکړه او خپلې پوستې ته یې ولېږی.

د شپې پر وخت، وروسته له هغه چې هغه خپلې دندې ترسره کړې، خپل یونیفورم یې یوې خواته کېښود، او په خپل معاش یې د ځان له پاره خواړه واخیستل او کور ته لاړ. او خواړه یوه خوبښي وه! او هغه ډېر خوشحاله و.

پاچا د پخوا په څېر بهر ووت چې وگوري چې څه حال دی. هغه ولیدل چې د مستري په مخکې هر څه په ترتیب سره پراته دي، او هغه د تل په څېر ډېر خوشحاله دی. پاچا کور ته ورننوت او شپه یې لکه د تېر په ورسره تېره کړه. هغه بیا پوښتنه وکړه چې څه حال دي دی، او مستري هغه ته ټوله کیسه تېره کړه. پاچا مسؤل مامور راوغوښت او ورته ویې ویل چې هغه باید په دغې ورځ خزانې ته هېڅ لاس ورنه وړي چې چاته ترې څه ورکول شي.

🌀 يوه د باور كيسه 🌀

په بل سهار هغه له مامور څخه غوښتنه وکړه چې د هغې ورځې اجوره ورکړي، خو مامور رد کړه. هغه په خفگان سره پوښتنه وکړه، «آيا مونږ داسې هوکړه نه وه کړې چې ته به ماته هره ورځ اجوره راکوي؟» مامور ځواب ورکړ چې پاچا امر کړی دی چې نن دې هېچا ته هم اجوره نه ورکول کېږي.

مستري عذر او زاری وکړې، خو هېڅ يې ترلاسه نه کړل. مامور ورته وويل، «سبا ته به زه تا ته د دوو ورځو معاش درکړم، خو نن نه کېږي».

نو مستري څه وکړل؟ هغه له خپلې تورې (خوله) راوايستله، او پرځای يې د لرگي يوه ټوټه داسې ورواچوله چې له دباندې څوک نه پرې پوهېدی. او بيا يې د تورې دا خوله په گرو ورکړه او د تل په څېر يې خپل خواړه پرې واخيستل. او خواړه، يوه خوښي وه او هغه ډېر خوشحاله و!

﴿ یوه د باور کیسه ﴾

پاچا بیا راوگرځېد، او ویې لیدل چې مستري د تل په څېر خوښ دی. هغه د لیدني له پاره ورغی، شپه یې ورسره تېره کړه، او له هغه څخه یې پوښتنه وکړه چې څه حال دی. مستري هغه ته ټوله کیسه وکړه، چې څنگه اړ شو چې د توري خوله له لاستي څخه وباسي او په گرو یې ورکړي او خواړه پرې راوښيي. هغه وویل، «کله چې ماته د تېرې ورځې معاش راکول شي زه به د توري خوله بېرته راواخلم او د لاس وهنې له کومې نښې پرته به یې بېرته جوړه کړم. زه کولی شم چې هرڅه جوړ کړم! چې پاچا ته به هېڅ تاوان ونه رسېږي»

پاچا خپل حرم ته ورستون شو او د کمیساری مدیر یې ور وغوښت. هغه وویل، «هلته یو مجرم و چې په مرگ محکوم شوی و. هغه مستري چې د یوه اجیر په توگه یې کار پیل کړی دی راوغواړه، او حکم ورته وکړه چې د بندي سر پرې کړي».

﴿ یوه د باور کیسه ﴾

مدیر مستري وروغوبنت او پاچا ته یې ور وست. پاچا بیا خپلو ټولو وزیرانو ته حکم وکړ چې راشي او د ټوکې سیل وکړي، هغوی ته یې وویل چې د هغه یوه عسکر د خپلې توري خوله د لرگي په یوه ټوټه بدله کړي ده.

مستري خپل ځان د پاچا مخ ته حاضر کړ، پر خاورو پرېوت، او پوښتنه یې وکړه، «اعلیحضرته، ولې دې راغوبنتی یم؟»

پاچا ځواب ورکړ، «چې د یوه مجرم سر پرې کړي».

مستري عذر او زاری وکړې او ویې ویل، «خو ما هېڅکله هم څوک نه دی وژلی! هیله ده چې یو بل څوک راوغواړي چې دا کار وکړي».

پاچا ځواب ورکړ، «ته، او یوازي ته باید اوس حکم ترسره کړي».

﴿ یوه د باور کیسه ﴾

مستري پوښتنه وکړه، «آیا قضیه په ریښتیا هم روښانه ده؟ ښایي دا خبره پوره یقیني نه وي چې هغه دې د وژني وړ وي. ما هېڅکله هم په خپل ژوند کې څوک نه دی وژلی. څنگه کېدی شي چې زه داسې یو څوک ووژنم چې هغه ان د وژلو وړ نه وي؟»

پاچا ځواب ورکړ، «په دې کې هېڅ داسې پوښتنه نشته چې هغه دې د مړینې مستحق نه وي. د هغه محاکمه وشوه او مجرم وپېژندل شو. ته او یوازي ته باید اوس هغه ووژني.»

مستري ولیدل چې نشي کولی چې پاچا له خپلې خبرې څخه وگرځوي. نو د اسمان خوا ته یې وکتل او ویې ویل، «لویه خدایه، ما په خپل ژوند کې هېڅکله هم څوک نه دی وژلی. که دغه سړی د مرگ مستحق نه وي، زما د توري خوله د لرگي وگرځوي!»

په دې توگه هغه خپله توره راواپسته، او هرچا ولیدل چې خوله یې د لرگي یوه ټوټه وه.

● يوه د باور كيسه ●

ټولو هغو کسانو چې هلته حاضر وو ټوکې ته وځنډل. پاچا پوه شو چې مستري څومره بڼه سرې دی، او هغه يې په آرام سره کور ته ولېږی.

مرغه

يو وخت په يو حای کې يو پاچا و چې ستوري
پېژندونکی و. يو کال هغه [په ستورو کې] وليدل
چې که غنم له يوه ټاکلي وخت څخه مخکې لو
نشي، ټول غنم به خراب شي او داسې نور. هغه
وليدل چې وخت ډېر لنډ دی.

هغه داسې پرېکړه وکړه چې لوگرو ته بايد هر
ډول اسانتياوې برابرې کړي او د هغوی ټولې
اړتياوې ور پوره کړي ترڅو هغوی په پوره
ارامو مغزو سره شپه او ورځ کار وکړي نو په
دې توگه به فصل تر ټاکلي نېټې مخکې ټول
کړي.

خو کارکوونکو د پاچا د هيلې خلاف کار وکړ،
او هغوی په خوشحالی کې دومره ډوب شول چې

● مرغه ●

لو يې هېر شو. وخت راغی، غنم نه وو رپېل شوي، او ټول خراب شول.

له خلکو څخه لاره ورکه شوه. ځکه هغوی پوهېدل چې پاچا به سخت په غوسه وي. يوه پوه سړي هغوی ته يو نظر ورکړ چې پاچا له يوې ځنگرې چوغکې سره سخته مينه لري. که تاسې هغه ته هغسې يوه چوغکه وروړي، هغه به دومره خوښ او خوشحال شي چې هر څه به دروبخښي. خو د هغې چوغکې نيول ډېر سخت و، ځکه چې هغه په هوا کې ډېره جیگه اوسېده. او دوی زینه نه لرله، او بلې خوا ته وخت هم لږ پاتې و.

هغه پوه سړي دوی ته يو بل نظر هم ورکړ. هغه ورته وويل چې تاسې خو ډېر خلک ياست، کېدی شي چې يو د بل د پاسه و درېږئ او تر چوغکې پورې ځان ورسوئ.

خو هغوی يو له بل سره لانجې پيل کړې، ځکه چې هر يوه غوښتل چې پاس په سر کې اوسي،

● مرغه ●

داسي چي ملگري يي تري لاندي وي. هغوي په
خپلو کي د شخړو له امله هېڅ هم ونشو کولي،
تردي چي چوغکه والوته او پر خپله مخ لاره.
پاچا پر دوي همغسي په غوسه شو حکه چي
فصل يي پر وخت نه و رپيلي.

چو غکه او هگی

یوی چو غکی ډېرې هگی اچولې وې، دا دومره ډېرې وې چې هغې په هیڅ ډول نشول کولی چې ټولې و ټومبې او بچې ځنې راوباسي. نو خدای پاک هغې ته داسې یو حیواني شعور ورکړ چې خپلې هگی په پټه د بلې چو غکې په ځاله کې کپړدې. بیا هغې خپلې هگی په یوه بله ځاله کې کپښودل، او همدې کار ته یې ادامه ورکړه.

هغه نورې چو غکې نه پوهېدلې چې هگی د هغوی خپلې نه دي، نو هغوی و ټومبلي تر هغو چې بچې یې ځنې راوايستل. او دغه [ځانگړې] چو غکې یو شمېر هگی د خپل ځان له پاره پرېښودلې، او پخپله پرې کپناستله تر هغه چې بچي یې ترې وزېږول.

چوڱڪه او هڱي

وروسته بيا چوڱڪه له خپلو بچيانو سره والوتله، او ترهغه وخته پوري وچغېدله چې ٽولو هغو مرغان چې په نورو خالو کي زېږېدلي وو دغه د دې غږ و پېژندلي. د هغوی پام چوڱڪي ته ورواوښت او سم دلاسه هڱي ته راغلل. دا چې په واقعيت کي هغوی د هڱي اولادونه وي نو هڱي ته ورگرځي.

قندیل

یو وخت یو څوک له خپله کوره لار او ډبرکالونه په یوه لیرې سیمه کې له ناپېژاندو خلکو سره و اوسېد. یو څه وخت وروسته بیرته را ستون شو. ده په ځان له دې کبله ویاړ کولی چې د قندیلونو جوړولو هنر یې زده کړی و. هغه [خپل پلار] ته وویل چې د دغه هنر ټول [ځایي] استادان وروغواړي چې دی ورته خپل هنر څرگند کړي.

د هغه پلار ټول قندیل جوړوونکي راټول کړل چې هغه وړتیا وویني چې د ده زوی له نورو سره د اوږدې مودې تېرولو پر وخت تر لاسه کړي ده، خو کله چې یې زوی هغه ډیوه راواېسته چې ده جوړه کړې وه، هغوی ټول پوه شول چې ډیوه ډېره زیاته بدرنگه ده. تر هغه وروسته یې پلار هغوی ته ورغی او له

● قنديل ●

صنعتگرانو څخه يې د هغوی د ريښتيني نظريې پوښتنه وکړه. هغوی پرته له دې چې ريښتيا ووايي بله هېڅ لاره نه لرله، او هغه دا چې ډېره بېډوله ده.

وروسته زوی [خپل پلارته] په لاپه وويل، «زما د هنر پوهه دې وليدله؟»

پلار ځواب ورکړ چې ټول وايي چې ښکلي نه ده.

زوی ځواب ورکړ، «پر عکس د دغې ډيوې له لارې هر يوه ته د هغه د کميو په ورپه گوته کولو سره ما خپل مهارت وښود. په دغه ډيوه کې ما د دغه هنر د ټولو ځايي استادانو کمزورتياوې شاملې کړې دي. ودې نه ليدل چې يوه يې يوه برخه بدرنگه وگڼله خو بله برخه يې په ښه ډول جوړه شوې وگڼله. په داسې حال کې چې بل بيا هغه برخه چې هغه بدرنگه گڼلې وه ښکلي او عجيبه وگڼله.»

● قنديل ●

د هغوی ټولو خبرې سمې دي. څه چې یو یې بد گڼي بل ته ښه ښکاري، او هغه چې لومړی یې ښه گڼي بل ته ښه نه ښکاري. ما دغه ډیوه یوازي له کمزوریو څخه جوړې کړې ده او بس، او دا د دې له پاره چې هغوی ټولو ته وښیم چې هغوی کمال نه دی ترلاسه کړی. هر یو یوه کمزورتیا لري، ځکه څه چې د یوه له پاره ښایسته وي هغه د بل له پاره نیمگړي دی، خو که زه وغواړم زه کولی شم چې یوه ډېره ښه ډیوه جوړه کړم.»

هوسى

يو خُل يوه پاچا يوه هوسى پسي اخیستی وه، خو نیولی یې نشوه. پاچایي وزیرانو هغه ته مخ کړ او ورته ویې ویل، «اعلیحضرته، راحه چې بېرته خو».

پاچا خُواب ورکړ، «زه باید دغه هوسى ونیسم، خو هرڅوک چې غواړي چې بېرته ولاړ شي کولی شي چې لاړ شي».

قېمتي کاني

يو وخت يو بېوزلي سړی و چې د ژوند لگښت به يې د خاورې له کيندلو او پلورلو څخه تر لاسه کاوه. يوه ورځ، چې هغه خاوره کيندله يو قېمتي کاني يې وموند چې ډېر زيات ارزښت يې درلود. دا چې هغه د کاني په ارزښت نه پوهېدی نو يوه پوه سړي ته يې وروړ چې ارزښت يې ورته څرگند کړي. هغه ده ته وويل، «په دې وطن کې يې هېڅ څوک هم د اخيستلو وس نه لري. ته بايد د لندن امپراتورۍ بنا ته ولاړ شي.»

خو هغه يو بېوزلي سړی و! هغه د سفر اسانتياوې نه لرلې، نو هرڅه يې چې لرل هغه يې خرڅ کړل، او کور په کور وگرځېد او پيسې يې ټولې کړې. په پای کې يې دومره پيسې

﴿ قيمتي کاني ﴾

تر لاسه کړې چې کولی يې شول د سمندر تر غاړې پورې پرې ورسېږي.

هغه غوښتل چې په يوه کښتۍ کې سپور شي خونورې پيسې يې نه لرلې، نو کښتياوان ته ورغی او هغه قيمتي کاني يې وروښود. کښتياوان سمدلاسه هغه ته په ډېر درنښت سره په کښتۍ کې د سپرېدلو له پاره ښه راغلاست وويل، او ويې ويل، «بي له شکه چې ته يو ډېر شتمن او مهم سړی يې.» هغه ده ته يو د لومړۍ درجې کابين ورکړ او داسې چلند يې ورسره وکړ لکه دی چې د پاچايۍ کورنۍ سړی وي.

د هغه کابين د سمندر لوري ته يوه لاره لرله، او هغه هلته کېناست، چې په منظمه توگه يې قيمتي کاني ته کتل او خوند يې ترې اخيست. هغه به په ځانگړې توگه د خوړو پر وخت دا کار کاوه، ځکه چې په آرام او خوښۍ سره خواړه خوړل د هاضمې له پاره هم ډېر گټور دي.

◉ قیمتې کانی ◉

یوه ورځ هغه کبناست چې خواړه وخورې، او الماس یې خپل مخ ته پر مېز ایښی و ترڅو خوند ترې واخلي. دی هلته ناست و چې خوب یوړی. په همدغه وخت کې، د کابین هلک (په داسې حال کې چې له الماس څخه خبر نه و) سرمېزي او د خوړو میده کې پورته کړل او هر څه یې په سمندر کې وځنډل. کله چې سړی راوینښ شو او پوه شو چې څه پېښ شوي دي، دومره خپه شو - چې ان د لېونتوب تر کچې پورې ورسېد. هغه څه کولی شوی؟! کبنتیوان داسې یو قاتل انسان و چې په دې کې هېڅ شک نه پاتې کېدی چې د کرایې د نه ورکولو له امله دې دی ووژني. په دې توګه، هغه خپل چلند ته په خوبنۍ سره دوام ورکړ، او داسې یې بنودله لکه هېڅ چې هم نه وي پېښ شوي.

کبنتیوان چې د عادت له مخې به یې هره ورځ له ده سره څو ساعته خبرې کولې، په دې ورځ هم راغی. هغه خپل مورال داسې لوړ وښود چې کبنتیوان پوه نشو چې څه بده پېښه دې شوې وي. کبنتیوان هغه ته وویل، «زه په دې پوهېږم چې

﴿ قيمتي ڪاٺي ﴾

ته ٻيو ٻنھ او باوري سڙي ٿي. زه غواڙم ڇي ڊپر
زيات غنم واخلم او په لندن ڪي ٻي خرڇ ڪرم او
ڊپرھ گٽه پڪي وڪرم، خو زه ڊارپرڙم ڇي په ما
باندي به داسي تور ولڳيري ڇي د پاڇا له خزانو
نه مي غلا ڪري ده، نو زه به داسي ترتيب ونيسم
ڇي غنم ستا په نوم واخيستل شي. زه به ستا د
زحمت په بدل ڪي تاته ٻنھ اجوره درڪرم.»

غريب سڙي هوڪره وڪره او معاملھ ترسره
شوه، خو ڇنگه ڇي هغه لندن ته ورسيد،
ڪنٽيوان مڙ شو. د ڪنٽي د غنمو ٽول بار د
غريب سڙي په ملڪيت ڪي پاتي شو، ڇي
ارزڻت ٻي د الماس تر ارزڻت ڊپر زيات و.

مېلمه

د رخصتی په شپه، د ډېوو تر بلولو وروسته، یوه مېلمه د کور له څښتن څخه مېلمه پالنه وغوښته. مېلمه له خپل کوربه څخه پوښتنه وکړه، «ته د ژوند څوری څنگه گټي؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه مې له ملکیت څخه منظم عاید نه لرم، خو زه د ژوند د خرڅ تر لاسه کولو له پاره سفر کوم.»

نو مېلمه پوښتنه ځنې وکړه، «ته کوم [سپېڅلي کتابونه] لولي؟» او هغه ځواب ورکړ.

هغوی دومره مخکې لاړل چې خبرې اتري یې د زړه حساسو موضوعاتو ته ورسېدې. د کوربه په زړه کې د سپېڅلتیا د یوې لوړې مرتبې د تر لاسه کولو هیله پیدا شوه. مېلمه هغه ته وویل، «زه به له تاسره درس ووايم» او کوربه حیران

● مېلمه ●

شو [چې مېلمه د ده د ذهن په حال څنگه پوه شو]. هغه داسې گومان وکړ چې د هغه مېلمه یو روحاني شخص دی، خو بیا یې دغه تصور پرېښود، ځکه چې ویې لیدل چې هغه له ده سره د یوه عادي شخص په توگه خبرې کوي. سمدلاسه [د نا اشنا شخص پر سپېڅلتیا باندې] د هغه عقیده بیا کلکه شوه، او هغه ته یې په «پیر صاحب» سره خطاب وکړ.

کوربه مېلمه ته وویل، «ترتولو مخکې، زه غواړم چې ته ما پوه کړې چې زه څنگه خپل ځان سم کړم او تاته لکه څنگه چې بنایي هاغسې درناوی وکړم. په دې کې شک نشته چې زه به هېڅکله هم له تاسره (خدای مه کړه) سپک چلند ونه کړم خو په مناسبه اندازه د درناوي کولو ته پام کول هم سخت دی، نو زه غواړم چې ته یې ماته راوښيي چې ستا درناوی په څه ډول وکړم».

● مېلمه ●

هغه ځواب ورکړ، «اوس زه وخت نه لرم. په دې هکله به بيا يو بل وخت سره وگورو، اوس بايد زه لار شم».

کوربه ورته وويل، «زه غواړم چې ته دا هم راته ووايي چې: زه بايد ترکوم ځای پورې تا بدرگه کړم».

مېلمه ځواب ورکړ، «له دروازي څخه دباندې ځای پورې».

کوربه له ځان سره فکر وکړ، «زه څنگه کولی شم چې له هغه سره بهر لار شم؟ دا وخت خو مونږ له نورو خلکو سره يو، خو که زه له هغه سره يوازي بهر لار شم، څوک پوهېږي چې هغه څه ډول مخلوق دی؟»

مېلمه پوښتنه ځنې وکړه چې ولې په سوچ کې ډوب شولي، او هغه ځواب ورکړ، «زه ډارېږم چې له تا سره بهر وځم».

● مېلمه ●

مېلمه ورته وويل، «تا وليدل چې زمونږ د زده کړې مجلس په لوړه سويه و؛ نو که ما غوښتلی چې په تا باندې څه وکړم، چا به مې مخه نيولې وای؟» نو هغه له هغه سره له دروازي څخه ووت.

بيا مېلمه ناڅاپه کوربه ونيو او ورسره والوت. د سړي ساړه کېدل، نو مېلمه يوه جامه راواخيسته او هغه ته يې ورکړه، او ورته ويې ويل، «دا کالی واخله، په کار به دې شي؛ ته به خواره، اوبه او ټول ښه شيان ولري، او ته به په خپل کور کې واوسېږي». او دواړه سره والوتل.

په همدغه وخت کې، هغه وکتل او ويې ليدل چې په خپل کور کې دی! هغه نه غوښتل چې په خپلو دې احساساتو باندې باور وکړي چې دی په رښتيا سره په خپل کور کې دی، خو ويې ليدل چې له خلکو سره خبرې کولې، او د نورکله په څېر يې خوړل او څښل. خو بيا به چې هغه خپل ځان ته وکتل، نو و به يې ليدل چې، د مخکې په څېر الوتې دی. بيا يې وکتل، او ويې ليدل چې

● مېلمه ●

په کور کې دی؛ خو بیا یې ولیدل، او و یې کتل چې په الوتی دی. دا کار د ښه وخت له پاره همداسې روان و.

وروسته، مېلمه هغه د دوو غرونو ترمنځ په یوه دره کې ښکته کړ. هلته هغه یو کتاب وموند چې د نړۍ د پیدایښت د ډېرې پخوانۍ الفبا توري پکې وو. په کتاب کې د لوښو رسمونه وو، او په لوښو کې دننه په خپله د لوښو توري وو. د دغو تورو په کارولو سره سړي کولی شول چې لوښي جوړ کړي. هغه ډېره زیاته هیله لرله چې دغه کتاب ولولي. په داسې حال کې چې دا حالت روان و پام یې واوښت او ویې لیدل چې په خپل کور کې دی. خو بیا وکتل، او چې ویې لیدل نو [په هغه دره کې] و.

هغه پرېکړه وکړه چې غره ته وروخېژي؛ چې ښایي څه ابادي ومومي. څنگه چې یې غره ته مخه کړه یوه د سرو زرو ونه یې ولیده چې څانګې یې د سرو زرو وې. په څانګو پوري یې لوښي راخوړند وو، او دا داسې لوښي وو لکه

● مېلمه ●

په کتاب کې چې بنکارېدل. په لوبنو کې دننه نور وسایل وو، چې په هغو باندې يو چا کولی شول چې لوبني جوړ کړي.

ده غوښتل چې [له ونې څخه] لوبني راواخلي خو نه يې شول کولی ځکه چې هغه د تاو راتاو څانگو په تاوونو کې نغښتي وو. بيا يې وکتل، او چې ويې ليدل نو په خپل کور کې و.

دا د هغه له پاره حيرانوونکي وو، دا پېښه چې په يوه شېبه کې هغه دلته و، او په بله کې هلته. هغه غوښتل چې په دې هکله خلکو ته ووايي، خو داسې يوه د باور نه وړ عجائبه به يې څنگه ورته بيان کړې وای؟ په داسې حال کې چې په دې هکله يې فکر کاوه، هغه [د خپل کور] له کورکې څخه بهر وکتل او مېلمه يې [بيا] وليد. ده له هغه څخه وغوښتل چې دننه ورشي. مېلمه وويل، «زه اوس وخت نه لرم، ځکه زه ځم چې تا وگورم».

● مېلمه ●

ده ورته وويل، « دا ما ته بېخي د عجوبي په
څېر بنكاري. زه خو دلته يم، دا نو څه معنی چې
ته ځي چې ما وويني؟ »

هغه ځواب ورکړ، « په هغه شېبه چې تا ومنله
چې له ما سره لاړ شي او له دروازي ايسته زما
ملگرتيا وکړي، ما ستا عالي روح واخيسته او د
جنت د تيب پور په کاليو کې مې ونغښتله، خو
ستا تيبه روح له تا سره پاتې شوله. نو کله چې
ته خپل فکرونه په هغه ځای پورې وتړي، ته
هله يې، او د هغه ځای په واسطه نوراني يې.
او کله چې ستا ذهن دلته راگرځي، بيا نو ته
دلته يې. »

زه نه پوهېږم چې هغه د کومې نړۍ دی، خو په
دې کې شک نشته چې هغه د يوې ښې نړۍ دی.
او دا لا تر اوسه هم بشپړه نه ده، او پای ته نه
ده رسېدلي ...

لیک

یو وخت په یو خای کې یو د پاچا زوی و چې له خپل پلار څخه لیرې و او هغه یې ډېر زیات یادېدی. یوه ورځ یې د پلا یو لیک ورته راغلی چې ډېر پرې خوشحاله شو. هغه ډېره زیاته علاقه مندي وښوده چې لږترلږه خپل لاس وغزوي او که له هغې خوا څخه هم یو لاس را اوږد شي، دی به یې کلک ونیسي او ښکل به یې کړي.

زوی یې بیا داسې سوچ وکړ چې لیک خپله د پاچا د لاس لیک دی، نو هغه د پاچا «لاس» دی...

يو ڊول مرغه

په نړۍ کې يو مرغه دی چې په خپل ډول کې همدا يو پيدا شوی دی. کله چې هغه زړېږي نو کمزوری کېږي. کله چې هغه په خپله کمزوری پوهېږي نو يوه ټاکلي غره ته ورالوږي چې هلته هغه د ډول ډول خوږوږمو بوټو څوکري راتولوي او د ځالي جوړولو له پاره ترې کار اخلي. هغه تر هغه وخته پورې په ځاله کې کېږي چې داسې احساس وکړي چې قوت يې بېرته ترلاسه کړ. هغه بيا الوږي او ترټولو لوړو ځايونو پورې الوتل کوي تر دې چې د لمر تر بېخه پورې ورسېږي. لمر هغه سوزوي، او هغه سمندر ته رالوږي او په کې ډوبېږي. سمدلاسه وروسته همداسې يو بل مرغه پيدا کېږي چې د هغه ځای نيسي.

پمپ

يو وخت په يوځای کې يو سړی و چې د خلکو په دې خبرو به يې باور نه کاوه چې د شيطانانو په پاچايی کې داسې توکي شيطانان هم شته چې کله کله راځي او خلک به لارې کوي. هلته يوشمېر داسې پيښې شوې هم وي، خو بيا هم دغه سړي پرې باور نه کاوه.

يوه شپه يو توکي شيطان هغه ته راغی او غږ يې وروکړ چې دباندې راووځه. هغه دباندې ورووت، او شيطان هغه ته يو بنايسته آس چې د خرڅلاو له پاره و، وربنکاره کړ. هغه آس وکوت او ويې ليدل چې په رښتيا هم چې ډېر بنايسته آس دی. هغه پوښتنه وکړه: « په څو يې خرڅوي؟ »

شيطان ځواب ورکړ: « په څلور روپۍ »

● پمپ ●

سړی پوه شو چې د آس قیمت خو لږترلږه اته روپۍ دی. هغه یو اصلي او د ښه ذات آس و. هغه آس په څلور روپۍ واخیست او فکر یې وکړ چې ښه گټوره معامله یې وکړه.

بله ورځ یې آس را واپست چې خرڅ یې کړي. خلک راغلل، او د آس پر سر یې ده ته یو څه گټه ورکوله. هغه له ځان سره وویل، «ښکاره خبره ده چې که هغوی غواړي چې ماته هغه پیسې راکړي بې له شکه چې آس د دې دوه برابره ارزښت لري». نو دی د آس تر خرڅولو تېر شو.

هغه آس بل ځای ته راوست، او خلک دې ته هم تیار ول چې د ده د غوښتي قیمت دوه برابره ورکړي. هغه له ځان سره وویل، «داسې ښکاري چې د آس ارزښت د دغې اندازې پیسوله دوه برابره څخه هم ډېر دی».

هغه آس همداسې مخکې راوست، راوست تر دې چې قیمت یې زرگونو ته ورسېد. هغه بیا هم

پمپ

ونه منله چي پر چا باندي يي خرڅ کړي، ځکه چي د هرڅو وړانديز به چي ورته وشو، نو ده به ويل، «داسي بنکاري چي د هغه ارزښت د دي دوه برابره دی». په پای کې داسي وشول چي له پاچا پرته يي بل هيچا د اخیستلو وس نه درلود.

کله چي يي آس پاچا ته راوست، پاچا يي په بدل کې د ډبرو زياتو پيسو وړانديز وکړ، ځکه چي هرچا دا منله چي آس يو ډبر ښه آس دی خو سړی له پاچا سره هم هوکړي ته ونه رسېد، ځکه چي ويل يي، «داسي بنکاري چي د آس قيمت تر دي هم ډبر دی». په دي ډول، نو پاچا هم ونشول کولی چي آس ځني رانيسي.

سړی له پاچا څخه لار او آس يي اوبولو ته بوت. هلته يي يو پمپ وموند چي څارويو ته يي اوبه ورکولې. آس د سړي له لاسه پمپ ته ورتوپ کړ او ورک شو او له منځه لار (يعني هغه ته داسي بنکارېده، که نه په حقيقت کې د آس ټوله

● پمپ ●

موضوع يو خيال و چې توکي شيطانانو جوړ کړی و).

سړي د ورپېښ شوي حالت له امله چيغې پيل کړې، او خلکو چيغې واورېدې او پر هغه باندي ورتول شول. هغوی پوښتنه حُني وکړه، «ولې چيغې وهي؟» هغه حُواب ورکړ چې آس مې په پمپ ننوت. خلکو هغه سخت وواهه، حُکه چې هغوی فکر کاوه چې دی لپونی دی. د پمپ خوله ډېره وړه وه. حُنگه کېدای شول چې آس دې په هغه ورننوتلی وای؟!!

هغه پوه شو چې هغوی دی د دي له پاره وهي چې هغوی ته لپونی ښکاري، او ده غوښتل چې له هغه حُای حُخه لار شي. حُنگه چې هغه تياری و نیوی چې لار شي، آس له پمپ حُخه خپل سر راواپست! هغه بيا چيغې پيل کړې، «آه آه!» حُکه چې داسې خيال يې وکړ چې آس يې هلته دی. خلک بيا د هغه پر چاپير ورتول شول او هغه يې بيا وواهه، حُکه چې هغه د مخکې په حُپر بيا لکه د لپوني غوندي کار کاوه.

پمپ

بیا هغه و غوښتل چې لار شي، خو څنگه چې یې
ځان تگ ته تیاراوه، آس بیا خپل سر له پمپ
څخه راواپست. هغه بیا لکه د مخکې په څېر
چیغې پیل کړې، او خلک پرې ورتول شول او
هغه یې یو ځل بیا وواهه.

باران

يو پاچا يو وخت بنڪار ڪولو ته لار، او سفر ته
يي د يوه عام سري په څېر ڪالي واغوستل، څو
خپل ڪار په بڼه ډول ترسره ڪري. ناڅاپه يو
سخت باران په وړېدو شو- يو سپل راغی! د
پاچا وزيران يو پر يوه لاره لار او بل پر بله،
او پاچا له سخت خطر سره مخامخ شو. هغه
لتون پيل ڪر تر دې چې يو ساده غوندي ڪور يي
پيدا ڪر. هغه ڪليوال چې هلته اوسېدی هغه پاچا
کورته دننه بوت، ڪالي يي ورته بدل ڪرل، او
هغه ته يي هغه د وړېدو خواړه په مخکي
کېښودل چې په ڪورکي يي لرل. هغه بخاري
ولگوله او پرې يي بنود چې پاچا له بخاري سره
نژدې پر هوارو شويو تختو باندې ويده شي.

● باران ●

دا د پاچا له پاره ډېره خوږه او په زړه پورې ولگېده. هغه دومره ستړی او ستومانه شوی و چې داسې يې احساس کړه لکه هغه چې هېڅکله هم داسې خوندور حالت نه وي ليدلی. په دې وخت کې، پاچايي وزيرانو د پاچا لټول پيل کړل تر هغه چې په دې کور کې يې پيدا کړ او چې ويې ليدل نو پاچا ویده و.

هغوی غوښتل چې هغه له هغوی سره يوځای بېرته کور ته ستون شي. پاچا وويل، «تاسو زما د ژغورلو هڅه هيڅ ونه کړله. تاسو هر يوه منډه کړه چې خپل ځان بچ کړئ، خو دغه سړي زه خلاص کړم. دلته ما تر ټولو خوږه تجربه وليده، نو دی به ما په خپله بگۍ کې په دغو کاليو کې درولي او همدی به ما زما پر تخت باندې کېږوي».

خرابه دانه

يو پاچا يو وخت خپل لومړي وزير ته چې د هغه
بڼه ملگری هم و، وويل، «زه په ستورو کې وينم
چې هر څوک چې هره هغه غله دانه چې سربکال
شنه کېږي وځوري هغه به لېوني شي. ستا
مشوره څه ده؟»

لومړي وزير ځواب ورکړ، «مونږ بايد دومره
غله وساتو چې دې ته مو اړتيا پېښه نشي چې د
سربکال د فصل غله وځورو.»

پاچا و منله، او و يې ويل چې مونږ بايد د سرب
کال غله و نه ځورو، او د دې غلې په په خورلو
سره که د ټولې نړۍ خلک لېوني سي نو مونږ به
جوړ يو. او که په دې سره هغو ته مونږ لېوني
ښکاره شو، نو څه پروا کوي! دا دليل نه سي
کېدلای چې مونږ بايد هغه غله وځورو چې خلک
لېوني کوي. نو پرېکړه يې وکړه چې بايد د ځان
له پاره غله وساتي.

خزانه

يوه سږي يو وخت خوب وليد چې په [يوه خانگري بناړکي] تر يوه پله لاندي يوه لويه خزانه ده. نو هغه [هلته] لار، او د پله سره نژدي ودرېد، او هڅه يې کوله چې څرگنده کړي چې څه وکړي. هغه نشول کولی چې خزانه د ورځې له مخې ولټوي ځکه چې هلته نورو خلکو په منظمه توگه تک راتگ کاوه.

يو پوليس چې له هغه ځايه تېرېدی پوښتنه ځني وکړه، «ته څه کوي چې دلته ولاړ يې او فکر کوي؟» سږي پرېکړه وکړه چې دا به تر ټولو ښه وي چې هغه ته ټوله کيسه وکړي، د هغه مرسته تر لاسه کړي، او بيا هغوی خزانه سره شريکه کړي. هغه پوليس ته ټوله کيسه وکړه. پوليس ځواب ورکړ، «[تاسو خلک] يوازي خوبونو ته اهميت ورکوي! ما هم يو خوب ليدلی و، او ما

﴿ خزانه ﴾

هم يوه خزانه وليده. هغه په [داسې او داسې يوه
حاي] کې وه.»

د هغه د خوب په اړه، پوليس د سړي د بنار نوم
او د سړي نوم ذکر کړل، او داسې يې پای ته
ورسوله، «په خوب کې هلته په تلخونه کې يوه
خزانه وه، خو ته فکر کوي چې [زه دومره کم
عقل يم] چې هلته دي ورشم؟»

نو سړی بېرته کور ته ستون شو، خپله تلخونه
يې وکيندله، او خزانه يې ومونده. هغه وويل،
«زه اوس پوه شوم چې ما لا له پخوا څخه خزانه
لرله، خو د دې له پاره چې ويې مومم، ما بايد
سفر کړی وای...»

دوه مانی

په یوه خای کې دوی مانی دي چې دواړې سره
بېخي سره ورته دي. خو په یوه کې یو پاچا
اوسي او په بله کې یو غلام. ښکاره خبره ده چې
د پاچا د مانی او د غلام د مانی تر منځ یو ډېر
لوی توپیر دی، خو دا شونې ده چې هغه دواړه
سره غلطې شي.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**